

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

MI TUDHATÓ A HALÁLÉRŐL ÉS A REMÉNYSÉGRŐL?

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2022. október, november, december

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2022 Viață și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Mi tudható a halálról és a reménységről?

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2022. október, november, december / Ellen G. White;

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon : Viață și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-249-8

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Lázadás a tökéletes univerzumban	5
2. Halál a bűnbe süllyedt világban	13
3. Megérteni az emberi természetet	20
4. Reménység az Ószövetségben	28
5. Halottak feltámasztása a kereszttel előtt	35
6. Értünk halt meg	42
7. Krisztus diadala a halál felett	50
8. Reménység az Újszövetségben	58
9. Ellentmondó szakaszok?	65
10. A pokol tüze	73
11. Végidei csalások	81
12. Bibliai világnézet	89
13. Az ítélet folyamata	97
14. Isten mindent újjáteremt	105

1.

LÁZADÁS A TÖKÉLETES UNIVERZUMBAN

Szeptember 24., szombat délután

A világ ősi történelme, az ember teremtése és bukása felől a Biblia ismeretére vagyunk utalva. Távolítsuk el Isten szavát, és csak azt várhatjuk el, ami a tévedés befogadásának a következménye.

Szükségünk van a föld eredetének hiteles történelmére, Lucifer bukásának s a bűn világunkba beengedésének történelmére. A Biblia nélkül a hamis elméletek megzavarnának minket. A babonáság és hazugság kényuralmának lennénk kiszolgáltatva. Ám kezünkben van a világ kezdetének hiteles története, nem kell emberi találgatásokkal és megbízhatatlan elméletekkel terhelni magunkat. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 742. o.

Amikor Sátán, a csaló a mennyben vétkezett, még a hűséges angyalok sem voltak tisztában jellemével. Isten nem pusztította el Sátánt azonnal. Ha elpusztította volna, a szent angyalok megkérdőjelezték volna Isten igazságosságát és szeretetét. Az Isten jóságával szembeni kétely olyan lett volna, mint a bűn és jaj keserű gyümölcsét termő rossz mag. Azért kímélte meg Sátánt, hogy a bűn szerzőjének jellege teljesen lelepleződjön. Hosszú századok óta Isten mélységes fájdalommal szemléli azt a képet, amelyet a gonoszság működése nyújt, és meghozta végtelen áldozatát a Golgotán, mert nem akarta, hogy Sátán bárkit is megtévesszen. A konkolyt nem lehet a drága mag veszélyeztetése nélkül kiszakítani. Vajon mi ne legyünk olyan türelmesek embertársainkkal, mint a menny és föld Ura Sátánnal? – *Krisztus példázatai*, 72. o.

Amikor Sátán az embert rávette a bűnre, abban reménykedett, hogy Istennek a bűnnel szembeni irtózata örökre elválasztja a mennyet a földtől. Ellenben amikor megnyílt az ég és Isten szólt Fiához, akkor megkon-

dult a harang, amely Sátán pusztulását hirdette. A kísértő attól félt, hogy Isten attól kezdődően még jobban magához láncolja az embert, és erőt ad neki legyőzni a sátáni álnokságokat. Krisztus ezért jött le a mennyei udvarokból. Sátán jól ismerte a Megváltó magas mennyei pozícióját, és azt, hogy a szerető Atya Fia. Félelemmel töltötte el Sátánt az, hogy Jézus elhagyta a mennyet, és emberként jött le világunkba, ezért féltelen kezdte biztonságát. Az elbukott ember érdekében hozott végtelen áldozat titkát egyszerűen képtelen volt megérteni... A világ legdrágább kincsei sem érték fel ezen áldozat értékét. Mivel Sátán a lázadása miatt elveszítette a mennyei dicsőséget és gazdagságot, elhatározta, hogy bosszút áll, és eléri, hogy minél több ember becsülje alá a mennyet, és szeresse inkább teljes szívéből a földi kincseket. – *Confrontation*, 29–30. o.

Szeptember 25., vasárnap

Isten minden teremtménye szeretetéről és hatalmáról tesz bizonyosságot. Ő alkotta meg a világot, és mindent, ami abban van. Isten szereti a szépet, és az általa teremtett, számunkra megfelelő világot nem csak a kényelmünket szolgáló szükséges dolgokkal együtt adományozta nekünk, hanem megtöltötte az ég és a föld szépségeivel is. Ősszel a termőföldek gazdagságában gondoskodását láthatjuk, és a nap vidám ragyogása a mosolyát tárja elénk. Kezével alkotta a délceg szirteket és a magas hegyeket. A legmagasabb fák is a parancsára nőnek, és Ő terített bársonyos zöld szőnyeget a földre, amit kidíszített virágokkal és bokrokkal.

Miért öltöztette élénkzöld színbe a földet és a fákat, és miért nem használt szomorkás barna színt? Vajon nem azért, hogy még kellemesebb legyen az emberi szem számára? Vajon nem kellene hálával teljen meg a szívünk, látva bölcsességének és szeretetének bizonyítékait az általa teremtett csodálatos természetben? – *Lift Him Up*, 67. o.

Az egész természet Isten művét hirdeti. Ádám és Éva számára az Édenkert tele volt az Alkotó ismeretével és mennyei tanításokkal. Figyelmes fülük a bölcsesség hangjához szokott. Ez a bölcsesség szólt szemeikhez és befogadó szívükhöz is, mivel a teremtett világ által Isten beszélt hozzájuk. Amint a szent pár áthágta a magasságos Isten törvényét, az isteni dicsőség eltávolodott a természettől. A bűn megrontotta a természetet. De Isten példabeszédei nem töröltettek el, hiszen, ha

helyesen kutatjuk és értelmezzük, a természet még ma is a Teremtőjéről tesz bizonyosságot. (...)

A természet szépsége önmaga is képes eltávolítani az emberi lelket a bűntől és a világ vonzalmaitól, hogy tisztasághoz, békességhez és Istenhez vezesse őt. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 186. o.

A szeretet, melyre Krisztus példát mutatott, semmihez sem fogható. Értékesebb, mint az arany, ezüst vagy drágakövek. Krisztus élő szereteteért imádkoznunk kell, és azt keresnünk. A keresztyény, akiben ez a szeretet él, minden emberi gyarlóság fölötti jellemmel bír.

Mindenkinek szeretetre van szüksége. Azért van annyi keményszívű férfi és nő a világon, mert gyöngeségnek tartják az igazi barátságosságot. Ezért azt nem is ápolják, hanem inkább elfojtják. A természetük jobbik oldalát még gyermekkorukban megrontották és elfojtották. S ha csak az isteni fény sugarai meg nem olvasztják hidegségüket és keményszívű önzésüket, az ilyenek boldogságát örökre eltemették. Ha oly szeretetteljes szívet szeretnénk, mint földön jártakor Jézusé volt, s olyan megszentelődött szánakozást, amilyen az angyalok szívében él a bűnös halandók iránt, akkor ápoljuk a gyermekkor gyöngédségeit, melyek maguk jelentik az őszinte egyszerűséget és mesterkéletlenséget. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 606–607. o.

Szeptember 26., hétfő

Mindenki szabadon megválaszthatja, hogy milyen hatalom uralkodjon rajta. Senki sem bukhat olyan mélyre, senki sem olyan gonosz, hogy ne találhatna szabadulást Krisztusban. A megszállott ember ima helyett csak Sátán szavait tudta kiejteni, de a szív kimondatlan kérése mégis meghallgatásra talált. Nincs olyan kiáltása a rászoruló léleknek, még ha nem is tudja szavakba önteni, mely észrevétlen maradna. Aki kész szövetségi kapcsolatra lépni a menny Istenével, azt nem hagyja Sátán hatalmában, sem saját természetének gyöngeségeiben. Hívja a Megváltó: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) A sötétség szellemei minden lélekért harcolnak, aki egyszer már uralmuk alatt állt, ám Isten angyalai győzedelmes erővel vívnek ugyanazért a lélekért. Az Úr így szól: „Elvétethetik-e a préda az erőstől és megszabadulhatnak-e az igazak foglyai? [...] Így szól az Úr, az erőstől elvétetnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat

én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat.” (Ésa 49:24–25) – *Jézus élete*, 258. o.

Amikor még szeretet nélkül valók, méltatlanok, gyűlöltek és gyűlölködők voltunk, mennyei Atyánk megkönyörült rajtunk. „De mikor a mi megtartó Istenünk jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket.” (Tit 3:4–5) Ha befogadjuk Isten szeretetét, jóságossá és gyöngéddé tesz minket, nemcsak a kedvünkre valók, hanem a lehibásabb, legtévelygőbb, legbűnösebb emberek iránt is.

Azok Isten gyermekei, akik isteni természetének részesei. Nem földi rang, születés, nemzetiség vagy vallásos előjog bizonyítja, hogy Isten családjának tagjai vagyunk, hanem az egész emberiséget magába foglaló szeretet. Még a bűnösök is, akik nem zárkóztak el teljesen Isten Lelke elől, fogékonyak a szeretetre. Bár gyűlölségre gyűlölködéssel felelhetnek, a szeretetet szeretettel viszonzozzák. Egyedül Isten lelkülete viszonzozza szeretettel a gyűlöletet. Szeretettel kell viseltetünk a hálátlanok iránt, jót tennünk azokkal, akiktől semmi viszonzást nem várunk. Ez a mennyei Uralkodó pecsétje. A Magasságos gyermekei ezzel a biztos jellel igazolják küldetésüket. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 75. o.

Az emberi leleményesség, a helyes észjárás és az alkotó képesség mind Istentől jön. Minden embernek oda kellene szentelnie magát szolgálatára. Az Úr szolgáját bibliai elvek vezérlik. Mindenkor csak azt cselekszi, ami igazságos és helyes, és semmiképp sem tér el az Úr útjától. „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (Mt 6:33) – *The Upward Look*, 74. o.

Szeptember 27., kedd

A bűn eredetére lehetetlen olyan magyarázatot találni, ami megindokolná létezését. De eleget tudhatunk mind a bűn eredetéről, mind végleges megszüntetéséről ahhoz, hogy világosan lássuk: Isten igazságosan és jóakarattal kezeli a bűnt. Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért; hogy Ő nem vonta vissza önkényesen kegyelmét; hogy nem volt hiba kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn „betolakodó”,

jelenlétét nem lehet megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentegése egyenlő volna igazolásával. Ha mentséget lehetne találni rá, vagy okot létezésére, akkor megszűnne bűn lenni. A bűnre egyetlen meghatározás van, amelyet Isten Igéje ad: „a bűn pedig a törvénytelenység”; egy olyan elv testet öltése, mely harcban áll Isten kormányzatának alapjával: a szeretet nagyszerű törvényével. – *A nagy küzdelem*, 492. o.

A bűn az önzésből eredt. Lucifer, az oltalmazó kerub elsőbbségre törekedett a mennyben. Át akarta venni a hatalmat a mennyei lények fölött, hogy eltávolítsa őket a Teremtőtől, és elnyerje imádatukat... Így csapta be az angyalokat, és így csapta be az embert is. Rávette, hogy kételkedjen Isten szavában, és ne bízson jóságában... Becsapta, hogy lázadjon fel Isten ellen, ami miatt aztán a világ a pusztulás sötétségébe süllyedt.

A bűn egy tökéletes világegyetemben jelent meg... Megjelenése vagy terjedése sosem lett megindokolva, és nem is lehet magyarázatot találni rá egészen az ítéletnapig, amikor majd a könyvek megnyitvatnak... Azon a napon mindenki előtt világossá válik, hogy a bűn megjelenése sosem volt indokolt. Akkor majd elhangzik a végső ítélet Sátán, angyalai és azon emberek fölött, akik áthágták Isten törvényeit. Amikor a lázadók, a nagy Lázadóval kezdődően az utolsó bűnösök, szembesülnek a kérdéssel, hogy miért hágták át Isten törvényét, akkor minden ajak néma marad. Senki sem fog tudni válaszolni. – *That I May Know Him*, 15. o.

Tárd ki szívedet szeretete előtt, és áradjon ez a szeretet másokra is. Ne felejtsd el, hogy mindenkinek vannak nehezen elviselhető próbái és nehezen leküzdhető kísértései. Talán tehetsz valamit e terhek könnyítésére. Fejezd ki háládat a kapott áldásokért, és méltányold, ha figyelmességet tapasztalsz. Legyen szíved állandóan tele Isten drága ígéreteivel, hogy ebből a kincstárból vigaszt és erőt nyújtó szavakat hozhass elő másoknak. Ez olyan légkörrel vesz téged körül, amely segít és felemel. Tűzd ki célul, hogy áldás leszel a körülötted levőknek, és módot fogsz találni családtagjaidnak és másoknak is a megsegítésére. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 257. o.

Szeptember 28., szerda

Lázadó munkáját a parancsnoksága alatt álló angyalok között kezdte, arra törekedve, hogy az elégedetlenség lelkületét árassza körükben.

Olyannyira megtévesztő módon dolgozott, hogy sok angyalt meg tudott nyerni ügyének, mielőtt azok teljesen átlátták volna céljait. Még a hűséges angyalok sem tudták teljesen kiismerni jellemét, és munkája következményeit sem látták előre. Miután Sátán sikeresen megnyert ügyének sok angyalt, Isten elé járult, és azt mondta: az angyalok azt kívánják, hogy ő foglalja el Krisztus helyét.

A gonosz munka mindaddig folytatódott, mígnem az elégedetlenség lelkülete valóságos lázadásba ment át. Háború tört ki, így Sátán – támogatóival együtt – kivettetett a mennyből. Sátán az elsőbbségért küzdött a mennyben, és elvesztette a harcot. Isten nem bízhatott rá többé dicsőséges és fennkölt feladatokat, s így ezek, valamint a mennyei vezetésben betöltött szerepköre, elvették tőle. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 1. köt., 222. o.

Büszkeség, önszeretet, önzés, gyűlölet, irigység és féltékenység elhomályosították a felfogóképességet. Az igazság, mely üdvösségre oktatna titeket, elvesztette a megragadó erejét, és nem irányítja a gondolatokat.

Ne hagyj, hogy a neheztelés rosszindulattá érlelődjön. Ne engedj, hogy a seb elfertőződjön, és mérgezett szavakban törjön ki, melyek megmérgezik azok értelmét, akik hallanak az ügyről. Ne engedj, hogy továbbra is keserű gondolatok töltsenek el téged meg őt is. Menj el testvéredhez, s beszélj vele alázatosan és őszintén... Az egész menny szívében viseli a megbántott és a tévelygő közti párbeszédet.

A szeretet olaja feloldja, elmulasztja a vétkek okozta fájdalmat... Isten Lelke szívet a szívhez köt, s a mennyben örömeinek zendül a létrejött egység fölött. – *Értelem, jellelem, egyéniség*, 2. köt., 529. o.

Az a bűn, amely Péter bukását okozta, és a farizeust kizárta az Istennel való közösségből, ma is emberek ezreit rontja meg. Semmi sem sérti úgy mennyei Atyánkat, és semmi sem veszélyezteti annyira az ember lelki életét, mint a gőg és az önelégültség. A bűnök között ez a legreménytelenebb, a leggyógyíthatatlanabb.

Péter bukása nem egy pillanat alatt, hanem fokozatosan történt. Nagyon magabiztos volt. Azt gondolta, hogy megmentett ember. Lépésről lépésre süllyedt, mígnem képes lett arra, hogy megtagadja Mesterét. – *Krisztus példázatai*, 154–155. o.

Szeptember 29., csütörtök

Midőn Sátánt és angyalait kitaszították a mennyből, és Sátán tudatára ébredt, hogy annak tisztaságát és dicsőségét örökre elveszítette, megbánás vett rajta erőt, s újra vissza szeretett volna jutni a mennybe. Most már szívesen elfoglalta volna régi helyét vagy bármely helyet, amelyet számára kijelölnek. De nem, a mennyet nem volt szabad többé veszélyeztetni. Az egész menny romlásnak lett volna kitéve, ha Sátánt visszabocsátják; hisz benne volt a bűnnek eredete, magában hordta a lázadás magvát. Mind ő, mind követői keservesen sírtak s kérték Istent, hogy vegye vissza őket ismét kegyébe. Ámde bűnük – a gyűlölet, irigység és féltékenység bűne oly nagy volt, hogy többé Isten sem törölhette el. Meg kellett maradnia, hogy végül elvegye büntetését.

Midőn Sátán teljesen meggyőződött arról, hogy többé nem nyerheti vissza Isten kegyét, gonoszsága és gyűlölete nyilvánvalóvá lett. Tanácskozott angyalaival, s tervet koholtak Isten uralma elleni küzdelemre. Amint Isten Ádámot és Évát a gyönyörű paradicsomkertbe helyezte, Sátán tervet kovácsolt kiirtásukra... Elhatározták tehát, hogy Sátán más alakot öltson, s tanúsítson érdeklődést az ember iránt. Behízeltgőn kell támadnia Isten igazságosságát, kételyt kell ébresztenie, vajon Isten éppen azt gondolja-e, amit mond. Ezután az emberek tudásvágyát kell felébreszteni, s rábeszélni, hogy kutassák Isten kifürkészhetetlen terveit – ami Sátán vétke volt –, vizsgálják annak okát, amiért Isten a tudás fájának gyümölcsétől eltiltotta őket. – *Tapasztalatok és látomások*, 146. o.

Amikor a lélek aláveti magát Krisztusnak, új erő veszi birtokába az új szívet. Olyan változás megy végbe, amelyet az ember maga sohasem képes véghezvinni. Természetfeletti munka ez, természetfeletti elemet visz az emberi természetbe. A Krisztusnak alárendelt lélek az Ő vára lesz, melyet megtart e lázadó világban. Szándéka az, hogy az övén kívül semmilyen hatalmat ne ismerjenek el. A mennyei közbenjárók által így birtokba vett lélek már bevehetetlen a Sátán ostromának. Ám, hacsak alá nem vetjük magunkat Krisztus irányításának, a gonosz fog uralkodni felettünk. Elkerülhetetlenül a világ feletti uralomért küzdő két nagyhatalom egyike vagy másika irányít bennünket. Nem szükségszerű, hogy szabad akaratból a sötétség országának szolgálatába álljunk, uralma alá kerüljünk. Csak éppen el kell mulasztanunk a szövetségkötést a világosság országával.

Ha nem működünk együtt a mennyei közvetítőkkal, akkor Sátán veszi birtokba a szívet, s lakóhelyévé teszi. A gonosz elleni egyetlen védekezés az, ha hit által Krisztus lakozik a szívben, igazságban. Ha nincs élő kapcsolatunk Istennel, sohasem állhatunk ellent a szentségtelen hatásoknak – önszeretetnek, saját vágyaink kielégítésének, a bűnre való kísértésnek. Lemondhatunk számos rossz szokásról, egy időre elhagyhatjuk Sátán társaságát, de ha nincs élő kapcsolatunk Istennel, ha nem vetjük alá magunkat neki percről percre, akkor vereséget szenvedünk. – *Jézus élete*, 324. o.

Szeptember 30., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „A bűn eredete” című fejezet.

2.

HALÁL A BŰNBE SÜLLYEDT VILÁGBAN

Október 1., szombat délután

Mikor az angyalok meghajoltak Jézus előtt, hogy elismerjék felsőbb-ségét, nagy tekintélyét és jogos uralmát, Lucifer is meghajolt velük, de szíve tele volt irigységgel és gyűlölettel. Isten bevette Jézust terveinek különleges tanácsába, de Lucifer nem ismerte tervét. Ő nem értette meg és nem is kapott engedélyt Isten szándékainak megismerésére. Krisztust azonban a menny legfőbb hatalomnak ismerte el, akinek hatalma és tekintélye ugyanaz, mint az Atyáé. Lucifer azt gondolta, hogy közkedveltségnek örvend a menny angyalai előtt. Rendkívül felmagasztalták őt, ami azonban nem indította fel Teremtője iránti hálára és dicséretre. Magának Istennek magasságára törekedett. Dicsőséget talált saját fenségében. Tudta, hogy az angyalok tisztelik. Egy különleges küldetést kellett végrehajtania. Közel volt a nagy Teremtőhöz, és az örökkévaló Istent körülvevő dicső fényesség szüntelenül ragyogó sugarai különösen reá áradtak. Arra gondolt, hogy milyen nagy örömmel engedelmeskedtek neki az angyalok. Ruhái nem ragyogóan szépek? Miért kell így tisztelni Krisztust önmaga felett? – *A megváltás története*, 14. o.

A kert közepén, közel az élet fájához állt a jó és gonosz tudásának fája. Isten ezt a fát arra szánta, hogy iránta való engedelmisségük, hitük és szeretetük záloga legyen. Az Úr megparancsolta összeüleinknek, hogy ne egyenek róla és ne érintsék, hogy meg ne haljanak. Megmondta, hogy egynek kivételével a kertnek minden fájáról bátran ehetnek, ha azonban arról a fáról esznek, bizonyosan meghalnak.

Amikor az Úr Ádámot és Évát a szép kertbe helyezte, mindenük megvolt boldogságukhoz, amit csak kívántak. Isten azonban mindentudó bölcsességében úgy döntött, hogy kipróbálja hitüket, mielőtt örök biztonságot ad nekik. Mindketten Isten kegyében voltak, beszélgettek egymással. A gonoszt mégsem helyezte el elérhető közelségükből. Sátán engedélyt kapott, hogy megkísértse őket. Ha kiállják a próbát,

Isten és a mennyei angyalok kegyében részesülnek. – *A megváltás története*, 24. o.

Október 2., vasárnap

Az angyalok figyelmeztették őket, hogy óvakodjanak Sátán cselfogásaitól, mert fáradhatatlanul igyekszik őket törbe ejteni. Ameddig engedelmeskednek Istennek, a gonosz nem tud ártani nekik, mert ha kell, Isten minden angyalát elküldi segítségükre. Ha rendíthetetlenül elutasítják Sátán első célozgatásait, olyan biztonságban lesznek, mint a mennyei követek. De ha egyszer engednek a kísértésnek, természetük annyira megromlik, hogy önmagukban nem képesek Sátánnak ellenállni. [...]

Az angyalok figyelmeztették Évát, hogy napi munkája végzése közben ne távozzon el férjétől. Vele kevésbé veszélyezteti a kísértés, mint amikor egyedül van. De belemerülve kellemes munkájába, Éva öntudatlanul elbarangolt mellőle. Amikor észrevette, hogy egyedül van, érzett valami veszélyt, de legyőzte félelmét; elég bölcsnek és erősnek gondolta magát ahhoz, hogy felismerje a bajt, és ellenálljon annak. – *Pátriárkák és próféták*, 53. o.

Éva kíváncsi lett. Ahelyett, hogy elmenekült volna, figyelmesen hallgatta a kígyót. Nem jutott eszébe, hogy az elbukott ellenség használja fel a kígyót közvetítőnek, médiumnak. Sátán beszélt, nem a kígyó. Évát félrevezette hízelgésével, és elhitette. Ha egy parancsoló egyéniséggel találkozott volna, akinek alakja hasonlított volna az angyalokéhoz, akkor résen lett volna. Az idegen hang hallatára férjéhez kellett volna szaladnia, hogy megtudakolja tőle, miért szólította meg őt valaki. Éva azonban vitába szállt a kígyóval. – *A megváltás története*, 33. o.

Világos kijelentésünk van arról, hogy Sátán munkálkodik az engedetlenség fiaiban. Nemcsak bejárása van elméjünkbe, hanem dolgozik tudatos és nem tudatos befolyásuk által, hogy másokat is ugyanabba az engedetlenségbe vonjon. Ha a gonosz angyaloknak ilyen hatalmuk van az engedetlen emberek felett, akkor milyen hatalmuk van a jó angyaloknak azok felett, akik engedelmességre igyekeznek? Amikor Jézus Krisztusba helyezzük bizalmunkat, és engedelmesség által az igazságra törekszünk, akkor Isten angyalai munkálkodnak a szívünkben, hogy igazságra segítsenek. [...]

A Sátán elleni küzdelemben minden ember megkaphatja azt a segítséget, amivel Krisztus rendelkezett. Nem szükséges elbuknunk. Több mint győztesek lehetünk Ő általa, aki szeretett minket, és életét adta értünk. „Mert áron vétettetek meg...” (1Kor 6:20) Milyen áron! Isten Fia emberként ugyanazokkal az ellenállhatatlannak látszó kísértésekkel küzdött... Mindenki kísértetik, de a Biblia kijelenti, hogy nem kísértethetünk feljebb, mint azt elszenvadni tudnánk. Visszaverhetjük és legyőzhetjük a ravasz ellenséget. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 94–95. o.

Október 3., hétfő

Ádámot és Évát gyakran keresték fel a szent angyalok, és kioktatták őket foglalatosságuk felől. Felvilágosították őket Sátán és angyalainak lázadásáról és bukásáról. Az angyalok figyelmeztették őket, hogy Sátán kísértéseitől óvakodjanak, munkájuk közben ne távozzanak el egymástól, mert így érintkezésbe kerülhetnek a bukott ellenséggel. Az angyalok intették őket, hogy szigorúan ragaszkodjanak Isten rendeleteihez, mert csak a legteljesebb engedelmség adja biztonságukat. Akkor ennek a bukott ellenségnek nem lehet hatalma felettük.

Sátán Évánál kezdte meg munkáját, amennyiben rábírt az engedetlenségre. Éva elsősorban azzal hibázott, hogy eltávozott férjétől; azután azzal, hogy a tiltott fa körül időzött; harmadszor pedig, hogy meghallgatta a kísértő szavait, s kételkedni merészelt Isten ezen kijelentésében: „Amely napon eszel abból, halálnak halálával halsz meg.” Úgy gondolta, hogy Isten talán mégsem azt gondolta, amit mondott, majd kinyújtotta kezét, vett a gyümölcsből és evett. A tiltott gyümölcs a szemnek tetsző és jóízű volt. Keserű féltékenységgel gondolta el, hogy Isten megvonta tőlük azt, ami valóban javukra lenne. – *Tapasztalatok és látomások*, 147. o.

Sátán azt mondta, hogy ha esznek a tiltott fa gyümölcséből, egy új és nemesebb ismeret birtokába jutnak, amivel eddig nem rendelkeztek. Ez volt az ő különös cselekedete, amellyel bukása óta arra bírta az embereket, hogy fürkésszék ki a Mindenható titkait, és ne legyenek megelégedve azzal, amit Isten kinyilatkoztatott, és ne engedelmeskedjenek annak, amit Ő megparancsolt. Isten parancsai iránti engedetlenségre akarta bírni őket, és elhíttetni velük, hogy a teljes ismeret csodálatos területére léptek. Ez azonban pusztá feltevés és nyomorult csalás volt.

Nem törekszenek annak megértésére, amit Isten kinyilatkoztatott, és megvetik kifejezett parancsait. Istentől függetlenül igyekeznek a bölcsesség elnyerésére, és próbálják megérteni azt, amit Isten úgy látott jónak, hogy visszatartson a halandóktól. Kérkednek előrehaladott eszméikkel, és elbűvöli őket saját hiábavaló bölcselkedésük, azonban éjszakai sötétségben tapogatóznak az igazi ismerettel kapcsolatban. Mindenkor tanulnak, de az igazság ismeretére sohasem jutnak el. – *A megváltás története*, 33. o.

Isten nem akarta, hogy őszüleink megismerjék a bűntudatot. Amikor azonban elfogadták Sátán hamis bizonygatását, engedetlenség és parancsmegszegés tört be világunkba. Az Isten parancsa iránti engedetlenség és Sátán hazugságának elhívése megnyitotta a keservek zsilipjét a világra. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 562. o.

Október 4., kedd

Azzal, hogy engedtek Sátán sugallatainak, őszüleink a nyomorúságok árját zúdították a világra. Kétes elveikkel befolyást gyakoroltak mindazokra, akikkel kapcsolatba léptek. Az Édenben keletkezett bűn a korszakok során elterjedt. Noha Ádám és Éva keserűséggel beszéltek el gyermekeiknek a bűnbeesés szomorú történetét, már a családjukban is szakadás keletkezett. Kain úgy határozott, hogy Sátánnak szolgál, Ábel pedig az Istenért végzett szolgálat mellett döntött. Kain meggyilkolta a testvérét, Ábelt azért, mert nem volt hajlandó az ő példáját követni. – *The Upward Look*, 41. o.

Az új idők spiritizmusa az ókori boszorkányság és bálványimádás formái – amelynek az alapja a halottakkal való kapcsolattartás – arra az első hazugságra épülnek, amellyel Sátán elámította Évát az Édenben: „Bizony nem haltok meg; hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejendetek abból, [...] olyanok lesztek, mint az Isten.” (1Móz 3:4–5) Mindkettő ugyanazon a hazugságon alapszik, amely a hazugság atyjától származik. [...]

Az „ismerősök szellemei” nem a halottak lelkei voltak, hanem gonosz angyalok, Sátán hírnökei. Az ókori bálványimádásról – amely magába foglalta úgy a halottak imádását, mint a velük való bensőséges kapcsolatot – a Biblia kijelenti, hogy az nem más, mint a démonok imádása. [...]

Az új kor spiritizmusának ugyanez az alapja, és ezért valójában nem más, mint a démonok imádásának új köntösbe öltöztetése, amelyet Isten régen elítélt és megtiltott. [...]

Isten az ő szavában már megmutatta nekünk a jövő nagy eseményeit – mindazt megmutatta, aminek ismerete lényeges számunkra –, és Isten megbízható jelzőtáblát adott, hogy el ne essünk a reánk váró veszedelmek között. Sátán szándéka, hogy elpusztítsa az emberek Istenbe vetett bizalmát; hogy elégedetlenné tegye őket életük körülményeivel; hogy rávegye őket azoknak az ismereteknek a keresésére, amelyeket Isten bölcsen eltakart előlük, és hogy megvessék azt, amit Isten kijelentett nekik szent szavában. – *Pátriárkák és próféták*, 685–686. o.

Akik a veszedelem idején élnek majd, azoknak meg kell érteniük a Szentírás bizonyágtételét az ember természetére és a halottak állapotára vonatkozólag, mert a közeljövőben az ördögi lelkek sokakat szembesítenek megszemélyesített, szeretett, elhalt rokonaikkal vagy barátokkal, és a legveszedelmesebb tévtanokat fogják kijelenteni. Ezek a látogatók utalnak leggyengébb rokonszenvünkre, és hamis állításaik igazolására csodákat művelnek. Fel kell készülnünk arra, hogy a Biblia igazságaival ellenálljunk nekik, hogy a „halottak semmit sem tudnak”, és hogy azok, akik megjelennek, ördögi lelkek.

Sátán... lassanként készítette el az utat csalásának mesterműve számára a spiritizmus kifejlesztése által. Terve még nem érte el teljes kifejlődését, de eléri az idők végén, és a világot csalásainak árjába sodorja. Gyorsan a végzetes álbiztonság állapotába ringatja az emberiséget, amelyből csak Isten haragjának kitöltésekor ébrednek fel. – *A megváltás története*, 398. o.

Október 5., szerda

Az önmegtagadás leckéje volt az első erkölcsi tanítás, amit Ádám kapott. Énje megfékezésének gyeplőit a saját kezében tartotta, ezért az ítélőképességtől, értelemről és lelkiismerettől kellett volna hagynia magát vezetettetni. [...]

Ádám és Éva a kert bármelyik fájáról szabadon ehetett, kivéve egyet. Csupán egy korlátozás állt előttük. A tiltott fa pontosan olyan szép és ízletes volt, mint a többi a kertben. Azért volt a jó és a gonosz tudásának fája, mert ha ettek róla – bár Isten megparancsolta, hogy „arról ne egyél”

(1Móz 2:17) –, akkor megismerik a bűnt, és megtapasztalják az engedetlenséget. – *That I May Know Him*, 14. o.

Ádám és Éva leírhatatlanul szomorúan és megaláztatva hagyta el a csodálatos kertet, amelyben boldogan éltek, mígnem semmibe vették Isten parancsát. Minden megváltozott. A hangulat már nem volt biztonságos, mint a bűnbeesés előtt. Isten bőr ruhákba öltöztette, hogy megvédje őket a hidegtől vagy a hőségtől.

Az egész menny sírt Ádám és Éva bűnbeesése miatt, amivel magukra és az egész emberiségre haragították Istent. Megszakadt a közvetlen kapcsolatuk a Teremtővel, és reménytelenségbe süllyedtek. Isten törvényét nem lehetett megváltoztatni az emberi szükségleteknek megfelelően, mivel az isteni rendelet nem veszített sem erejéből, sem elvárásaiból.

Isten Fia azonban megszánta az elbukott embert. Tudta, hogy az Atya törvénye épp olyan változhatatlan, mint Ő maga. A törvénytaposó ember számára csak egy szabadulási módot látott. Önmagát kínálta fel az Atyának áldozatként az emberért, magára véve a bűnt és a büntetést, hogy halálával lefizethesse az ember megváltásának árát... Az Atya az Ő drága Fiáért egy ideig elhalasztotta a halálbüntetést, és az elbukott emberiséget Krisztusra bízta. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 46. o.

Isten törvényének az áthágása nyomorúságot és halált okozott. Az engedetlenség miatt az ember erői megromlottak, és szeretete helyét önzés vette át. Természete annyira meggyengült, hogy már nem volt képes ellenállni a gonosz hatalmának, ezért a kísértő úgy látta, hogy eljött az ideje, hogy az isteni teremtés tervével szembezállva nyomorúságot és pusztulást hozzon a földre. Az ember törvényhozót választott magának, aki saját rabigáját vetette ki rá. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 33. o.

Október 6., csütörtök

Fájdalom töltötte be a mennyet, amint tudatára jöttek, hogy az ember elveszett, és a világ, amit Isten teremtett, halandókkal lesz tele, kiknek fájdalom, nyomor, betegség és halál lesz sorsuk, és hogy a bűnösök számára nincs mentség. Ádám egész családjának meg kell halnia. Ezután láttam a szeretetteljes Jézust fájdalmas aggodalom kifejezésé-

vel az arcán. Láttam csakhamar, amint az Atyát övező sugárzó fényhez közeledett. Kísérő angyalom így szól: „Bensőséges megbeszélést folytat Atyjával”... Midőn... visszatért az Atyától... engedélyt kapott, hogy saját életét mutassa be engesztelő áldozatul az emberiségért, bűnüket hordja, és elszenvedje a halálos ítéletet. Így nyitott utat, melyen át az emberiség a múltban elkövetett bűneiért, az Ő vérének érdemeiért bűnbocsánatot nyerhet, és engedelmessége által újra visszatérhet abba a kertbe, ahonnan kiűzetett. Akkor majd újra közeledhetnek az élet fájához, és ehettek annak halhatatlanságot adó gyümölcséből, amelyhez minden jogukat elveszítették. – *Tapasztalatok és látomások*, 149. o.

Krisztus istenségének teljességében és szeplőtlen emberi természetének minden dicsőségében adta magát teljes és önkéntes áldozatul. Aki hozzá jön, úgy kell elfogadnia Jézust, mint egyedülit, aki lefizette a bűnzsoldját. Ahogy mindannyian meghalnak Ádámban, úgy kell mindenkinek feltámadnia Krisztusban, hiszen az igazak feltámadnak majd a halhatatlanságra, a törvénytaposók pedig azért, hogy elszenvedjék a törvény büntetését, a halált. [...]

Sokan állítják, hogy ők nem vétkeznek, mivel szentek, ám mindezt csupán a gonosz sugallja nekik. Mindenkor fennáll a bűnbeesés veszélye. Krisztus is figyelmeztetett, hogy legyünk éberek és imádkozunk, hogy ne essünk kísértésbe. Ha tudatában vagyunk gyengeségünknek, nem fogunk magunkban bízni, és nem kezeljük könnyen a veszélyt, hanem erőnk Forrását fogjuk mindenkor keresni. Jézus a mi igazságunk. Bűnbánó, megtérő lelkülettel, gyengeségünk érzésével kell elé járulnunk, és naponta meg kell tanulnunk felhasználni Krisztus vérének érdemeit, hogy a Mester kezében hasznos edényekké válhassunk. Ha ekképpen függ az életünk Istentől, akkor nem fogunk harcolni az igazság ellen, hanem erőt nyerünk ahhoz, hogy az igazság oldalán maradhassunk. Ragaszkodjunk a Biblia tanításaihoz, ne kövessük a világi szokásokat és hagyományokat, és ne az emberi szóra és cselekedetekre hallgassunk. – *This Day With God*, 148. o.

Október 7., péntek – További tanulmányozásra

Előtted az élet, „A jó és gonosz tudása” című fejezet.

3.

MEGÉRTENI AZ EMBERI TERMÉSZETET

Október 8., szombat délután

Ha tekintetbe vesszük az emberi alkalmat a kutatásra, milyen rövid akkor az élet, milyen korlátozott tevékenységi köre, különösen azokra az eseményekre vonatkozóan, amelyeket a Biblia története előtti időre kelteznek. Milyen gyakran helyesbítik vagy vetik el teljesen a tudomány feltételezett következtetéseit. Nagy készséggel fogadják el időről időre a föld keletkezésének időszakát, amelyet millió évekkel növelnek vagy csökkentenek. Milyen ellentétben állnak egymással a különböző tudósok által hirdetett elméletek! Mindezt tekintetbe véve azért az elméletért, hogy az egysejtűektől, a puhatestűektől és farkatlan majmoktól származtassuk magunkat, elvessük-e a Szentírásnak azt az állítását, amely egyszerűségében is monumentális: „Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt...” (1Móz 1:27) Vajon elvessük-e azt a származási vonalat, amely kiválóbb mindannál, amelyet nagyra értékelték a királyi udvarokban? A Biblia úgy emlékezik meg Séthről, mint aki Ádám fia volt, aki pedig Isten fia volt (1Móz 5:3; Lk 3:38). – *Előttem az élet*, 130. o.

A kéz, amely fenntartja az űrben a világokat, az a kéz, amely szabályos rendben és fáradhatatlanul működésben tart mindent mindenütt Isten világegyetemében, ugyanaz a kéz, amelyet értünk keresztre szegeztek.

Isten nagysága felfoghatatlan számunkra. „... az Úr trónja az egekben...” (Zsolt 11:4), de Lelke által mindenütt jelen van. Alaposan ismeri minden alkotását, és személyesen érdeklődik keze munkája iránt. – *Előttem az élet*, 132. o.

Ha az emberek készek lennének elfogadni az ember természetéről és a holtak állapotáról kinyilatkoztatott világos szentírási igazságot, akkor a spiritizmus állításában és megnyilvánulásaiban felismernék Sátán munkáját, hatalmát, jeleit és hazug csodáit. Ahelyett azonban, hogy feladnák az érzéki szív számára oly tetszetős szabadságot, és elhagynák a bűnt, amit szeretnek, tömegek zárják be szemüket a világosság előtt, és az intések ellenére sem változtatnak életükön. Sátán pedig köréjük szövöi hálóját, és zsákmányul ejti őket. „Mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre”, ezért „bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak” (2Thessz 2:10–11).

Akik a spiritizmus tanításai ellen felemelik szavukat, nemcsak embe-
reket támadnak, hanem Sátánt és angyalait is. A magasságban levő fejedelemségekkel, hatalmasságokkal és gonosz lelkekkel lépnek harcba. Sátán egy tapodtat sem fog engedni, hacsak a mennyei követek hatalmukkal vissza nem szorítják. Isten népe a Megváltó e szavaival állhat ki ellene: „Meg van írva.” Sátán most is éppúgy tudja idézni a Szentírást, miként Krisztus korában. Hogy alátámassza csalásait, kiforgatja a Szentírás tanításait. Azoknak, akik meg akarnak állni a veszélyes időben, jól kell ismerniük a Szentírás bizonyágtételét. – *A nagy küzdelem*, 559. o.

Október 9., vasárnap

A testi életet mindenki úgy kapja. Nem örök és nem halhatatlan élet az, mert Isten, az Életadó visszaveszi. Az ember nem ura életének. Krisztus azonban nem kölcsön kapta életét, így tőle senki sem vehette el. „Magamtól teszem le” – mondta. Benne élet volt, eredendő, nem kölcsönzött, nem mástól nyert élet. Ilyen élet nincs az emberben; ezt csak Krisztus által nyerheti el. Nem tudja kiérdemelni; ingyen ajándéku-
l kapja, ha mint Üdvözítőjében hisz Krisztusban. „Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Nyitott forrás ez a világ számára. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1130. o.

Az ember teremtésekor egy személyes Isten cselekvő ereje nyilatkozott meg. Amikor Isten saját képére megteremtette az embert, az emberi test formája és egész felépítése tökéletes volt. Éppen csak élet nem volt benne. S akkor a személyes Isten, akinek élete van önmagában, ebbe a testbe belelehelte az élet lehetétét, és az ember élő, értelmes lényé lett.

Az emberi szervezet minden része működésbe lépett. Szíve, érrendszere, nyelve, keze, lába, érzékszervei, értelmi képessége mind elkezdtek munkájukat, és Isten mindennek törvényt szabott. Az ember élő lélekke lett. A személyes Isten Krisztus, az Ige által teremtette az embert, és felruházta őt értelemmel és erővel. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 415. o.

Az Életadó révén az ember örök korszakokon át élhet, ezért kell nagyon vigyáznia magára, hiszen Krisztus váltotta meg őt a vére árán... Bár az ember végtelen értékét nem értékelték, és az Ő templomának udvarába behatoltak a világi kereskedők, és megfertőztették azzal, hogy megengedték Sátánnak, uralja gondolataikat és érzelmeiket, én viszont forrón kérlek, hogy többé egy pillanatig se halogasd, hogy Isten elé járulj őszinte imában. Egy pillanatra se habozz, hanem mondd el az Úrnak: „Ő, Uram, a szívem ajtaját kitártam a te legnagyobb ellenséged és a lelkem ellensége előtt. Úgy tettem, mintha meg tudnám menteni a saját lelkemet... Többé azonban nem akarom más erőnek alávetni a lelkemet, csak neked... A lábaid elé járulok. Isten Báránya, kérlek, tisztítsd meg véreddel a lelkemet, és öltöztess feddhetetlenséged ruhájába.” – *Lift Him Up*, 215. o.

Október 10., hétfő

Amikor Isten hangjára a halottak feltámadnak, a gazdag az életében táplált vágyakkal és indulatokkal, vonzalmakkal és ellenérzésekkel lép elő a sírból. Isten nem művel csodát olyan ember újjáteremtéséért, aki nem akart megújulni, amikor erre minden lehetősége és adottsága megvolt. Élete során nem gyönyörködött Istenben, és nem talált örömet szolgálásában. Jelleme nincs összhangban Istennel, és nem lenne boldog a menyeyei családban. – *Krisztus példázatai*, 270. o.

Sátán megparancsolta angyalainak, hogy különös gonddal és buzgalommal terjesszék azt a hazugságot, amellyel Évát a Paradicsomban félrevezette: „Bizony, nem haltok meg.” Amint az emberek ezt a csalást elfogadták, és már mindnyájan elhitték, hogy halhatatlanok, Sátán azt is elhíteti velük, hogy a bűnös az örök gyötrelemben él tovább. Ez a hiedelem kellő módon előkészítette Sátán számára az utat, és tette lehetővé, hogy helyettesei dolgozhassanak, és a nép előtt úgy tüntessék fel Istent, mint bosszúvágyó zsarnokot, aki a pokolba taszítja azokat, akik

nem élnek tetszésére, és ott örök gyötrelmek által érezteti haragját; és mialatt kimondhatatlan kínokat szenvednek és gyötrődnek az örök tűzben, az Atya kielégülve tekint le rájuk. Sátán jól tudta, hogyha ezt a csalást elhiszik, igen sokan fogják gyűlölni Istent ahelyett, hogy szeretnék és imádnák; és arra a meggyőződésre jutnak, miszerint az Isten Igéjében foglalt fenyegetések nem fognak szó szerint beteljesedni, mert hiszen ellentmondana Isten jóságának és szeretetteljes jellemének, hogy az általa teremtett lényeket örökkévaló, sohasem végződő gyötrelembe taszítsa. – *Tapasztalatok és látomások*, 218. o.

Az élő Isten szava legyen az útmutatónk. Mindenkinek tudatosítania kell, hogy Őtőle függ az élete, hiszen Isten teremtett és váltott meg. Olvassátok és tanulmányozzátok a János evangéliuma 6. fejezetében leírt kijelentéseket. Imádkozzatok ezen igazságok megértéséért. Aggódom, amikor látom azok lelki gyengeségeit, akik ily nagy világossággal rendelkeznek. Ha ebben a világosságban jártak volna, akkor betöltekeztek volna Isten erejével. De nem ezt tették; ezért azok, akik általuk jönnek az igazsághoz, az embereknél fogják keresni a bölcsességet, és nem tekintenek Jézus Krisztusra, „az igazi Világosságra” (Jn 1:9). Amikor a magukat Krisztus-hívőknek vallók elfogadják Őt hit által, akkor az Úr lesz számukra a megszentelődés, a megigazulás és a nagy jutalom. – *The Upward Look*, 181. o.

Október 11., kedd

A jó Isten az emberek elé tárja az életet és a halált, s rájuk bízva a választást. Sokan választanak az életet, csak hogy mégis a széles úton haladnak. Lázonganak Isten uralma ellen, ámbár az Úr végtelen kegyelmében egyszülött Fiát áldozta fel érettük. Akik nem hajlandók a drága áron kieszközölt megváltást elfogadni, azokat büntetés éri. Ámde láttam, hogy Isten nem taszítja őket sem a pokolba, hogy ott vég nélküli kínokat szenvedjenek, sem a mennyben nem fogadja magához; mert ők lennének a legszerencsétlenebbek, ha a szentek tiszta, mennyei seregéhez kellene csatlakozniuk. Isten a bűnösöket megsemmisíti, és olyanná teszi őket, mintha sohasem léteztek volna; ily módon teljesül Isten igazságossága. Isten a föld porából alkotta az embert, a szentségteleneket és engedetleneket tűz emészti meg, és újra porrá lesznek. Láttam, hogy Isten jósága és részvéte ezáltal is arra indíthatja az embert, hogy jellemét csodálja,

és szent nevét imádja. Ha majd a gonoszok mind kiirtatnak a föld színéről, a mennyei seregek „Áment”-t mondanak. – *Tapasztalatok és látomások*, 221. o.

E világ nemesei is csupán emberek. Ők is meghalnak, visszatérnek a porba, ahol nyoma vész minden gyönyörnek, dicséretnek és tisztességnek. Viszont az Istentől nyert tisztesség tartós. Isten örökösének és Krisztus örökostársának lenni azt jelenti, hogy jogot nyersz a felfoghatatlan és értékes gazdagságokhoz, amelyek mellett eltörpül a világ összes aranya, ezüstje és drágaköve. Krisztus által felfoghatatlan örömök és örök dicsőség van felkínálva számunkra. „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek.”

Belőlünk hiányzik az egyszerű hit. Meg kell tanulnunk úgy bízni, mint a legjobb barátunkban bízunk. Noha nem látjuk, Jézus gyöngéd törődéssel őrökdi fölöttünk, és érzékenyen érinti Őt minden hiányosságunk és fogyatékoságunk. Senki sem csalódott, aki legnagyobb szükségében hittel jött hozzá... A keresztyény a világ legboldogabb embere. Azért érez biztosságot, mert bízik Jézusban, és az Ő jelenlétének örülhet. Védelme az Isten, „aki megszabadítja az igaz szívűeket”. Ne habozzatok, hanem szegezzeitek tekinteteket Jézusra és a mennyei dolgokra, s ne feledjétek, hogy szemlélve változunk el. Legyetek bátrak az Úrban! – *Lift Him Up*, 367. o.

Mivel a halál, az utolsó ellenség a feltámadáskor megsemmisül, a hívőknek őszintén kell vágyakozniuk Krisztus második eljövételére, a teljes és végső győzelem idejére, és buzgón kell imádkozniuk érte... E nap után kell minden hívőnek sóvárognia, és ebben kell reménykednie, tudva, hogy ekkor zárul le a megváltásukért végzett munka. Ekkor valósul meg lelkük minden vágya, törekvése... „Ó, Uram, siettesd ezt a boldog napot!” Ez volt az apostoli egyház, „a pusztai egyház” és „a reformátorok reménysége”. – *Maranatha*, 14. o.

Október 12., szerda

„De anyám – mondtam én: – tényleg azt hiszed, hogy a lélek a feltámadásig a sírban alszik? Azt gondolod, hogy a keresztyény halála után nem jut azonnal a mennybe és a bűnös a pokolba?”

Ő válaszolt: – „A Biblia nem bizonyítja, hogy egy örökké égő pokol létezne. Ha volna egy ilyen hely, úgy ez a szent könyv beszélne róla.” [...]

Több hónap múlt el a beszélgetés után, mielőtt valami továbbit halottam volna erről, ezalatt azonban sokat elmélkedtem e tárgyról. Mikor erről prédikáltak, azt hittem, hogy ez az igazság. Attól az időtől, hogy a halottak alvásáról világosságot nyertem, megszűnt az a titok, melyet a feltámadás eddig eltakart előlem, és ez a nagy esemény új és fennkölt fontosságot nyert. Gyakran megzavart az a próbálkozás, hogy a halottak azonnali jutalmazását és büntetését a jövőendő feltámadás és ítélet kétségbevonhatatlan tényével összeegyeztessem. Ha a lélek már halálakor az örök boldogságba vagy az örök kárhozatba kerül, miért kell akkor e szegény, romlandó testnek még egyszer feltámadni?

Azonban ez az új és szép hit felvilágosított, hogy az ihletett írók miért írtak annyit a test feltámadásáról, azért, mert egész lényünk a sírban szunnyad. Most már felismertem, hogy e kérdésben vallott régebbi nézeteim tarthatatlanok voltak. – *Életünk és munkánk*, 49–50. o.

Jézus Krisztus eggyé vált az emberiséggel, hogy az emberiség is eggyé váljon vele lélekben és igazságban. Ennek a kapcsolatnak az ereje által, az Isten Igéjének való engedelmisségben az emberek élete azonos lesz Krisztus életével. Jézus így szól a bűnbánóhoz: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) Krisztus számára a halál nem más, mint alvás – csönd, sötétség és alvás. Úgy beszél róla, mint valami pillanatnyi dologról. „És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal.” (Jn 11:26) „Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóston halált soha.” (Jn 8:51) A halál a hívő számára is kicsiny dolog – alvás csupán. „... Azonképpen az Isten is előhossa azokat, akik elaludtak, a Jézus által ővele együtt.” (1Thessz 4:14) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 302. o.

Az ember teremtésekor nemes testi-lelki tulajdonságokat és képességeket kapott. Tökéletes, Istennel összhangban élő lény volt. Gondolatai tiszták, céljai szentek voltak. De az engedetlenség megromtotta ezeket az erőket és tulajdonságokat, s a szeretet helyét az önzés foglalta el. A bűn következtében az ember természete annyira legyengült, hogy saját erejéből képtelen volt a gonosz hatalmának ellenállni. Sátán foglya lett, és az is maradt volna örökké, ha Isten szeretetétől ösztönözve közbe nem lép. A kísértőnek az volt a szándéka, hogy Istennek az emberrel való, már

a teremtésnél meglévő tervét keresztezze, s ezáltal fájdalmat és romlást hozzon a világra. – *Jézushoz vezető út*, 17. o.

Október 13., csütörtök

„Ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet.” (1Jn 5:11–12) Jézus ezt mondta: „Én feltámasztom azt az utolsó napon.” (Jn 6:54) Krisztus egy testté lett velünk, hogy mi egy lélek lehessünk Ővele. Ezen egység ereje által kell majd előjőnnünk a sírból – ez nem csak Krisztus erejének megnyilatkozása által történik, hanem hit által az Ő élete a miénk lesz. Aki meglátja Krisztus igaz jellemét, és szívébe fogadja Őt, annak örök élete van. Krisztus a Lélek által lakozik bennünk, és Isten Lelke, ha hittel befogadjuk a szívünkbe, az örök élet kezdete. – *Jézus élete*, 388. o.

Isten nem adta meg Elizeusnak, hogy kövesse mesterét a tüzes szekéren. Az Úr megengedte, hogy hosszan tartó betegségben szenvedjen. Az emberi gyengeség és szenvedés hosszú órái alatt hite erősen kapaszkodott Isten ígéreteibe, és mindig maga körül látta a vigasztaló és békét hozó mennyei követeket. Mint ahogy Dótán magaslatain látta az őt körülvevő mennyei seregeket, Izráel tüzes szekereit és lovasait, most is tudtában volt az együtt érző angyalok jelenlétének, és ez erőt adott neki. Egész életén át erős volt hite. Amint jobban megismerte az Úr gondviselését és irgalmas jóságát, az Istenébe vetett hite megingathatatlan bizalommá érett. Amikor pedig a halál szólította, kész volt munkáját letenni és megpihenni. [...]

A zsoltáríróval együtt Elizeus bizalommal mondhatta: „Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölbredek.” (Zsolt 17:15) – *Próféták és királyok*, 263–264. o.

A Biblia világosan tanítja, hogy a halottak nem mennek azonnal a mennybe. Azt olvassuk róluk, hogy alszanak a feltámadásig (1Thessz 4:14; Jób 14:10–12). Azon a napon, amikor elszakad az ezüstkötél és összetörik az aranypalack (Préd 12:8), az ember nem tervez többé. Akik alászállnak a sírba, csendességben vannak. Többé nem tudnak semmit arról, ami a nap alatt történik (Jób 14:21).

Áldott pihenés ez a megfáradt igazaknak! Az idő, akár hosszú, akár rövid, számukra egy pillanat csupán. Alszanak, és a mennyei harsonák

hangjára dicső halhatatlanságra ébrednek. „Mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban... Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: elnyeletett a halál diadalra.” (1Kor 15:52–54)

Amikor Isten előhívja e halottakat mély álmukból, a gondolatuk fonálát ott veszik fel, ahol elejtették. Utoljára a halállal tusakodtak; utoljára arra gondoltak, hogy a sír fogságába esnek. Amikor előjönnek a sírből, első boldog gondolatuk e győzelmes kiáltásban fejeződik ki: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?” (1Kor 15:55) – *A nagy küzdelem*, 549. o.

Október 14., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Az első nagy csalás” című fejezet.

4.

REMÉNYSÉG AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

Október 15., szombat délután

A menny kapui fokozatosan tárulnak ki Isten gyermekeinek befogadására. A dicsőség Királyának ajkáról pedig csodálatos zeneként csendül fel az áldás: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettet a világ megalapítása óta.” (Mt 25:34)

Ezek után üdvözlik a megváltottakat az Úr Jézus által számukra készített otthonokban. Ott többé nem kell együtt élniük a föld gonosz, hazug, bálványimádó hitetlenjeivel és tisztátalanjaival, hanem azokkal fognak együtt lakozni, akik Isten kegyelme által legyőzték Sátánt, és tökéletes jellemre tettek szert. Minden bűnre való hajlam és minden hiányosság, ami itt a földön nehézséget okozott, el lesz távolítva Krisztus vére árán, és a megváltottak együtt osztoznak ama dicső ragyogásban, amely messze meghaladja a Nap ragyogását. – *Lift Him Up*, 54. o.

Ábrahám hitte, hogy Izsák a megígért fiú. És hitte, hogy Isten határozott utasítását hallotta, amikor azt mondta neki, hogy fel kell áldoznia Izsákot. Nem kételkedett Isten ígéletében, mert meg volt győződve, hogy a gondviselő Isten, aki fiút adott az idős Sárának, és aki most azt kéri, hogy vegye el a fiú életét, újra életet adhat fiának, és Izsákot visszahozhatja a holtak közül. [...]

Amikor Ábrahám felemelte a kezét, hogy megölje a fiút, Isten angyala – aki tanúja volt Ábrahám hitének a Móríja felé vezető úton – a mennyből szólt a pátriárkához: „Ábrahám! Ábrahám! ... Ne nyújtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem.” (1Móz 22:11–12) – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 106–107. o.

Ó, milyen drága az Isten ígéreteibe vetett hit és reménység azok számára, akik ezen a földön elveszítették a szeretteiket, de most az örök élet lehetősége nyílik meg számukra. Reménységükkel szorosan kapasz-

kodhatnak az eljövendő, láthatatlan valóságokba. Krisztus első zsengeként támadt fel a halálból. Reménység és hit erősíti meg az embert, hogy végig tudjon menni a halál árnyékán, és bízson abban, hogy a feltámadás reggelén örök életre fog feltámadni. Ő, Isten mennyországáé, a boldogok és áldottak otthona! Ott minden megváltott arcáról le lesznek törölve a könnyek. Amikor Krisztus visszajön, „hogymegdicsőíttessék az ő szenteiben” (2Thessz 1:10), győzelmet arat a halál fölött, és többé nem lesz betegség, fájdalom és halál! [...]

Az Életadó az első feltámadásban hívja elő a megváltottakat, majd egy magasztos pillanatban megszólal a trombita, és hatalmas ember-tömeg jön elő sírjából az örök győzelemre. Minden alvó szent, aki megismerte Isten nevét, drágakincsként lesz megőrizve. – *That I May Know Him*, 362. o.

Október 16., vasárnap

A második adventről szóló üzenet a Szentírás alapvető tanítása. Attól a naptól kezdve, hogy az első emberpár fájó szívvel elhagyta az Édent, a hit gyermekei arra várnak, hogy a Megígért eljőjön, megtörje a pusztító hatalmát, és visszavigye őket az elveszett Paradicsomba. Az ősidők szent emberei sóvárogva várták, hogy a Messiás dicsőségben megjelenjen, és reménységüket valóra váltsa. Éden lakóinak hetedik leszarmazottja, Énok, aki három évszázadon át Istennel járt a földön, megláthatta távolból a Szabadító jövetelét. „Ímé – mondta –, eljött az Úr az Ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenek felett.” (Júd 14–15) Jób pátriárka rendületlen bizalommal kiáltotta megpróbáltatásának éjszakáján: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent. Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más.” (Jób 19:25–27) – *A nagy küzdelem*, 299. o.

Jézus hív, hogy lépünk Ővele együtt az alázatos engedelmesség és teljes bizalom útjára... Ha szeretnénk végtelen korszakokon át Krisztussal együtt élni, miért ne választanánk Őt még ma, hogy legyen a legszeretettebb, legbizalmasabb barátunk, a legjobb és legbölcsebb tanácsadónk!

Nagy előjogunk a naponkénti csendes, közeli és boldog együtt járás Jézussal. Nem kell megrettennünk, ha az utunk nézeteltéréseken és szenvedéseken vezet át. Olyan békességet szerezhetünk, amely felülmúl min-

den ismeretet, ennek azonban ára van – meg kell küzdenünk a sötétség hatalmaival, és komolyan kell vennünk az önzéssel és a bennünk gyökerező bűnnel megvívandó harcot. A kitartó és fáradhatatlan jóra törekvések által kivívott győzelmek nagyon értékesek lesznek Krisztus által, aki szeretett bennünket, és önmagát adta, hogy megszabaduljunk minden bűntől, és megtisztuljunk Őelőtte, mint „kiváltképpen való nép, jó cselekedetekre igyekező”. – *Lift Him Up*, 98. o.

Az egész mennyet mélységesen foglalkoztatja a mi jólétünk, és az, hogy Sátán ne tudja átvenni felettünk az uralmat, és a jellemünket se rongosítsa meg a sajátjához hasonlóan. „Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat. És feltámad néktek, akik félitek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hizlalt tulkok.” (Mal 4:1-2) – *This Day With God*, 123. o.

Október 17., hétfő

Krisztus magáénak vall mindenkit, aki hitt az Ő nevében. A halandó testben lakozó Lélek éltető ereje minden hívő lelket egybeköt Jézus Krisztussal. A Jézusban hívő szentek kedvesek az Ő szívének, mert életük el van rejtve Krisztussal az Istenben. Az Életadó parancsa így szól majd: „Serkenjetek föl és énekeljetek, akik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!” (Ésa 26:19) [...]

A Megváltó bennük lakozó hatalma által, és mert az isteni természet részeseivé lettek, Isten előhívja őket a halottak közül. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 271. o.

Az Istennel szoros kapcsolatban állók talán nem virágzók a földi élet dolgaiban; gyakran súlyos próba éri, szenvedés, szerencsétlenség, nyomorúság sújthatja őket. Józsefet megrágalmazták, üldözték, mert megőrizte erényét és becsületességét. Dávidot, Isten választott hírnökét ragadozó vadként üldözték gonosz ellenségei. Dánielt az oroszlánok vermébe lökték, mert igaz és tántoríthatatlan volt Isten iránti hűségében. Jóbot megfosztotta világi javaitól, s úgy sújtotta le testében, hogy

rokonai és barátai irtóztak tőle. Mégis megtartotta feddhetetlenségét és Isten iránti hűségét. [...]

Az isteni hatalom ereje általi emberi állhatatosság példái tanúságok a világnak Isten ígéretei hűségéről – az Úr maradandó jelenlétéről és fenntartó kegyelméről. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 525. o.

Pedig oly kimondhatatlan volt az emberért hozott áldozat, hogy a legélesebb eszű ember sem tudja felfogni. Mégis azok, akik állítják, hogy részesülnek e mennyei áldásokban, melyeket ilyen kifejezhetetlen áron szereztek meg nekik, túl önzők, hogy tényleges áldozatot hozzanak Istenért. Gondolatuk csak a világ, a világ, meg a világ. A 49. zsoltárban olvasuk, hogy „gazdagságukban bíznak, és nagy vagyonukkal dicsekszenek. Senki sem válthatja meg atyafiát, nem adhat érte váltságdíjat Istennek.” Ha mindenki eszében tartaná, és valamennyire értékelni tudná Krisztus kimondhatatlan áldozatát, akkor bűnösnek tartanák magukat aggodalmaskodásuk és végtelen önzésük miatt. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 197. o.

Október 18., kedd

Dávid kérte az Urat, ne hagyja el idős korában. Mi oka lehetett ezért könyörögni? A legtöbb idős ember boldogtalan volt, mivel jellemük rosszabb vonásai együtt növekedtek idős korukkal. Ha természetüktől fogva zsugorik és más tulajdonát kívánók voltak, még inkább ilyenné váltak, mikor megöregedtek. [...]

Előretételezve öreg korára, attól tartott, hogy Isten elhagyja, s ő is olyan boldogtalan lesz, mint más idős emberek, akiknek viselkedésére felfigyelt; s ki lesz téve az Úr ellenségei gyalázatának. Ezzel a teherrel lelkén esedezik buzgón (Zsolt 71:9, 17, 19). [...]

Ha az ilyenek az Isten által nekik szánt helyet foglalnák el, az utolsó napjaik a legboldogabbak lehetnének... Az időseknek félre kellene tenniük az aggodalmakat és terheket, s a lehető legboldogabban tölteni idejüket a mennyre való érlelődéssel. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1148. o.

Dávid kora óta egy király sem tett olyan sokat Isten országának építéséért a hitehagyás és a csüggesztő körülmények idején, mint Ezékiás. A haldokló király hűségesen szolgálta életében Istenét, és erősítette a

nép bizalmát Jahvéban, mint legfőbb Urukban. Most úgy könyörgött, mint Dávid: [...]

„Mert te vagy Uram, reménységem, te vagy, Uram, bizodalمام ifjúkorom óta.” „Ha elfogy az erőm, ne hagyj el!” „Ó Isten, ne légy távol tőlem, Istenem, siess segítségemre!” „Istenem, ne hagyj el késő vénségemben sem, míg csak hirdethetem hatalmadat, nagy tetteidet a jövő nemzedéknek.” (Zsolt 71:5, 9, 12, 18)

Akinek „...nem fogyott el irgalma” (Sir 3:22), meghallgatta szolgája imáját. [...]

Júda királya, visszakapva erejét, énekszóval dicsőítette Jahvét jótéményeiért. Megfogadta, hogy hátralevő napjait a királyok Királyának készséges szolgálatában tölti. Az a hálás elismerés, amellyel megvallotta, hogy Isten könyörülettel bánt vele, követendő példa mindenki számára, aki éveit Alkotója dicsőségére akarja szentelni. – *Próféták és királyok*, 340–342. o.

Amikor levertség telepszik a lélekre, ez még nem bizonyítja, hogy Isten megváltozott. Ő tegnap és ma és örökre ugyanaz. Akkor vagy bizonyos Isten kedvezésében, mikor érzed az igazságosság Napjának sugarait. De mikor felhők suhannak lelked fölé, akkor sem szabad elhanyagoltnak érezned magad. Hited hatoljon át a homályon. Szemed legyen nyílt, akkor egész tested tele lesz fénnel. Tartsd magad előtt Krisztus kegyelmének gazdagságát. Gyűjtsd kincsként a szeretete által nyújtott leckéket. Legyen a hited, mint Jóbé, aki kijelentette: Ha megöl is bízom benne. Ragadd meg mennyei Atyád ígéreteit, s emlékezz előző bánásmódjára irántad és szolgálai iránt; mert az Istent szeretőknek minden javára válik. – *Értelem, jellelem, egyéniség*, 2. köt., 496. o.

Október 19., szerda

Ádám bűne miatt a halál az egész emberiséget sújtja. Mindenkinek meg kell hálnia. „Lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak”; „mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek.” (Csel 24:15; 1Kor 15:22) A Biblia azonban különbséget tesz a feltámadottak két csoportja között. „Mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijőnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5:28–29) Akit

Isten „méltóvá” tesz az élet feltámadására, az „boldog és szent”. „Ezeken nincs hatalma a második halálnak.” (Jel 20:6) De azoknak, akik bűnbánat és hit nélkül könyörögtek bocsánatért, viselniük kell törvénszegésük büntetését – „a bűn zsoldját”. – *A nagy küzdelem*, 544. o.

Jézus szeret téged, és arra vár, hogy szeresd te is Őt. Óhaja, hogy ne feledd el: drága életét adta azért, hogy el ne vessz, és ne feledd, hogy mindig melletted lesz, hogy segítséget nyújtson a nehéz pillanatokban. Tekints Jézusra, mondd el neki minden nehézségedet és próbádat... Kérd a segítségét és az áldását, és hidd, hogy meghallgatja imáidat.

Az egész menny érdeklődéssel tekint rád. Egyetlen lélek, akiért Krisztus meghalt, értékesebb az egész világnál. Bárcsak minden fiatal fiú és fiatal lány becsülné a lélek igazi értékét! Ha szeretnék átadni magukat Jézusnak úgy, ahogy vannak, bűnösen és szennyesen, akkor Ő abban a pillanatban elfogadja őket. Amint odaszánják magukat neki, a Szentlelkét helyezi alázatosan kutató szívükbe. Senkit sem vet meg, aki hozzá jön. Szeretheted Jézust teljes szívedből, mert Ő nem fog visszaélni a szeretetteddel és a bizalmaddal. – *Our High Calling*, 98. o.

A nagyhatalmú hadvezér nemzeteket hódít meg, és megingatta a fél világ hadseregeit, mégis csalódottan és száműzetésben hal meg. A bölcselő, aki felkutatja a mindenséget, aki mindenüvé követi Isten hatalmának megnyilvánulásait, és csodálja bennük az összhangot, gyakran elmulasztja a lélegzetelállító csodadolgokban felismerni a kezet, mely mindezt alkotta. „Az ember, ha nincs benne belátás, akármilyen gazdag, olyan, mint az állat, amelyre pusztulás vár.” Isten ellenségeinek jövőjét nem ragyogja be a dicső halhatatlanság reménye. De a hit e hősei oly örökség ígéretével bírtak, mely értékesebb, mint bármi földi gazdagság – olyan örökséggel, amely ki fogja elégíteni a szív vágyakozásait. Lehet, hogy senki sem tud róluk, s a világ sem ismeri el őket, a menny könyveiben mégis honpolgárnak jegyezték be őket. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 526. o.

Október 20., csütörtök

A nemzetek emelkedéséből és bukásából – ahogy azt Dániel és Jelenések könyve megvilágítja – meg kell tanulnunk, hogy milyen értéktelen a pusztán külső és földi dicsőség. Nyomtalanul elmúlt Babilon minden

hatalmával és ragyogásával... Elenyészett, „mint a mező virága!” (Jak 1:10) Csak az maradhat meg, ami beleilleszkedik Isten tervébe, és az Ő jellemét tükrözi. Egyedül Isten elvei állandóak és maradandóak mind-abból, amit világunk ismer.

Ha figyelmesen tanulmányozzuk, hogy Isten miként viszi véghez szándékát a nemzetek történelmében, és hogyan váltja valóra az eljövendő dolgokról szóló kinyilatkoztatásait, jobban megértjük a látható és láthatatlan dolgok igazi értékét és az élet igazi célját. Ha az időt az örök-kévalóság fényében szemléljük, Dánielhez és társaihoz hasonlóan azért fogunk élni, ami igaz, nemes és maradandó. Ha ebben az életben megtanuljuk Urunk és Megváltónk országának alapelveit, annak az áldott országnak az elveit, amely örökkön örökké megmarad, akkor Krisztus eljövetelekor beléphetünk vele oda, hogy polgárai legyünk. – *Próféták és királyok*, 548. o.

Padlásszobákból és viskókból, börtönökből és vesztőhelyekről, hegyekről és pusztaságokból, barlangokból és tengerparti üregekből fogja Krisztus magához gyűjteni gyermekeit. A földön szűkölködtek, bántódtak, gyötrődtek. Milliók tértek megbélyegezve a sírba, mert nem engedtek Sátán csalásainak. Földi törvényszékek Isten gyermekeire a leggonoszabb bűnözőknek kijáró büntetést szabták. De közel van már az a nap, amikor Isten lesz a „bíró” (Zsolt 50:6), és a földi ítéleteket viszszejárájukra fordítja. „Népe gyalázatát eltávolítja.” Fehér ruhát kapnak, és „hívják őket szent népek, az Úr megváltottainak” (Ésa 25:8; Jel 6:11; Ésa 62:12). – *Krisztus példázatai*, 179. o.

Krisztus szeretné, hogy mindenki gazdagon részesüljön a mennyei kegyelemből. Azt akarja, hogy az Ő öröme lakozzon benned... Isten irgalmas keze nyugszik azok fölött, akik Őt keresik, de hatalma és haragja kiterjed azokra, akik elhagyják Őt, és a világ barátságában bíznak. [...]

Isten gyermeke tudni fogja, hogy ki a segítsége. Tudni fogja, hogy kiből bízhat teljes mértékben, és ha Krisztus segítségével elhagyja bűnét, akkor szent bizodalma lehet. Igen, szolgálja csak Őbenne bízhat teljes bizonyossággal, félelem nélkül, Jézust szemlélve, elvárásainak engedelmeskedve, és félretéve mindent, ami a világhoz kötheti őt még akkor is, ha a világ előnyökkel kecsegtet vagy ellenáll. Sikere Istentől jön, és nem fogja elhagyni Őt, mivel nem befolyásolják sem a javak, sem a gonosz. – *This Day With God*, 354. o.

5.

HALOTTAK FELTÁMASZTÁSA A KERESZT ELŐTT

Október 22., szombat délután

Ábrahám feltétlen engedelmissége az egyik legszembeszökőbb példája a hitnek és Istenre támaszkodásnak a Szentírásban. Csupán a pusztá ígérettel a legparányibb külső bizonyíték nélkül – hogy leszármazottai örökölni fogják Kánaánt – Ábrahám követte az utat, ahova Isten vezette, teljesen és szívből eleget téve a feltételeknek, bizonyos lévén, hogy az Úr híűen teljesíti ígéretét. Az ősatya ment, ahol Isten kijelölte köteleességét; egyetlen gondolattal telepedett bálványimádó nemzetek közé: „Isten szólt; engedelmeskedem a hangjának; ő majd megvéd.” – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 524. o.

Minden teremtett lény Isten akarata és hatalma által él. Mindenki az Isten Fiában való életből nyeri életét. Bármennyire tehetséges és sokra is képes valaki, életét az élet Forrásától nyeri. Krisztus az élet kútfeje. Csak akié egyedül a halhatatlanság, aki a világosságában és életben lakozik, az jelentheti ki: „Van hatalmam letenni azt [életemet], és van hatalmam ismét felvenni azt...” (Jn 10:18) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 301. o.

Mellékesen beszélgetni a vallásról, lelki szomjúság és élő hit nélkül imádkozni mit sem ér. A névleges hit Krisztusban, mely Őt pusztán a világ Megváltójának fogadja el, sohasem hozhat gyógyulást a léleknek. Az üdvösségre vivő hit nem csupán értelmi egyezés az igazsággal. Aki arra vár, hogy tökéletes ismeretre tegyen szert, mielőtt gyakorolná a hitet, az nem részesül áldásban Istentől. Nem elégséges hinni valamit Krisztusról; Krisztusban kell hinnünk. Az egyetlen olyan hit, melyből hasznunk származhat, személyes Megváltóként fogadja el Őt, és érdemeit a miénkké teszi. Sokan egyfajta véleménynek tekintik a hitet. A meg-

mentő hit egyesség: akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit – élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, mely által a lélek győzedelmes hatalommá válik. [...]

Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, melyvel bemutatathatjuk Őt a világnak. Méltányolnunk kell kegyelmét, melyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb saját tapasztalatunkról bizonytságot tenni. Isten tanúi vagyunk, ha isteni erő munkálkodása nyilvánul meg bennünk. Mindenkinek a másokétól különböző élete van, tapasztalatai is eltérőek a többiekétől. Isten azt szeretné, ha saját egyéniségünk jegyeit viselő dicséret szállna föl hozzá. Kegyelme dicsőségének, magasztalásának ilyen értékes elismerése, ha krisztusi étellel párosul, ellenállhatatlan erőt jelent a lélekmentő munkában. – *Jézus élete*, 347. o.

Október 23., vasárnap

Egy pusztai sírba torkollott annyi esztendő küszködése, nyomasztó gondja. Ám aki „véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Eféz 3:20), ilyen mértékben válaszolt szolgájának imájára. Mózes átment a halál országán, de nem kellett a sírban maradnia. Maga Krisztus hívta elő az életre. Sátán, a kísértő követelte Mózes testét a vétke miatt, de Krisztus, a Megváltó előhozta őt a sírból (vö. Júd 9).

A megdicsőülés hegyén Mózes tanú volt rá, hogy Krisztus győzött a bűn és a halál fölött. Azokat jelképezte, akik az igazak feltámadásakor előjönnek a sírból. Illés, aki anélkül ment a mennybe, hogy meghalt volna, azokat jelképezte, akik élni fognak a földön Krisztus második eljövetelekor, akik elválnak „nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra”, amikor „szükség, hogy ez a romlandó test romlathatatlanságot öltön magára”, és „e halandó test halhatatlanságot öltön magára” (IKor 15:52–53). – *Jézus élete*, 421. o.

Az Atya Mózeset és Illést választotta Krisztushoz küldött hírnökeként, hogy a menny ragyogásával dicsőítsék meg Őt. Azonkívül, hogy elbeszélgessenek közelgő győzelméről, mert régen ők is emberként éltek a földön. Ők is átestek emberi szomorúságon és szenvedésen, ezért együtt

tudtak érezni Krisztus földi megpróbáltatásával. Illés Izráel látnokaként Krisztust képviselte, s feladata is bizonyos fokig hasonló volt az Üdvözítő munkájához. Mózes meg Izráel vezetőjeként valamikor Krisztus helyében állt, vele érintkezett, utasításait követte. Ezért az Atya trónja köré gyűlt seregből ők voltak legalkalmasabbak, hogy Isten Fiának szolgáljanak. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1096. o.

Krisztus azért jött le földünkre, hogy bemutassa Isten dicsőségét, és hogy az ember nemes jellemre tehessen szert az Ő helyreállító ereje által. Őnéki adatott minden hatalom és kegyelem. Szíve élő víznek kiapadhatatlan kútforrása volt, és mindig készen állt kiárasztani maga körül gazdag ársait. Földi élete azzal telt, hogy jót cselekedett mindenkivel, s tette ezt érdektelenül, feddhetetlenül. Tervei szeretetről és kedvességről tanúsítottak. Boldog volt, amikor követőiért többet tehetett, mint amit kérhettek vagy elgondolhattak. Szüntelenül azért imádkozott, hogy az igazság által megszentelődjenek, és mindig hittel imádkozott, tudva azt, hogy a megváltási terv már a világ megalapítása előtt megszületett. Tudta, hogy a mennyei evangélium jó híre eljut a világ minden tájára, és hogy a Szentlélek mindenható erejével felfegyverzett igazság győz majd a jó és rossz között dúló küzdelemben, és hogy egy napon a véráztatta zászló győztesen fog lobogni követőinek feje fölött. – *That I May Know Him*, 37. o.

Október 24. hétfő

A szegénységtől sújtott otthonra nyomasztó éhség telepedett, mert fogytán volt az élelem. Illés érkezése épp azon a napon, amikor az özvegy attól tartott, hogy fel kell adnia a túlélésért vívott harcát, keményen megpróbálta az asszony hitét az élő Isten erejében és gondoskodásában. De épp ebben a nagy szorultságban tett bizonyosságot a hitéről, és tett eleget az idegen utazó azon kérésének, hogy ossza meg vele az utolsó falat kenyérét. [...]

A sareptai özvegy megosztotta eledelét Illéssel, aminek az lett az eredménye, hogy oltalom alá került az élete és a fia élete is. Isten gazdag áldásokat ígér mindazoknak, akik a próbák és a nélkülözések közepette együttérzést tanúsítanak a szükségben levők iránt, és segítséget nyújtanak. – *Conflict and Courage*, 206. o.

Az anya azonban nem nyugodott meg addig, amíg Elizeus maga el nem ment vele. „Az élő Úrra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak itt – mondta. Elindult tehát Elizeus, és ment az asszony után.” [...]

Amikor a házhoz értek, Elizeus bement a szobába, amelyben a gyermek feküdt. „Bement, bezárta kettőjük mögött az ajtót, és imádkozott az Úrhoz. Majd fellépett az ágyra, odafeküdt a gyermek mellé, és rátette száját a szájára, szemét a szemére, tenyerét a tenyerére. Ahogy így ráhajolt, fölmelegedett a gyermek teste. Azután néhányszor föl-alá járt a házban, majd ismét odalépett, és föléje hajolt. Ekkor a fiú tüszentett hétszer egymásután, és felnyitotta a szemét.”

Így jutalmazta meg Isten az asszony hitét. Krisztus a nagy Életadó, visszaadta fiát. Hasonlóképpen jutalmazza meg hűségeseit, amikor eljövetelekor a halál elveszti fullánkját, és Krisztus elveszi a sír hatalmát. Akkor visszaadja szolgálóinak a gyermekeket, akiket a halál elvett tőlük. „Ezt mondja az Úr: Hangos jajgatás hallatszik Rámában, és keserves sírás: Ráhel siratja fiait, nem tud megvigasztalódni, hogy nincsenek többé fiai. Ezt mondja az Úr: Hagyd abba a hangos sírást, ne könnyezzenek szemeid! Mert meglesz szenvedésed jutalma... Visszatérnek fiaid az ellenség földjéről. Reménykedhetsz a jövőben – így szól az Úr –, mert visszatérnek fiaid hazájukba.” (Jer 31:15–17) – *Próféták és királyok*, 238–239. o.

Október 25., kedd

Részvétteljes Megváltónk szeretettel és rokonszenvvel figyel. Kész meghallgatni imádat, és megadja a szükséges segítséget. Ismeri minden anyai szív terhét, és minden szükségben a legjobb barát. Örökkévaló karja támogatja az istenfélő, hűséges édesanyát. Amikor a földön tartózkodott, olyan édesanyja volt, aki szegénységgel küszködött, akinek sok gyötrő gondja és baja volt, ezért együtt érez minden keresztény édesanyával gondjaiban és bajaiban. Az a Megváltó, aki hosszú utat tett meg azért, hogy enyhítse egy asszony gyötrődő szívét, akinek leányát gonosz lélek szállta meg, meghallgatja az édesanyák imáját, és megáldja gyermekeit.

Krisztust – aki visszaadta az özvegy egyetlen fiát, amikor temetni vittek – ma is meghatja a vergődő édesanya fájdalma. Aki a részvét könnyeit hullatta Lázár sírjánál és visszaadta Máriának és Mártának eltemetett testvérét; aki megbocsátott Mária Magdalénának; aki megemlékezett édesanyjáról, miközben haláltusájában függött a kereszten; aki megjelent a síró asszonyoknak és követeivé tette őket, hogy hirdessék a feltá-

madt Megváltó első örömhírét – ma is az édesanyák legjobb Barátja, mert kész segíteni nekik életük minden helyzetében. – *Boldog otthon*, 204. o.

Aki Nain kapujánál a bánatos anya mellett állt, az a ravatálnál síró minden gyászolóra odafigyel. Fájdalmunk részvétet kelt benne. Szerető, könyörületos szívének gyöngédsége változatlan. Szava, mely életre hívta azt a halottat, ma sem kevésbé hatékony, mint amikor a naini ifjúhoz szólt. Ezt mondja: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” (Mt 28:18) Ezt az erőt nem csökkenti az évek múlása, nem meríti ki túláradó kegyelmének szüntelen gyakorlása sem. Élő Megváltó Ő mindenkinék, aki hisz benne. – *Jézus élete*, 319. o.

Akkor azonban, mikor a 16 éves nemes szívű Henrikünk is meghalt, és a mi kedves énekesünket a temetőbe kísértük, és már nem hallottuk reggeli énekét, házunk kihalt. A szülők és a két hátra maradt fiú sínylette meg legjobban a csapást. De Isten megvigasztalt bennünket veszteségeinkben, és mi hittel, bátran harcoltunk tovább a műben, melyet ránk bízott, abban a reményben, hogy gyermekeinket, kiket a halál elragadott tőlünk, viszontláthatjuk majd az örök hazában, hol halál és betegség nem lesz többé. – *Életünk és munkánk*, 165. o.

Viseljük szívünkön mások fájdalmát, nehézségét, baját! Osztozzunk nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények örömeiben és gondjában! „Ingyen vettétek – mondja Krisztus –, ingyen adjátok.” (Mt 10:8) Környezetünkben élnek nyomorult, megpróbált emberek, akiknek szükségük van megértő szavakra és tettekre. Mindenütt vannak özvegyek, akik segítségre és együttérzésre szorúlnak; árvák, akikért Krisztus felelőssé teszi követőit. Nagyon sokszor érzéketlenül elmegyünk mellettük. Lehet, hogy kopottak, faragatlanok, és látszólag semmi kedves vonás nincs bennük. Akkor is Isten tulajdonai. Áron vette meg őket, és éppoly értékesek szemében, mint mi. Ők is Isten nagy családjához tartoznak, és a keresztyén Isten sáfáraiként felelősek értük. – *Krisztus példázatai*, 386. o.

Október 26., szerda

Még útban voltak, amikor egy küldönc furakodott Jairushoz a tömegben, és hírül adta, hogy leánya meghalt, ne fárassza többé fölöslegesen a Mestert. E szavakat Jézus is meghallotta. „Ne félj – mondta –, csak higgy, és megtartatik.” (Lk 8:50)

Jairus közelebb húzódott a Megváltóhoz, és együtt siettek a főember házába. A fizetett siratók és síposok már ott voltak, a levegőt betöltötte lármájuk. A tömeg, a zűrzavar bántotta Jézus lelkét. Így intette csendre őket: „Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik.” Az emberek méltatlankodva fogadták az idegen szavait. Látták a gyermeket a halál karmai közt, megvetően nevettek hát Jézuson. [...]

Jézus az ágyhoz lépett, kezébe vette a gyermek kezét, és lágyan, az otthon meghitt nyelvezetével ejtette ki e szavakat: „Leányka, néked mondom, kelj föl!” (Mk 5:41)

Az élettelen testen azonnal remegés futott végig. Az élet lüktetése visszatért. Az ajkak mosolyra nyíltak. A leány nagyra nyitotta szemét, mint álom után, s csodálkozva nézte a körülötte álló csoportot. Felkelt, szülei magukhoz ölelték, sírtak örömben. – *Jézus élete*, 342–343. o.

A keresztyén előjoga az a tudat, hogy Jézus valóban köztük él. „A győzelem, mely legyőzte a világot, a mi hitünk.” „Minden lehetséges a hívőnek. S bármit kérünk is imában, ha hisszük, hogy megkapjuk, úgy is lesz.” Ez a hit áthatol a legsötétebb fellegen, elhozza a fény és reménység sugarait az ellankadt, csüggedező léleknek. Ezen hit és bizalom hiánya zúdítja ránk a tanácstalanságot, kétségbeejtő félelmeket s gonosz gyanakvást. Isten hatalmas dolgokat visz véghez népéért, ha teljesen belé helyezik bizalmukat, „Valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel.” Akkor a tiszta és igaz vallásosság megvalósul az életükben. Krisztus az erő soha meg nem szűnő forrása lesz, valós segítség a nyomorúság minden idején. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 139. o.

Isten hangja hallatszott: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged.” (Jer 31:3) „Örök irgalmassággal könyörülök rajtad.” (Ésa 54:8) Ó, mily csodálatos szeretet, hogy Isten kész eltávolítani minden kételyre okot adó tényezőt vagy emberi félelem és gyengeség állította kérdőjelt, hogy megfoghassa a hittel felé nyújtott remegő kezét azért, hogy a számos ígéret biztosítása révén segíthessen bízni Őbenne... Tehetett-e volna többet az Úr hitünk megerősítése végett? – *That I May Know Him*, 262. o.

Október 27., csütörtök

Ha Krisztus a betegszobában lett volna, Lázár nem hal meg, mert Sátánnak nincs hatalma felette. Az Életadó jelenlétében a halál nyilai nem

érhették volna Lázárt. Jézus engedte, hogy Lázárt elragadja a halál, és a gyászoló nővérek lássák testvérüket a sírban. Tudta, hogy amikor halott bátyjuk arcába néznek, a Megváltóba vetett hitük súlyosan meg lesz próbálva. Ezért megmetszette az ágakat, hogy azok még több gyümölcsöt hozzanak. Tudta, hogy a várható nehéz küzdelemnek köszönhetően hitük csak még nagyobb fényvel ragyog majd. – *Isten fiai és leányai*, 92. o.

„Vegyétek el a követ” (Jn 11:39) – mondta Krisztus. Márta azt gondolta, hogy csak egy pillantást szeretne vetni a halottra, s ellenkezett, mondván, hogy a testet már négy napja eltemették, s romlásnak indult. Ez az állítás még Lázár feltámasztása előtt hangzott el, így Krisztus ellenségei nem mondhatták, hogy csalás történt. Azelőtt a farizeusok hamis állításokat szivárogtattak ki Isten erejének csodás megnyilatkozásait illetően. Mikor Krisztus életre keltette Jairus leányát, így szólt: „A gyermek nem halt meg, hanem alszik.” (Mk 5:39) Minthogy csak rövid ideig volt beteg, és halála után rögtön feltámadt, a farizeusok elhíresztelték: a gyermek nem halt meg, Krisztus maga mondta, hogy csak elaludt. Azt a látszatot próbálták kelteni, hogy Krisztus nem tud betegséget gyógyítani, hanem a vak véletlen játszott közre csodáiban. Ebben az esetben azonban nem tagadhatták, hogy Lázár halott. – *Jézus élete*, 534. o.

Mivel Krisztus egy volt az Atyával, engesztelést szerezhetett a bűnre, és megválthatta az embert, de nem a bűnben, hanem a bűntől. [...]

A hűségeseket Isten a következő szavakkal fogja megszólítani: „Jertek én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.” Akkor majd a megváltott seregből egy győzedelmes hang tör elő: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?” Ó, bárcsak megértenénk ezt a témát, és e csodálatos esemény fontosságát!

„Aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal.” „Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.” Megeshet, hogy Isten választottai elesnek a harcmezőn, de számukra a halál csak alvás, pihenés, mígnem visszajön Jézus, hogy föltámassza őket, és együtt lehesenek vele örök dicsőségben. – *The Upward Look*, 272. o.

Október 28., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Lázár, jöjj ki!” című fejezet.

6.

ÉRTÜNK HALT MEG

Október 29., szombat délután

Amikor Ezékiás imájára Isten azt válaszolta, hogy tizenöt évvel meghosszabbítja életét, a hálás király dicsőítette Istent e nagy irgalomért. Énekéből megtudjuk, hogy miért örvendezett: „Nem a sír dicsóít Téged, és nem a halál magasztal Téged, hűségedre nem a sírverembe szállók várnak! Ki él, ki él, csak az dicsóít Téged, mint ma én!” (Ésa 38:18–19) A népszerű teológia tanítása szerint az igaz halottak a mennyben vannak, boldogan és soha el nem haló ajakkal dicsőítik Istent. Ezékiás király nem látta ilyen biztatónak és dicsőségesnek a halált. Szavai összecsengenek a zsoltáríró bizonyágtevésével: „Nincs emlékezés rólad a halálban, a seolban kicsoda dicsóít Téged?” „Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, akik alászállanak a csendességbe.” (Zsolt 6:6; 115:17) – *A nagy küzdelem*, 546. o.

Jézus feltámadása minta volt, mely azok feltámadásának a kezdetét jelentette, akik Őbenne hunytak el. A feltámadt Megváltó teste, magatartása, hanghordozása, teljes lényé felismerhető volt követői számára. Hasonlóképpen jönnek majd elő sírjaikból azok is, akik Jézusban aludtak el. Felismerjük majd a barátainkat úgy, ahogy a tanítványok is felismerték Jézust. Megtörténhet, hogy néhai barátaink betegek voltak, fogyatékkal, megcsonkult testtel éltek, de feltámadt, dicsőséges testükben tökéletesen megőrzik egyéniségüket, és mi felismerjük őket, ábrázatukról pedig a Jézus arcáról áradó fény ragyog.

Eljövetelekor azok a drága lelkek, akik Őbenne haltak meg, meghallják szavát, és halhatatlan, dicsőséges életre jönnek elő porágyaikból. Az az erő, amely kihozta Krisztust a sírból, életre kelti egyházát, és megdicsőül Ővele együtt; minden uralom, hatalom és minden név fölé emeli nem csak ebben a világban, hanem az eljövendő örökéletben is. – *The Faith I Live By*, 180. o.

Egyedüli reménységünk a tökéletes bizalom annak vérében, aki üdvözítheti mindazokat, akik Őhöz járulnak. Krisztus kereszthalála az egyedüli reménységünk ezen a földön, és erről fogunk elmélkedni az eljövendő világban is. Ő, bárcsak megértenénk az engesztelés igazi értékét! Ha megértenénk, akkor többet is beszélnénk róla. Isten ajándéka, amit szeretett Fiában adott, a felfogóképességünket meghaladó szeretet kifejezése volt. Isten mindent megtett annak érdekében, hogy megőrizze törvényének igazságosságát, de közben mégis megmentse annak áthágóját. Miért nem tanulmányozza az ember a megváltás kérdését? Ez a legfontosabb témakör, amellyel az emberi elmének foglalkoznia kellene. Ha csodálná Krisztus kereszten kimutatott szeretetét, elsajátíthatná vérenek érdemeit, és megtisztulna a bűntől. – *Signs of the Times*, 1889. december 30.

Október 30., vasárnap

Világos és kimerítő próféciaák adtak a megígért eljövételét illetőleg. Már Ádám ígéretet kapott, hogy jönni fog a Megváltó. A Sátán fölött kimondott ítélet: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3:15) – őszüleink számára a Krisztus általi megváltás ígérete volt. – *Az apostolok története*, 222. o.

Már a föld teremtése előtt megszületett a megváltás terve, mert Krisztus, „a Bárány” „[...] megöletett, e világ alapítása óta” (Jel 13:8). A világegyetem királya csak küzdelem árán egyezett bele abba, hogy Fia meghaljon a bűnös emberért. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Ó, a megváltás titka! Isten szeretete egy olyan világért, amely nem szerette Őt! Ki ismerheti annak a szeretetnek a mélységeit, amely „minden ismeretet felülhalad”? A halhatatlan lények a végtelen korszakokon át csodálattal és imádatlal próbálják felfogni a felfoghatatlan szeretet titkát.

Isten Jézus Krisztusban megjelenve „megbékéltette magát a világot” (2Kor 5:19). A bűn annyira megrontotta az embert, hogy egymagában képtelen összhangba jutni azzal, akinek a lény tisztaság és jóság. Krisztus azonban megmentette az embert a törvény kárhóztatásától, egyesíteni tudja az emberi erőfeszítést a mennyei erővel. Isten előtti

bűnbánattal és Krisztus iránti hittel Ádám elbukott gyermekei újra „Isten gyermekei” (1Jn 3:2) lehetnek. – *Pátriárkák és próféták*, 63–64. o.

Pál kimutatta, hogy az áldozati szertartásokat Isten milyen szorosan egybefonta a próféciákkal. Ezek utalnak arra, aki olyan lesz, mint „a bárány, mely mézsárszékre vitetik”. A Messiás „önlelkét áldozatul” adja. Ésaías próféta biznyságot tett róla, mint Isten Bárányáról; az Üdvözítő engesztelő művét évszázadokkal előbb szemlélhette, aki „életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig Ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott” (Ésa 53:7, 10, 12).

A jövődölések Üdvözítőjének tehát nem földi uralkodóként kell jönnie, hogy megszabadítsa a zsidó népet elnyomóitól, hanem mint ember érkezik az emberek közé. Alacsony sorban és szegénységben él, hogy végül, mint megvetettet és elvetettet megöljék. Az ótestamentumi írásokban megjövendölt Üdvözítő áldozatul adja önmagát a bukott emberiségért, és ezáltal tesz eleget az áthágott törvény követelményének. Benne kellett teljesedésbe menniük az engesztelési áldozatoknak; kereszthalála ad jelentőséget az egész zsidó szertartási rendszernek. – *Az apostolok története*, 227. o.

Október 31., hétfő

Amikor Jézus elmondta nekik, hogy halálra adják, és majd feltámad, megpróbálta őket bevonni egy beszélgetésbe a hitük nagy próbájával kapcsolatosan. Ha készek lettek volna elfogadni, amit tudatni akart velük, akkor keserű fájdalomtól, kétségbeeséstől menekülhettek volna meg. Szavai vigaszul szolgáltak volna a bánat és csalódás óráiban. Bár már nyíltan beszélt a reá váró eseményekről, mégis mihelyt kimondta, hogy hamarosan Jeruzsálemben kell mennie, újra fellobbantotta a reményt a felállítandó királyságról. Ebből eredt a kérdezősködés: ki fogja betölteni a legmagasabb tisztségeket. [...]

A Megváltó maga köré gyűjtötte tanítványait, és így szólt hozzájuk: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgálója.” (Mk 9:35) Ezeket az ünnepélyes és megható szavakat a tanítványok távolról sem foghatták fel. Nem értették, amit Krisztus tudott. Nem értették Krisztus országának természetét, és vetélkedésük látszólagos oka a tudatlanságuk volt. [...]

Jézus végtelenül gyöngéden, mégis ünnepélyes nyomatékkal próbálta kijavítani a hibát. Bemutatta, hogy mi az uralkodó elv a mennyek országában, s mit tekintenek ott az igazi nagyság értékmérőjének. Akiket a büszkeség és a feltűnési vágy fűtött, azok inkább magukra és az elérhető jutalomra gondoltak, semmint hogyan viszonyozzák Istennek a kapott ajándékokat. Nem lesz helyük a mennyek országában, mert Sátán soraiban azonosítják őket. – *Jézus élete*, 435–436. o.

Az apostol azután a korinthusi testvérek figyelmét a feltámadás hajnalának diadalmas virradatára irányította, amikor is az Úr az összes elszunnyadt szentet feltámasztja, hogy ezentúl örökké vele éljenek. „Ímé titkot mondok néktek” – magyarázta: „Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és e halandó test halhatatlanságot öltson magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad!?” [...]

Így az apostol igen határozott és megkapó módon igyekezett helyreigazítani azokat a téves és veszélyes eszméket, szokásokat, amelyek a korinthusi gyülekezetben lábra kaptak. Egyszerűen, határozottan, de nagy szeretettel beszélt a lelkükre. Intései és feddései által Isten trónjáról áramló fény világított rájuk, hogy megláttassa velük rejtett bűneiket, amelyek az életüket beszennyezték. – *Az apostolok története*, 320–321. o.

November 1., kedd

Az angyalok is szemtanúi voltak szeretett Parancsnokuk rettenetes kínjainak mindaddig, amíg elviselhették; majd arcukat kezeikkel eltakarták. Még a Nap is vonakodott végignézni a rettenetes jelenetet. Jézus fennhangon kiáltja: „Elvégeztetett!” Kiáltása még a gyilkosokat is megdöbbsentette. Ekkor a szentély függönye kettészakadt felülről lefelé, a föld rengett, és a sziklák megrepedeztek. Sűrű sötétség ereszkedett alá a földre. Amikor Jézus meghalt, a tanítványok utolsó reménye is szertefoszlott. Követői közül sokan voltak szemtanúi szenvedésének és halálának, és betelt a szomorúság pohara.

Sátán többé nem ujjongott, mint eddig. Azt remélte, hogy keresztezheti az üdvösség tervét; óh, de az annál sokkal szilárdabban volt megalapozva. Most, Jézus halálakor jött tudatára, hogy egykor neki is meg kell halnia, és birodalma az Üdvözítőre száll. Tanácsot ült angyaival. Jézussal szemben nem ért el semmit, ezért elhatározták, hogy igyekeztüket fokozva minden erejükkel és ravaszságukkal a tanítványai ellen fordulnak. Mindenkit igyekeztek megakadályozni, nehogy elfogadják azt az üdvösséget, melyet számukra Jézus az élete árán tett elérhetővé. Így Sátán még ezután is Isten uralma ellen dolgozhat. Továbbá pedig saját érdekében állt, hogy minél több lelket távol tartson az Üdvözítőtől. Sátán ugyanis tudatában volt annak, hogy azoknak a bűne, akik Krisztus véréért elfogadják, végül arra száll vissza, aki a bűnnek végső oka, és neki kell majd a büntetést elviselnie; ellenben azok, akik vonakodnak a Krisztus által felajánlott üdvösséget elfogadni, önmaguk bűnhődnek majd bűneiért. – *Tapasztalatok és látomások, 177–178. o.*

Mózesnek és Áronnak meg kellett halniuk anélkül, hogy Kánaánba léptek volna... Mindketten engedelmesen hajtottak fejet az ítélet előtt, bár kimondhatatlanul sajgott a szívük. Azonban az Istenbe vetett bizalmuk és az iránta való szeretetük nem ingott meg. Példájuk olyan tanítás, mely fölött sokan elsiklanak anélkül, hogy tanulnának belőle. A bűn, a kevélység számukra nem tűnik súlyosnak.

Igen kevesen értik a bűn természetét. Azzal áztatják magukat, hogy Isten túl jó, hogy megbüntesse a bűnöst. Mózes, Áron, Dávid és még mások esete is bizonyítja, hogy nem biztonságos bűnt követni el sem szóval, sem gondolatban, sem cselekedettel. Isten a kimondhatatlan szeretet és könyörület Istene. Mózes búcsúbeszédében, mikor elvált Izráel gyermekeitől, ezt mondta: „Az Úr, a te Istened megemésztő tűz, féltőn szerető Isten.” Mózes megható könyörgését, hogy előjoga legyen bemenni Kánaánba, Isten következetesen elutasította. Kádesi bűne nyílt és feltűnő volt. S minél magasabb pozíciót tölt be a vétkes, minél kiemelkedőbb helyen áll, annál szigorúbb a parancs, annál bizonyosabb a büntetés. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek, 4. köt., 369–370. o.*

November 2., szerda

Krisztus a kereszten nem csupán embereket készítet Isten iránti bűnbánatra törvényének megszegéséért – hiszen akiknek Isten megbocsát,

azokat előbb bűnbánóvá teszi –, de eleget tett az igazságszolgáltatás követelésének is, magát ajánlva föl elfedezésként. Kiömlő vére, megtört teste kielégíti a megrontott törvény követelését, ezzel áthidalja a bűn okozta szakadékot. Testében szenvedett, hogy a sebeivel el tudja takarni a védtelen bűnöst. Halála által a Kálvárián kivívott győzelem örökre megtörte Sátánnak a mindenség fölötti vádló hatalmát. Elhallgattatta a vádat, hogy Isten nem volna önmegtagadó és azt, hogy Ő az emberrel szemben engesztelhetetlen.

Mindenki, aki akar, az győzhet. Törekedjünk hát buzgón, hogy elérjük a kitűzött célt. Krisztus ismeri gyöngeségeinket; naponta hozzá fordulhatunk segítségért. Nem szükséges harminc nappal előre erőt nyernünk. Napról napra kell győzelmet aratnunk. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 974. o.

Krisztus azért élt, azért szenvedett és azért halt meg, hogy bennünket megváltson. A „fájdalom embere” lett, hogy bennünket örökkévaló öröm részeseivé tegyen. Isten megengedte, hogy szeretett Fia, kiben a kegyelem és igazság teljessége lakozott, leírhatatlan dicsőségű világából erre a bűnöktől megromlott és megmérgezett világra jöjjön, melyet a halál és átok homálya borít. Megengedte, hogy az Ő szerető keblét, a szent angyalok imádatát elhagyja, és helyette gyalázatot, megaláztatást és gyűlöletet, sőt még halált is szenvedjen... Isten büntelen Fia magára vette a bűn terhét. Ő, aki Istennel egy volt, lélekben átélte azt a rettenetes szakadást, melyet a bűn okoz Isten és ember között. Ez volt, ami ajkait ily fájdalmas kiáltásra kényszerítette: „Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?” (Mt 27:46) A bűn felmérhetetlen terhének és a lélek Istentől való elszakadásának érzete volt az, ami Isten Fiának szívét megtörte.

Krisztus azonban nem azért szánta rá magát erre a nagy áldozatra, hogy mennyei Atyánk szívét irántunk való szeretetre ébressze, vagy hogy Őt az emberiség megmentésére és megváltására készítse. Nem, nem! „Úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte.” (Jn 3:16) Isten nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem ellenkezőleg: azért hozta az áldozatot, mert szeret bennünket.

Krisztus volt a közvetítő, aki által végtelen szeretetét a bűnbe süllyedt világra áraszthatta. Mert „Isten volt az, aki Krisztusban megbé-kéltette magával a világot” (2Kor 5:19). Isten együtt szenvedett Fiával; Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és Golgota halálküzdelseiben Megváltónk lefizette váltságunk árát. – *Jézushoz vezető út*, 13. o.

November 3., csütörtök

Krisztus elviselte a bűn terhét, s alászállt a sírba. Így bevilágította azok sírját, akik hitben haltak meg. Isten emberi alakban világhosszra hozta az életet és halhatatlanságot az evangélium által. Halálával örök életet biztosított a benne hívőknek.

Jézus a halálával elítélte a bűn és hűtlenség kezdeményezőjét. Végül annak kell elszenvedni a bűn büntetését, az örök halált. Krisztus az egyetlen, aki meghódíthatta a halált. Ő az örökélet tulajdonosa és adományozója. Ő az Üdvözítőnk. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 230–231. o.

Sátán nagyon ravasz volt, amikor legelőször az elégedetlenségnek adott hangot. Csak annyit mondott, hogy jobb rendszert szeretne bevezetni. Elcsábította Istentől a szent házaspárt, eltérítette őket a parancsolatok iránti hűségüktől, mégpedig ugyanazon a ponton, amelyen ma is ezreket kísért, s ahol ezrek buknak el hiábavaló képzelgéseik miatt. Egyfajta elméleti tudás utáni vágyat csempészett be öszsüleink gondolataiba, amellyel – állította – hatalmas mértékben javítanának helyzetükön. De hogy ezt elérhessék, Isten szent akarata ellen kell cselekedniük, mert Isten nem vezetné el őket a legnagyobb magasságokra. A Teremtő nem akarta, hogy olyan tudásra tegyenek szert, amelynek engedetlenség az alapja. Széles terület volt, amelyre a gonosz igyekezett elvezetni Ádámot és Évát, s kísértéseivel ugyanezt a területet nyitja meg ma is a világ előtt. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 502. o.

„Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.” (Mk 9:23) A hit köt össze bennünket a mennyel, és ad erőt, hogy meg tudjunk küzdeni a sötétség hatalmaival. Isten Krisztusban lehetővé tette minden rossz jellemvonás megfékezését és minden kísértés legyőzését, bármilyen erős legyen is az. De sokan gyengének érzik hitüket, és ezért távol maradnak Krisztustól. Elesetségük és méltatlanságuk tudatában bízzák magukat könnyörületes Megváltójuk irgalmára! Ne önmagukra nézzenek, hanem Krisztusra! Aki az emberek közt járva betegeket gyógyított és démonokat űzött ki, ma is ugyanaz a hatalmas Megváltó. Ragadják meg ígéreteit, mint az élet fájának leveleit: „Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Amikor hozzá fordulsz, hidd el, hogy Ő elfogad, mert megígérte. Míg ezt teszed, nem pusztulhatsz el soha.

„Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.” (Róm 5:8)

És „ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8:31–32) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 65–66. o.

November 4., péntek - További tanulmányozásra
Jézushoz vezető út, „Bűnbánat” című fejezet.

KRISZTUS DIADALA A HALÁL FELETT

November 5., szombat délután

Gondolj arra, milyen nagy árat fizetett Jézus Krisztus, amikor elhagyta a mennyei udvarokat, hogy az emberek fejedelmévé váljék! Miért tette mindezt? Azért, mert Ő volt az egyedüli, aki megválthatta az elbukott emberiséget. Ezen a világon egyetlen ember sem büntelen. Isten Fia elhagyta mennyei trónját, királyi palástját és koronáját, és emberi testet öltött istenségére. Eljött meghalni, értünk alászállt a sírba, mint minden ember, hogy feltámadjon a mi megigazításunkért. Eljött, hogy megismerje az emberre nehezedő kísértéseket. Feljött a sírból, és a Józseftől kölcsönkapott sírverem fölött kijelentette: „Én vagyok a feltámadás és az élet!” Aki Istennel egyenlő, meghalt értünk. Minden emberért megízlelte a halált, hogy Ő általa minden ember örök életet nyerhessen. – *In Heavenly Places*, 13. o.

A keresztből tanuljuk meg, hogy mennyei Atyánk végtelen és örök szeretettel szeret bennünket, s többel vonz magához, mint az anya megátalkodott fia utáni vágyakozó szeretete. Csodálkozhatunk-e, hogy Pál így kiáltott föl: „Isten őrizzen, hogy mással dicsekedjem, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével.” Nekünk is előjogunk a Kálvária keresztyével dicsekedni, előjogunk, hogy mindenestől annak adjuk át magunkat, aki életét adta értünk. Akkor az Ő arcáról arcunkra ragyogó fényvel elindulhatunk a sötétben levőkre tükrözni a fényt. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1133. o.

Jézus a keresztet egy szintre emelte a mennyből jövő fényvel, hogy odavonzza az emberi tekinteteket. A kereszt az Isten arcáról áradó fényben ragyog, ezért rátekintve az ember láthatja és megismerheti Istent, és akit elküldött, Jézus Krisztust. A Mindenhatót szemlélve látjuk Őt, aki önmagát ajándékozta értünk egészen a halálig. A keresztet szemlélve látjuk az Atyát, és megértjük, hogy mennyire gyűlöli a bűnt. De amikor a keresztben látjuk Isten bűnnel szembeni gyűlöletét, látjuk a bűnösök

íránti szeretetét is, amely erősebb a halálnál. A világ számára a kereszt megcáfolhatatlan érv, mely szerint Isten az igazság, a szeretet és a világgosság. – *Signs of the Times*, 1895. március 7.

November 6., vasárnap

A papok utasításokat adtak a sír biztonságba helyezésére. Egy nagy követ tettek a sírbolt nyílása elé. Ezt a követ átkötözték kötelekkel, a végeit egy szilárd sziklához erősítették, és a római pecséttel lepecsételték. A követ nem lehetett elmozdítani a pecsét letörése nélkül. Katonák-ból álló őrség állta azután körül a sírhelyet, hogy megakadályozzák felnyitását. A papok mindent elkövettek annak érdekében, hogy Krisztus holttestét ott tartásák, ahová azt tették. A sírboltot olyan biztonságosan pecsételték le, mintha Jézusnak az örökkévalóságig ott kellett volna nyugodnia.

A gyenge emberek tanácskoztak és terveztek. Ezek a gyilkosok nemigen fogták fel erőfeszítéseik hiábavalóságát. Cselekményükkel azonban Istent dicsőítették. Azok az erőfeszítések, amelyeket azért tettek, hogy megakadályozzák Krisztus feltámadását, a legmeggyőzőbb érveket szolgáltatották annak bizonyítására. Minél nagyobb számú katonát helyeztek el Jézus sírboltja körül, annál erősebb lett a tanúbizonyság amellett, hogy Krisztus feltámadott... Római őrségek és római fegyverek erőtelenekek voltak ahhoz, hogy az élet Urát bezárják és fogságban tartásák egy sírboltban. Kiszabadulásának órája közel volt. – *Jézus élete*, 778. o.

Habár a zsidó főemberek keresztülvitték démoni tervüket, és megölték Isten Fiát, a félelmük azonban nem szűnt meg, és Krisztus iránti féltékenységük sem múlt el. A kielégült bosszú öröme összegyűlt bennük az attól való félelemmel, hogy a József sírjában pihenő Jézus feléled, ezért „egybegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátushoz, ezt mondván: Uram, emlékezünk, hogy az a hitető még életében azt mondta: Harmadnapra föltámadok. Parancsold meg azért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, nehogy az ő tanítványai odamenvén éjjel, ellopják Őt, és azt mondják a népnek: Feltámadott a halálból; és az utolsó hitetés gonoszabb legyen az elsőnél.” (Mt 27:62–64) Pilátus ugyanúgy nem szívesen vette volna, mint a zsidók, hogy Jézus feltámadjon hatalommal, hogy megbüntesse bűnei-kért azokat, akik megölték Őt, azért egy csapat római katonát rendelt

a papok parancsnoksága alá. Így szólt: „Van őrségetek, menjetek, őriztessétek, amint tudjátok. Ők pedig elmenvén, a sírt őrizet alá helyezték, lepecsételvén a követ, az őrséggel.” (Mt 27:65–66)

A zsidók felismerték annak előnyét, hogy őrséggel őrizték Jézus sírját. Lepecsételték a sírt elzáró követ, hogy senki se zavarhassa meg anélkül, hogy ki ne derüljön; és minden óvintézkedést megtettek a tanítványok ellen, hogy valami csalást ne követhessenek el Jézus testével. De minden tervük és óvintézkedésük csak azt szolgálta, hogy Jézus feltámadásának diadalát annál teljesebbé tegye, és annál jobban megalapozza az igazságot. – *A megváltás története*, 228–229. o.

November 7., hétfő

Azzal, hogy feltámasztotta Jézust, az Atya megdicsőítette Fiát mind a római őrség, mind a sátáni seregek, mind pedig az egész világegyetem előtt. Fényes mennyei fegyverzetbe öltözött hatalmas angyal szállt le, elosztatva maga előtt a sötétséget, letépte a római pecsétet, kavicsként mozdította el a nehéz követ a sír szájától, és egy pillanat alatt megsemmisítette az ellenség munkáját. Ekkor felhangzott Isten szava, hogy előhívja Krisztust a sírbörtönből. A római katonák látták, amint a mennyei angyalok hódolattal hajolnak meg ama Krisztus előtt, akit ők keresztre szegeztek, és hallhatták, amint ünnepélyesen kijelenti: „Én vagyok a feltámadás és az élet!” Kell-e még csodálkoznunk azon, hogy a római katonák a földre rogytak? – *Lift Him Up*, 102. o.

Krisztus volt a közvetítő, aki által végtelen szeretetét a bűnbe süllyedt világra áraszthatta. Mert „Isten volt az, aki Krisztusban megbé-kéltette magával a világot” (2Kor 5:19). Isten együtt szenvedett Fiával; Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és Golgota halálküzdelseiben Megváltónk lefizette váltságunk árát.

Jézus így szólt: „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.” (Jn 10:17) Ezzel azt kívánja mondani: „Atyám annyira szeret benneteket, hogy még engem is jobban szeret azért, mert életemet áldozom fel a ti megváltástokért; életem feláldozása által a ti képviselőtök és kezesetek lettem; bűneiteket, áthágásaitokat és vétkeiteket magamra vállaltam, miáltal Atyám kedveltje vagyok. Áldozatom által vált lehetővé, hogy Isten igazságossága megmaradjon, és a Jézusban hívő bűnös is megigazuljon.”

Egyedül Isten Fia végezhetette el megváltásunk művét, mert csak az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén volt, tudta Őt nekünk kijelenteni. Csakis Ő, aki az isteni szeretet nagyságát és mélységét önmaga is ismerte, nyilatkozathatja ki. Krisztusnak az elesett emberiségért hozott végtelen nagy áldozatán kívül semmi sem lett volna képes méltóan kifejezni mennyei Atyánknak a bűnbe süllyedt emberiség iránti szeretetét. – *Jézushoz vezető út*, 13–14. o.

A római katonák... rémülten látták, hogy a hatalmas kő nincs többé Jézus sírján, és hogy a holttest sincs a sírban. Azonnal a városba siettek, hogy elbeszéljék a papoknak és az előljáróknak mindazt, amit láttak. Amint a gyilkosok ezt a csodálatos hírt meghallották, arcuk halálsápadt lett. Szívüket félelem töltötte be, amikor arra gondoltak, hogy mit is cselekedtek. Ha a hír igaz, akkor ők elvesztek. Egy ideig szóhoz sem jutottak, csak némán néztek egymásra, mert nem tudták, hogy mit szólnak, vagy mihez fogjanak. Ha valósnak fogadják el a jelentést, önmagukat ítélik el. Félrevonulva titkos tanácsot tartottak, hogy mitévők legyenek. Átlátták, hogy amennyiben az őrség jelentése köztudomásúvá lesz a nép között, azonnal követelik majd Jézus gyilkosainak a halálát. A papi fejedelmek elhatározták tehát, hogy megvesztegetik a római őrséget, hogy az eltitkolja a dolgot... A római katonák eladták becsületüket a papok pénzéért, és mindenben követték tanácsukat. – *Tapasztalatok és látomások*, 183. o.

November 8., kedd

Amikor Jézus felkiáltott a kereszten: „Elvégeztetett!”, megrepedeztek a sziklák, a föld remegett, s több sír megnyílt. Amint Jézus diadalmasan lépett elő sírjából, a menny dicsősége ragyogta be a szenthelyet. Felszólításának engedve több elhalt igaz előjött sírjából, hogy tanúbizonysága legyen Jézus feltámadásának. Ezek a szentek nagy dicsőségtől övezve léptek elő sírjukból. A feltámadt, kiválasztott igazak között képviselve voltak minden korszak szentjei, a világ teremtésétől fogva egészen Krisztus haláláig. Mialatt a papi fejedelmek és előljárók arra törekedtek, hogy a nép előtt eltitkolják Jézus feltámadását, Istennek úgy tetszett, hogy szenteket támasszon fel, akik bizonyosságot tesznek az Úr feltámadásáról, és hirdetik dicsőségét. [...]

Azok, akik Jézus feltámadása alkalmával életre keltek, sokaknak megjelentek, és elbeszítették nekik, hogy az emberiség megváltásáért íme megtörtént az elégséges áldozat, s hogy Jézus, akit a zsidók megfeszítettek, feltámadt a halálból. Szavaik bizonyítására hozzáfűzték: „Mi is feltámadtunk vele együtt.” Bizonyoságot tettek róla, hogy az Úr végtelen ereje által támadtak fel a halálból. – *Tapasztalatok és látomások*, 184. o.

Ne gyászoljunk és búslakodjunk tehát, amiért ebben az életben nem mentesülünk a csalódásoktól és szenvedésektől. Ha Isten gondviselése arra szólít fel, hogy megpróbáltatásokat viseljünk el, fogadjuk el a keresztet, igyuk ki a keserű poharat, emlékezve, hogy az Atya keze emeli azt az ajkunkhoz. Bízunk benne az éj sötétjében csakúgy, mint fényes nappal. Képtelenek lennénk elhinni, hogy mindent a javunkra ad? „Ő tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta mindnyájunkért. Hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8:32) [...]

Az elmélkedés micsoda témája ez: „Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze: a mi békességünkért érte utol a büntetés, az Ő sebei szereztek nekünk gyógyulást.” (Ésa 53:5) Fel sem fogjuk, mekkora áldásokat kaptunk. Szünetelhetett-e többet Jézus? Nyerhetett volna-e nekünk gazdagabb áldásokat? (...) Jelenlegi állapotunkban, miközben ajándékokban és áldásokban részesülünk, fel sem érjük ésszel, hogy milyen mélységekből mentett ki minket. Képtelenek vagyunk felmérni, mennyivel súlyosabbak lennének bajaink, ha Jézus föl nem emelt volna, átölelve bennünket az együttérzés és a szeretet karjaival.

Remélhetünk, örvendezhetünk... Meghalt, hogy lemoshassa bűneinket, igazságos tetteibe öltöztethessen, és alkalmassá tehessen a mennyei életre, ahol majd örökké világosságban lakhatunk. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 315–316. o.

November 9., szerda

Azután a két emmausi tanítvány a sietségől lihegve, amellyel útjukat megtették, elmondták a csodálatos történetet arról, hogy Jézus miként jelent meg nekik. Éppen befejezték beszámolójukat, amelyről néhányan azt mondták, hogy nem hiszik el, mert túlságosan is jó ahhoz, hogy igaz lehessen, amikor íme, újabb valaki állt meg előttük. Minden szem az idegenre szegeződött. Senki sem kopogtatott bebocsátásért. A lépések hangját nem hallották. A tanítványok megijedtek. Csodálkoztak és

azt kérdezték: mit jelentsen ez? Azután hallottak egy hangot, amely nem volt, nem lehetett senki másé, csak Mesterük hangja. Tisztán és világosan hangzottak ajkáról a szavak: „Békesség néktek! Megrémülvén pedig és félvén, azt hívék, hogy valami lelket látnak. És monda nékik: Miért háborodtatok meg és miért támadnak szívetekben okoskodások? Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem és lássátok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, amint látjátok, hogy nékem van! És ezeket mondván, megmutatá nékik kezeit és lábait.” (Lk 24:36–40)

A tanítványok megpillantották a rettentő szögektől átütött kezeket és lábakat. Felismerték Uruk hangját, amelyhez hasonlót sohasem hallottak. „Mikor pedig még nem hívék az öröm miatt, és csodálkoznak, monda nékik: Van-e itt valami ennivalótok? Ők pedig adának néki egy darab sült halat és valami lépesmízet. Melyeket elvőn és előttök evék.” (Lk 24:41–43) „Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat.” (Jn 20:20) Hit és öröm foglalta el a hitetlenség helyét, és olyan érzéssel, amelyet szavakkal nem lehet kifejezni, vallást tettek feltámadott Üdvözítőjük mellett. – *Jézus élete*, 802–803. o.

Jézus Tamás iránti viselkedésével tanította a követőit, miként bánjanak azokkal, akik kételkednek a vallásos igazságokkal kapcsolatban, és nyilvánvalóvá is teszik kételyeiket. Nem illette Tamást szemrehányó szavakkal, és vitába se szállt vele, hanem jóindulatú közvetlenséggel és gyöngédséggel kinyilatkoztatta magát a kételkedőnek. Tamás a legész-szerűtlenebb álláspontra helyezkedett hite feltételeként. Jézus azonban túláradó szeretettel és figyelemmel ledöntött a Tamás emelte korlátokat. Hosszas viták ritkán győzik meg a hitetlenséget, sőt inkább erősítik a védekezést, melyből új erőt és ürügyet merítenek. A szeretettel és könyörülettel hirdetett megfeszített Üdvözítő gyakran fogja kiváltani a vonakodó ajkáról Tamás vallomását: „Én Uram, én Istenem!” – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1151. o.

November 10., csütörtök

Krisztus a holtak első zsengéjeként támadt fel. Őt jelképezte a meglóbált első kéve, és a feltámadása is pontosan azon a napon történt meg, amelyen a kévét be kellett mutatni az Úrnak. Ezt a jelképes szertartást több

mint ezer éven át megtartották. A learatott mezőkről begyűjtött első búzaszálakból készítettek egy kévét, és amikor húsvétra az emberek felmentek Jeruzsálembe, ezeket a kévétet lóbálták meg hálaadományként az Úr előtt. Ezen áldozat bemutatása előtt nem kezdték el az aratást. Az Úrnak szentelt kéve jelképezte az aratást. Ezáltal Krisztus mint első termés jelképezi a nagy lelki aratást, amely Isten országában fog megvalósulni. Feltámadása szimbolizálja és szavatolja az elhunyt igazak feltámadását. – *The Faith I Live By*, 180. o.

Isten szemében igen értékes az Ő kezeinek munkája. Gyermekei iránti szeretete nyilvánul meg az ember megváltásáért hozott áldozatában. Ádám Sátán uralma alá került, aki a világba hozta a bűn által a halált. Isten odaadta egyszülött Fiát, hogy az embert megmentse. Ezt azért tette, hogy eleget tegyen a törvénynek, és megigazítsa mindazokat, akik Krisztust elfogadják. Az ember eladta magát Sátánnak, de Jézus visszaváltotta az emberiséget.

„Nem a magatokéi vagytok...” – Jézus a vérével vásárolta meg az emberiséget. Ne ássátok el hát a földbe talentumaitokat! Forgassátok Jézus dicsőségére! Bármilyen legyen a foglalkozásotok, vigyék bele Jézust. Ha azt tapasztalod, hogy Üdvözítőd iránti szereteted fogyatkozik, hagyd el minden mást, s mondd ezt: „Üdvözítőm! Itt vagyok, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Ő ekkor kegyelmesen a szeretetébe fogad. Kész megbocsátani, mert kegyelmes és hosszútűró. Nem akarja, hogy bárki is elveszen.

Isten tulajdonai vagyunk, mindenünk az övé. Ne tartsuk áldozatnak azt, hogy szívünk szeretetét neki adjuk. Sőt, adjuk Őneki szívünket, mint készsége áldozatunkat. – *Üzenet az ifjúságnak*, 69–70. o.

Jézus Krisztus egészen égő áldozatként adta magát Ádám minden fiáért és leányáért. Micsoda megaláztatásban volt része! Lejjebb és egyre lejjebb ereszkedett megaláztatásában, de mégsem rontotta meg lelkét egyetlen szégyenfolttal sem! Mindezt azért szenvedte el, hogy felemelhesse, megtisztíthasson, formáljon és nemesítsen téged, és örökostársként önmaga mellé ültessen trónjára. Hogyan akarjátok „erőssé tenni elhivatástokat és kiválasztásokat”? (vö. 2Pt 1:10) Mi az üdvösség útja? Krisztus ezt mondja: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.” Bármilyen bűnösök vagy vétkesek lehettek, elhívottak, kiválasztottak vagy-

tok. „Közeledjete Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok.” (Jak 4:8) Krisztus vére mindig érvényes útleveél, amellyel minden könyörgésetek hozzáférést nyit Isten trónjához. – *A keresztény nevelés alapjai*, 251. o.

November 11., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Miért sírsz?” és „Békesség néktek!” című fejezetek.

8.

REMÉNYSÉG AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN

November 12., szombat délután

„Ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van.” (1Jn 5:11) [...]

A keresztény meghalhat, de Krisztus élete benne van, és az igazak feláldozásakor új életre kel.

„Krisztusban élet volt, és az élet az emberek világossága volt.” Itt nem a fizikai életről van szó, hanem a halhatatlanságról, a valódi életéről, amely egyedül Isten tulajdona. Az Igének, aki Istennel volt, aki Isten volt, élete volt önmagában. A fizikai életet mindenki megkapja. Ez nem örök vagy halhatatlan, mert Isten, az Életadó ismét elveheti. Az embernek semmi hatalma nincs az élete fölött. De Krisztus élete nem kölcsönzött élet. Senki sem veheti el az életet tőle. „Leteszem azt magamtól” – mondta. Őbenne valóban élet volt, eredeti, nem kölcsönzött, nem leszármazás útján nyert. Ez az élet nem az ember veleszületett sajátossága, csak Jézus Krisztus által birtokolhatjuk. [...]

Krisztus életének elfogadása által Istentől halhatatlanságot nyerünk, mert Krisztusban lakozik az istenség egész teljessége testileg. Ez az élet az isteninek az emberivel való titokzatos szövetsége és együttműködése. – *Maranatha*, 302. o.

A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövételében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák-hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szenvedés és üldözés közepette „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménység”. Amikor a thesszalonikai keresztények sírva temették el szeretteiket – akik azt remélték, hogy szemtanúi lesznek az Úr eljövételének –, tanítójuk, Pál felhívta figyelmüket a feltámadásra, amely a Megváltó adventjekor lesz. Akkor a Krisztusban elhunyt

tak feltámadnak, és az élőkkel együtt elragadtatnak, hogy találkozzanak az Úrral. „És ekképpen – mondta – mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thessz 4:17-18) – *A nagy küzdelem*, 302. o.

Vannak olyan dolgok, amelyeket sohasem szabad elfelejtenünk. Krisztus szeretetét kényszerítő erejével mindig frissen kell tartanunk emlékezetünkben.

Krisztus azért szerezte ezt az úrvacsorai istentiszteletet, hogy ez beszélhessen nekünk Isten szeretetének az értelméről, amelyet Jézus irántunk tanúsított. Lelkünknek nem lehet egysége, egyesülése Istennel, csak Krisztus által. Az egységet és a szeretetet testvér és testvér között Jézus szeretetének kell örökre megszilárdítania és nyújtania. Nem kevesebb, mint Krisztus halála tudta csak Isten szeretetét hatásossá tenni számunkra. Egyedül csak Krisztus halála miatt tekinthetünk örömmel második eljövetele felé. Áldozata a mi reménységünk középpontja. Ehhez kell rögzítenünk a hitünket. – *Jézus élete*, 660. o.

November 13., vasárnap

[Ézsau] azokat képviseli, akik nem sokra értékelik a Krisztus által megszerzett üdvösséget, és a föld mulandó dolgaiért feláldozzák mennyei örökségüket. Tömegek élnek csak a mának. Nem gondolnak és nem törődnek a jövővel. Ézsauhoz hasonlóan kiáltanak: „Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk!” (1Kor 15:32) Hajlamaik rabjai, az önmegtartás gyakorlása helyett lemondanak a legnagyobb értékekről... Milyen sokan, még magukat kereszténynek vallók is ragaszkodnak azokhoz az élvezetekhez, amelyek károsítják egészségüket, és megbénítják lelki érzékenységüket. Sértve érzik magukat arra a felszólításra, hogy tisztítsák meg magukat minden testi és lelki szennytől, és szentelődjenek meg Isten félelmében. Látják, hogy a káros élvezetekkel együtt nem lehet a mennyet is megszerezni, és mivel az örök élethez vezető út nagyon keskeny, nem akarnak többé azon járni. – *Pátriárkák és próféták*, 181. o.

Aki megbánja bűnét, és elfogadja Isten Fia életét ajándékkul, azt nem lehet legyőzni. Hit által megragadja az isteni természetet, és Isten gyermekévé lesz. Imádkozik és hisz. Amikor kísértés környékezi, és megpróbáltatás éri, azt a hatalmat kéri, amelyet Krisztus halála tett elérhetővé

számunkra, és kegyelme által győz. Ezt minden bűnösnek meg kell értenie. Meg kell bánnunk bűneinket, hinnünk kell Krisztus hatalmában, és el kell fogadnunk az erőt, amely megszabadít és megtart a bűntől. [...]

A menny mindennél értékesebb számunkra, és ha a mennyet elveszítjük, mindent elveszítünk. – *Isten fiai és leányai*, 340. o.

Krisztus a mennyei udvarokban közbenjár egyházáért és azokért, akikért vérével fizette le a megváltás árát. Sem a századok, sem a korok nem csökkenthetik engesztelő áldozatának erejét. Sem élet, sem halál, sem magasság, sem mélység nem szakíthat el bennünket Isten szerelmétől, amiben részünk van Jézus Krisztus által. De ez nem azért lehetséges, mert mi olyan erősen kapaszkodunk Istenbe, hanem azért, mert Ő tart szorosán bennünket. Ha üdvösségünk saját erőfeszítéseinktől függne, akkor nem nyerhetnénk el az örök életet, viszont attól függ, aki minden ígéretek mögött áll. Istenhez való ragaszkodásunk lehet gyenge, viszont nagyobb testvérünként szeret bennünket, és míg kapcsolatban vagyunk vele, semmi sem szakíthat ki az Ő kezéből. [...]

Ő, milyen előjog, hogy Jézushoz járulhatunk úgy, ahogy vagyunk, és gondoskodására hagyatkozhatunk! Jézuson kívül nincs más reményességünk. Csak Ő ragadhat meg karjaival, és emelhet ki a csüggedés és elkeseredés mélységéből, hogy lábainkat a Sziklára helyezze. Bár az emberi lélek képes Jézus Krisztusba kapaszkodni nagy szükségében, mégis Krisztus ragadja meg a megváltott lelket az Ő vére által, s teszi ezt sokkal nagyobb erővel, mint ahogy azt az ember megtehetné. – *That I May Know Him*, 80. o.

November 14., hétfő

Maga Krisztus tárja itt elénk veszedelmünket. Ismerte a kockázatokat, melyekkel szembe kell majd néznünk a mai utolsó időkben, azért fel akar készíteni minket. „Amint Noé napjaiban történt, ugyanúgy lesz az Emberfiának napjaiban is.” Ettek és ittak, ültettek és építettek, házasodtak és férjhez mentek, és nem ébredtek föl, amíg Noé a bárkába nem ment, míg az özönvíz meg nem jött, s el nem söpörte valamennyit. Isten napja így mindennapi dolgaikba és élvezeteikbe merülve találja majd az embereket. [...]

Az Emberfia közeli eljövételébe vetett hit nem készíti a keresztyént hanyagságra mindennapi dolgaiban. A Krisztus közeli eljövételére vára-

kozók nem lesznek tétlenek, hanem szorgalmasak a dolgaikban. Nem végzik felületesen és becstelenül munkájukat, hanem megbízhatóan, gyorsan és alaposan. – *Bizonyásgátételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 309. o.

A Vőlegény azért késik, mert hosszan tűr értünk, nem akarja, hogy valaki is elveszen, hanem hogy mindenki bűnbánatra jusson. Ó, a mi irgalmas Megváltónk drága hosszútűrése! Ó, bárcsak minden fiatal fel-fogná a lelkek értékét, akikért végtelen árat fizettek a Kálvárián! Ó, bárcsak mindegyikük méltó módon megbecsülné a képességeket, melyeket Isten adott nekik! [...]

A világ történelmének olyan ünnepélyes korszakában élünk, amikor nem engedhetjük meg magunknak, hogy gondatlanok és hanyagok legyünk... Imádkozunk, hinnünk és engedelmeskednünk kell. Saját erőnkől semmit sem tehetünk, de Jézus Krisztus kegyelmében felhasználhatjuk erőnket, hogy a legnagyobb jót tegyük saját lelkünkkel, és a legnagyobb áldást árasszuk mások lelkére. Kapaszkodjunk Jézusba, végezzük szorgalmasan Krisztus munkáját, és végezetül elnyerjük az örökélet jutalmát. – *Isten fiai és leányai*, 118. o.

Péter megőrizte szívében a Krisztus visszajövetelére vonatkozó élő reménységet, és biztosította a gyülekezetet, miszerint a Megváltó ígérete – „És ha majd elmegyek, és helyet készíték néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket” (Jn 14:3) – egészen bizonyosan beteljesül. Ha a megpróbáltaknak és hűségeseeknek úgy tűnik fel, hogy az Úr sokáig késik eljövetelével, az apostol biztosítja őket: „Nem késik el az ígérettel az Úr; mint némelyek késedelemnek tartják... Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta levő dolgok is megégnek.” – *Az apostolok története*, 536. o.

November 15., kedd

Sokan feltételezik, hogy Krisztust követve életük borús és vigasztalan lesz, mert meg kell tagadniuk a világi élvezeteket és hiúságokat. Az élő keresztény szíve azonban vidámsággal és békességgel teljes, mert úgy él, mintha látná a láthatatlant. A Krisztus valódi jellemére vágyók életében megjelennek az örök élet sajátságai, mert isteni természet részei, és megszabadultak attól a romlástól, mely kívánság által van e világ-

ban. Jézus mondta: „Az pedig az Atyának akarata, aki elküldött engem, hogy amit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz őbenne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon.” (Jn 6:39–40) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 136. o.

Amik megengedik Istennek, hogy dolgozzon bennük, növekedni fognak az érett férfúságra, Krisztus teljességének mértékére. A test és elme minden erejét az Úr szolgálatába állítják... Isten csodálatos áldásokat tartogat azoknak, akik befogadják Őt, az erős és csodálatos Tanácsost, aki igyekszik a Szentlélek által a képmását véteni a jellemükbe. Ha Ővele táplálkozunk, új teremtetésekké válunk Jézus Krisztus által. Aki Lélektől született, annak az életében megmutatkoznak az igazi keresztyén jellemtulajdonságok, amelyek Krisztus jellemében lettek kinyilatkoztatva. Jézus ereje munkálkodik annak érdekében, hogy megszentelje a teljes emberi lényt, hogy életerőt és egészséget adjon neki, és hatékony lelki növekedésben részesítse. – *That I May Know Him*, 106. o.

November 16., szerda

Pedig amikor Jézus távozni készült tanítványai köréből, nem azt mondta nekik, hogy nemsokára ők fognak hozzá menni. „Elmegyek, hogy helyet készítek néktek – mondta. – És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket.” (Jn 14:2–3) Pál pedig azt mondja, hogy „maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből, és feltámadnak először, akik meghaltak volt a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk”. Majd hozzáteszi: „Vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thessz 4:16–18) Pál az Úr eljövételére hívja fel hittestvérei figyelmét, amikor majd a sír béklyói lehullanak, és azok, „akik meghaltak volt a Krisztusban”, feltámadnak az örök életre. – *A nagy küzdelem*, 548. o.

A feltámadás és az élet a hívő rendelkezésére áll. Üdvözítőnk által az élet – amelyet a bűn miatt elveszítettünk – helyre lesz állítva, mivel Őbenne van az élet, és Ő annak adja, akinek akarja. Az Ő előjoga, hogy

halhatatlanságot adjon. Az emberi testben letett életét visszavette és az embereknek ajándékozta.

Amikor Krisztus visszajön összegyűjteni hűségeseit, megszólal az utolsó trombita, és az egész földön, kezdve a magas hegyektől egészen a legmélyebb tárnáig, meg fogják azt hallani az alvó igazak, és előjönnek sírjukból. [...]

Az igazak az örökélet frissességével és életerejével támadnak fel... Halandó, romlásnak kitett testük, amit valamikor beszennyezett a bűn, most tökéletességet, szépséget és halhatatlanságot nyer... A hosszú időre elvesztett Édenben a megváltottak az élet fájához lesznek vezetettve, és „növekedni” fognak az édeni ember dicsőségének mértékére... Az élő igazak elválnak „nagy hirtelen, egy szempillantásban” (1Kor 15:52). Isten utasítására nyertek dicsőséget, most pedig halhatatlanságot is a feltámadt szentekkel egyetemben, és elragadtatnak a levegőégbe, Uruk fogadására... A kisgyermeket angyalok viszik az édesanyjukhoz. Barátok, akiket elválasztott a halál, újból egyesülhetnek, és többé sosem fognak elszakadni egymástól. Mindannyian örömeiket zengenek Isten városában. Kezdve az igaz Ábeltől, egészen az utolsó elhunyt szentig minden drága halott dicsőséges, halhatatlan életre támad fel. – *The Faith I Live By*, 183. o.

November 17., csütörtök

Az Életadó eljön a sír zárjainak feltörésére. A foglyokat előhívja. És így szól majd: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Ott áll a feltámadott sokaság. Utolsó gondolatuk a halál, annak fájdalmai és a sír voltak, de most így kiáltanak: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?” (1Kor 15:55) Utolsó érzéseik a halál sajdulásai voltak...

Azonban amikor felébrednek, nincs többé fájdalom. „Sír, hol a diadalmad?” Még itt állnak, s miközben Isten felölti rájuk a halhatatlanság vonásait, felemelkednek a levegőbe az Úrral való találkozáshoz. Isten városának kapui megnyílnak, majd az igazságot megtartó nemzetek belépnek azokon. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 430–431. o.

Azon a napon, mikor Krisztus ismét eljön a földre, az emberi nemzetség többé nem a csőcseléktől körülvelt fogolyként látja meg, hanem a menny királyaként ismeri meg Őt. Krisztus a saját dicsőségében, Atyja

dicsőségében és a szent angyalok dicsőségében jön el. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer angyalból álló mennyei sereg kíséretében mindent felülmúló dicsőséggel jelenik meg. Azután majd dicsősége trónjára ül, s minden népet és nemzetet színe elé gyűjtenek. Akkor majd meglátja Őt minden szem; azoknak a szeme is, „akik őt általszegezték” (Jel 1:7). A töviskorona helyett a dicsőség koronáját hordja majd fején. A fakó, gúnyból rátett bíborpalást helyett királyi palást lesz a vállán és a legtisztább fehér ruha lesz az öltözéke úgy, hogy „a ruhája fényes [...], olyan fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő a földön nem fehéríthet” (Mk 9:3). „És az ő ruháján és tomporán oda [...] írva az ő neve: királyoknak Királya és uraknak Ura.” (Jel 19:16) – *Jézus élete*, 739. o.

Krisztus az ég felhőiben nagy dicsőséggel jön el. Ragyogó angyalok sokasága kíséri majd. Azért jön, hogy feltámassza a halottakat, és jön, hogy megdicsőítse azokat, akik szerették Őt és megtartották parancsolatait, és magához veszi őket. Krisztus nem feledkezett meg róluk, sem ígéretéről. Újra összekapcsolódunk családunk tagjaival. Mikor halottainkra tekintünk, elgondolkozhatunk arról a reggelről, mikor Isten harsonái megszólalnak, „a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk” (1Kor 15:52). Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet. Már csak egy rövid idő, és Krisztus Isten „dicsősége elé állíthat” bennünket „feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júd 24). Azért, mikor Krisztus megadta érkezése jeleit, ezt mondotta: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelgett a ti váltságotok.” (Lk 21:28) – *Jézus élete*, 632. o.

November 18., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Felhívás magasabb rendű életre” című fejezet.

ELLENTMONDÓ SZAKASZOK?

November 19., szombat délután

Napjainkban a halottak állapotával kapcsolatos kérdésben elengedhetetlenül szükséges a Szentírás és a „meg van írva” kijelentés helyes értelmezése. Isten Igéje szerint a halottak semmit sem tudnak, és mind gyűlöletük, mind szeretetük elveszett. A biztos prófétai szóhoz kell folyamodnunk, és el kell ismernünk annak tekintélyét. Ha jól ismerjük a Szentírást, nem esünk csapdába, amikor Sátán nagy ereje megmutatkozik a földön, és nem fogjuk az ő csodáit Istennek tulajdonítani, mivel az Ige kijelenti, hogy a kísértő, ha lehetséges, még a választottakat is el akarja ejteni. Ne engedjük ki kezünk közül a Szentírást. Ha Sátánnak sikerül elhitetnie veled, hogy Isten Igéjében vannak ihletettséget nélkülöző kijelentések is, akkor a kísértő máris kész csapdába ejteni a szívedet. Ne érezzük magunkat biztonságban, de ugyanakkor ismernünk kell az igazságot. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1888. december 18.

A csalás minden fajtája terjed. Isten Igéjének legvilágosabb igazságait ember alkotta elméletek tömege borítja. Halálos tévedéseket tárnak az emberek elé, mint igazságokat, amelyek előtt meg kell hajolniuk. Az egyszerű, igaz istenfélelmet betemetik a hagyományok.

A lélek természetes halhatatlanságának tana olyan tévedés, amellyel az ellenség csalja meg az embert. Ez a tévtan majdnem egyetemes.

Ez az egyik hazugság, amelyet az ellenség zsinagógája koholt, Babilon egyik mérgezett itala. „Mert az ő paráznaságának haragborából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ővele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak. És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.” (Jel 18:3-4) – *Evangelizálás*, 247. o.

A halottak állapotára, illetve arra, hogy a lélek nem halhatatlan, nagy figyelmet kell fordítani, nehogy mély zavart és félreértést okozzon, amivel aztán végképp bezárul a későbbi kutatás ajtaja.

Amikor megszólítjuk az emberi elmét, nagy szükségünk van a bölcsességre még akkor is, ha a reménység bizonyítékaival rendelkezünk... És mi ez a reménység, amiről bizonyosságot kell tennünk? Az örök élet reménysége Jézus Krisztus által... Túlságosan sokat időztök saját gondolataitoknál és tanaitoknál, de így a hitetlen ember szíve nem tud meglágyulni. Ha megpróbáltok hatni rá, olyan, mintha hideg vasat próbálnátok formálni. [...]

Állandó bölcsességre van szükségünk, mert tudnunk kell, hogy mikor beszéljünk, és mikor maradjunk csendben. Mégis azonban, amikor az örök élet reménységéről beszélünk, teljes bizonyosságunk legyen. Amikor az emberi szívet megindítja és engedelmessé teszi Jézus szeretete, akkor fel fogja tenni a kérdést: „Uram, mit kell tennem, hogy üdvözüljek?” – *Letter 12*, 1890.

November 20., vasárnap

A gazdagról és Lázárról mondott példázatában Krisztus azt tanítja, hogy az ember ebben az életben dönti el örök sorsát. E próbaidő alatt Isten mindenkinek felkínálja kegyelmét. De ha az ember a maga kedvteléseivel elvesztegeti az alkalmakat, eljártssza örök életét, akkor újabb próbaidőt nem kap. Rajta múlik, hogy közte és Isten között áthidalhatatlan szakadék tátong.

Ez a példázat éles határt von az Istentől magát függetlenítő gazdag és az Istenben bízó szegény között. Krisztus megmutatta, hogy eljön az az idő, amikor a két osztály helyzete megfordul. E világ javait nélkülöző, de Istenben bízó és a szenvedésben béketűrő szegényeket egy napon azok fölé emeli, akik e világban a legmagasabbra jutottak, de nem adták át életüket neki. – *Krisztus példázatai*, 260. o.

Krisztus ezt a példázatát a nép elképzelésére építette. Hallgatói közül sokan a halál és feltámadás közötti öntudatos állapot tanát vallották. A Megváltó ismerte nézeteiket, és példázatát úgy fogalmazta meg, hogy e nézetükre építve fontos igazságokat véssen szívükbe. Olyan tükröt tartott hallgatói elé, amelyben a maga valóságában megláthatták, milyen

viszonyban vannak Istennel. Saját elképzeléseiket használta fel arra, hogy megértesse velük e nagyon fontos igazságot: nem a vagyon határozza meg az ember értékét, mert mindazt, amije van, az Úrtól kapta kölcsön. Ha visszaél ezekkel az ajándékokkal, koldusabb és lesújtottabb lesz a legnyomorultabb, de Istent szerető és benne bízó embernél. – *Krisztus példázatai*, 263. o.

A gazdag ember történetének befejezése e föld történetének záró jeleit ábrázolja. A gazdag ember Ábrahám gyermekének mondta magát, de áthidalhatatlan szakadék – helytelenül formált jelleme – választotta el Ábrahámtól. Ábrahám szolgálta Istent, hittel és engedelmességgel követve szavát. A gazdag pedig nem törődött sem Istennel, sem a szenvedő emberiséggel. A közte és Ábrahám között tátongó szakadék az engedetlenség szakadéka volt. [...]

Amikor Isten hangjára a halottak feltámadnak, a gazdag az életében táplált vágyakkal és indulatokkal, vonzalmakkal és ellenérzésekkel lép elő a sírból. Isten nem múvel csodát olyan ember újjáteremtéséért, aki nem akart megújulni, amikor erre minden lehetősége megvolt. [...]

Krisztustól tanulni annyit jelent, mint felölni jellemét. Aki azonban nem értékeli és nem hasznosítja a földön kapott drága alkalmakat és megszentelő sugallatokat, az nem tudna részt venni a menny tiszta áhítatában. – *Krisztus példázatai*, 269–271. o.

November 21., hétfő

A haláltusa hosszú órái alatt a becsmélés és gúnyolódás szavai jutottak Jézus fülébe. Miközben ott függött a kereszten, csúfolódások és átkok hangjai szálltak fel hozzá. Vágyakozó szívvel figyelte, hogy nem hangzik-e el a hit kifejezése is tanítványai részéről. Sajnos, csak a csüggedt szavakat hallotta: „Pedig mi azt reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt.” (Lk 24:21) Milyen üdítőek voltak azért az Üdvözítő számára a hitnek és a szeretetnek azok a megnyilvánulásai, amelyekben a haldokló tolvaj részesítette. Mialatt a zsidó vezetők megtagadták Őt, és még a tanítványai is kételkedtek istenségében, ez a szegény tolvaj az örökkévalóság küszöbén Úrnak szólítja Jézust. Sokan készek voltak arra, hogy Úrnak mondják Jézust, amikor csodákat tett, és miután feltámadt a sírból. Azonban senki sem ismerte el Őt Úrnak, amikor haldokolva ott

függött a kereszten, kivéve ezt a bűnbánó tolvajt, aki utolsó órájában menekült meg az örök haláltól. [...]

„Bizony mondom néked ma: velem leszel a paradicsomban.” (Lk 23:43) Krisztus nem azt ígérte ezzel, hogy a tolvajnak már azon a napon vele kell lennie a paradicsomban. Ő maga sem ment azon a napon a paradicsomba. A sírkamrájában aludt, és a feltámadás reggelén azt mondotta: „Nem mentem még fel az én Atyámhoz.” (Jn 20:17) Az ígéretet azonban a keresztre feszítés napján, a nyilvánvaló vereség és sötétség napján adta. „Ma”, miközben haldoklik a kereszten, mint gonosztevő, Krisztus biztosít egy szegény bűnöst arról, hogy „velem leszel a paradicsomban” (Lk 23:43). – *Jézus élete*, 750–751. o.

Jézus ezt mondta Máriának: „Ne illess engem, mert nem mentem még fel az Atyámhoz.” Mikor Krisztus halálban hunyta le szemét a kereszten, lelke nem ment a mennybe, mint sokan hiszik, máskülönben nem lenne igaz, amit mond: „Nem mentem még fel az Atyához.” Krisztus lelke a sírban szunnyadt testével, nem szárnyalt fel a mennybe, hogy külön élete legyen, s letekintsen a gyászoló tanítványokra, akik bebalzsamozták testét, melyből lelke – szerintük – elröppent. Amiből Jézus élete állt, minden ott maradt testével a sírboltban, s mikor előjött, egész lényként jött elő. Nem kellett visszarendelnie lelkét a mennyből. Hatalmában állt letenni életét, és hatalmában újra felvenni azt. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1150. o.

Az irgalmas Üdvözítő melletted áll, és kész segíteni. Elküldi a dicsőség összes angyalát hozzád, amikor harcolsz a bűnnel, így Sátán nem győzhet le. Krisztus... magára vette az emberi természetet, hogy leereszkedhessen a megkísértett emberhez. Megváltónk pontosan tudja, hogyan kell segítenie a küzdelmeinkben. – *In Heavenly Places*, 263. o.

November 22., kedd

Mikor Pál apostol Krisztus kinyilatkoztatása által üldözöből keresztény-nyé lett, kijelentette, hogy olyan volt, mint egy idétlen gyermek. Ettől kezdve Krisztus lett számára minden mindenben. „Nekem az élet Krisztus” – mondta. Ez a legtökéletesebb rövid megfogalmazása a Szentírásban annak, hogy mit jelent kereszténynek lenni. Ez az evangéliumi

örömuzenet teljes igazsága. Pál megértette, amit sokan nem fogtak fel. Milyen erőteljesen komoly és buzgó is volt az apostol. Szavai bizonyítják, hogy gondolatai Krisztusra összpontosultak, és egész élete Urával szövődött egybe. Életének Krisztus volt a szerzője, a támasza és a forrása. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 903. o.

„Végezetre eltétem nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2Tim 4:8)

Pál mindig a dicsőség koronáját tartotta szem előtt, de nem csupán a sajátját, hanem minden emberét, aki sóvárogva várja Krisztus eljövételét. Azonban őt a Jézus Krisztus által megszerzett győzelem tette méltóvá a koronára. Jézus nem azt várja el, hogy törtessünk a jutalom elnyerésére, hanem a jövőbeli jutalomtól függetlenül töltsük be Isten akaratát. – *Lift Him Up*, 343. o.

A halálra vezető ösvény mentén fájdalmak és büntetések, bánat és csalódás követik egymást. Isten szolgálói figyelmeztetnek a helytelenségekre, és Isten nehezé teszi a gondatlanok és az önfejűek számára, hogy romlásba döntsék életüket. Az örök életre vezető meredek ösvény mellett az öröm forrásai üdítik fel a megfáradtakat. A lélek valódi öröme akkor kezdődik, amikor Krisztus, a dicsőség reménysége, kiformalódik az emberben. Ha most azt az ösvényt választod, amelyen Isten vezet, és a kötelesség útjára lépsz, akkor a Sátán által felnagyított nehézségek el fognak tűnni előled.

Nincs biztonságos ösvény azon az egyen kívül, mely előre haladva egyre tisztábbá és biztosabbá válik. A lábak időnként megcsúszhatnak a legbiztonságosabb ösvényen is. Ahhoz, hogy félelem nélkül járj, kezeddel szilárdan Krisztusba kell kapaszkodnod. [...]

Tekints Pálra! Hallgasd meg napjainkig hangzó szavait: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétem nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2Tim 4:7–8) Ez Pál győzelmi csatakiáltása. Milyen lesz a tied? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 169. o.

November 23., szerda

Az Úr százhusz év próbaidőt adott nekik, s ez alatt Matuzsálem, Noé és Isten sok más szolgálja által hirdette nekik Igéjét. Ha hallgattak volna e hű tanúk bizonyoságtéveseire, ha bűnbánatot tartottak volna s visszatérnek hűségükhöz, Isten nem pusztította volna el őket. [...]

„Isten Fia azért jelent meg, hogy meghiúsítsa az ördög műveit.” Krisztus Noé napjaiban is kivette részét a küzdelemből. Az Ő hangja szólt a figyelmeztetés üzenetein át az ősvilág lakosaihoz, figyelmeztetve, intve, hívogatva. Krisztus százhusz év próbaidőt adott az embereknek, mely alatt megtérhettek volna. Azonban a Sátán ámitásait választották, ezért odavesztek az özönvíz hullámaiban. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1088. o.

A meg nem bánt és el nem hagyott bűnökre nem lesz bocsánat. Ezek bent maradnak a mennyei könyvekben, és tanúskodnak a bűnös ellen az ítélet napján. Mind a nappali fényben, mind az éj sötétjében elköveztett bűnök nyilvánvalóak és leplezetlenek a Bíró előtt. Isten angyalai tanúi voltak minden bűnnek, és feljegyezték őket a mennyei könyvekbe. A bűnt lehet titkolni, tagadni, leplezni apa, anya, feleség, gyermekek és barátok előtt; lehet, hogy egyáltalán nem gyanítja senki sem, de a mennyei lények előtt leplezetlen. A legsötétebb éj sötétje, minden álnok, titkos mesterkedés sem képes egyetlen gondolatot sem eltakarni az Örökkévaló elől. Isten pontos feljegyzést őriz minden hamis számvetésről és minden tisztességtelen ügyről. Őt nem téveszti meg a kegyesség látzata. Tévedhetetlenül ítéli meg a jellemet. Az embert megtevesztik a romlott szívű emberek, de Isten átlát minden álruhán; Ő olvas az ember szívében. [...]

Miként a művész sima tábláján az arc, a jellem is hűen és tévedhetetlen pontossággal rajzolódik ki a mennyei könyvekben. Mégis milyen kevésbé érdekli az embert az a feljegyzés, amelyre mennyei lények tekintete esik. Ha a látható és láthatatlan világot elválasztó lepel fellebbenhetne, és az ember láthatná, amint egy angyal feljegyez minden szót és tettet, amely az ítéletkor ismét előkerül, naponta mennyi szó maradna kimondatlanul és mennyi cselekedet elvezetetlenül! – *A nagy küzdelem*, 486–487. o.

November 24., csütörtök

Mikor az ötödik pecsétet feltörték, János látomásban az Isten szaváért és a Jézus Krisztus bizonyoságtételéért megöltek csoportját látta az oltár

alatt. Ezután következik a 18. fejezetben leírt eseménysor, amikor kihívják Babilonból a hűségeseket és igazakat (Jel 18:1–5). – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 968. o.

Isten mindig munkálkodott népéért a végszükség idején, amikor a pusztulás elhárításának reménye a leghalványabb volt. A gonoszok és az egyház ellenségeinek cselszövése Isten hatalmának és gondviselésének fensőbbsege alá van rendelve. Az Úr hatni tud az államférfiak szívére, el tudja terelni a hűtlen emberek haragját, az Istent, az Ő igazságát és népét gyűlölők dühöngését – mint ahogy a folyók medre is megváltozik, ha úgy rendeli. A hívők imája megmozdítja a Mindenható karját. Aki a csillagok rendjét megszabja, aki parancsol a tenger hullámainak, ugyanaz a hatalmas Teremtő lép fel népe érdekében, ha hittel kérik erre. Megzabolazza a sötétség erőit, míg a figyelmeztetés eljut a világhoz, és míg azok, akik hallgatnak a figyelmeztetésre, felkészülnek a küzdelemre. – *Bizonyosság-tételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 452. o.

Az a tanítás, amely szerint nem kell Isten kívánalmainak engedelmeskedni, gyengíti az erkölcsi kötelezettség súlyát, és rányitja a gonoszság zsilipeit a világra... Sokszor a legaljasabb bűnözők, amikor vétségükért börtönbe kerülnek, olyan kiváltságokban, figyelmességben részesülnek, mintha irigylésre méltó, kitüntető teljesítményt értek volna el. A sajtó jellemüknek és bűncselekményüknek nagy reklámot csinál. Köz hírré teszi vétkük felháborító részleteit, és ezzel másokat is elindít a csalás, lopás és gyilkolás útján. Sátán pedig ujjong ördögi mesterkedése sikerének. [...]

Számos bíróság is megvesztegethető. A hatalmasságokat a nyereség és az érzéki örömök utáni vágy sarkallja. Mértéktelenségükkel sokan annyira eltompították képességeiket, hogy Sátán csaknem korlátlanul uralkodik rajtuk. A jog tudósai megvesztegethetők, megtéveszthetők. Iszákosság, dorbézolás, indulatoság, irigység és mindenféle visszaélés előfordul azok között, akik részt vesznek a törvénykezésben. „Az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be.” (Ésa 59:14) – *A nagy küzdelem*, 585–586. o.

Mivelhogy a megtorlás késik, azért ugyanolyan bizonyos, mivel Isten hosszútűrésének is van határa. Elérhetik a hosszútűrés határát, s akkor Isten egész biztosan büntetni fog. Amikor az Úr kézbe veszi az elbiza-

kodott bűnös eseteit, nem áll meg, míg csak teljesen végére nem jár.
– *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1166. o.

November 25., péntek – További tanulmányozásra

A keresztény nevelés alapjai, „Tanítóink – a keresztény feddhetetlenség példaképei” című fejezet.

10.

A POKOL TÜZE

November 26., szombat délután

Hogyan kellene kutatnunk a Szentírást? Vajon mindenekelőtt a már megfogalmazott alapelveket kell az elképzeléseinkhez igazítanunk? Vagy inkább a saját gondolatainkat és véleményünket kellene a Szentíráshoz igazítanunk, összevetve elméleteinket a Szentírás igazságával? Sokan, akik olvassák, sőt tanítják az Írásokat, nem értik értékes igazságait.

Nagyon sok ember hajlik a tévtanításra épp ott, ahol annyira nyilvánvaló az igazság. Ha azonban tanításait összevetnék Isten Igéjével, és az Igét nem a saját maguk által tanított tantételekkel próbálnák igazolni, többé nem járnának sötétségben, és nem védelmeznék tévedésüket. Sokan úgy mutatják be a Szentírás szavait, hogy megfeleljen saját elgondolásaiknak, de Isten Igéjének félremagyarázásával nem csak önmagukat, hanem másokat is félrevezetnek. – *Counsels to Writers and Editors*, 36. o.

Milyen csalárd az emberi szív! Milyen könnyű összhangra jutni a gonoszsággal. Semmi nincs rombolóbb hatással a lélek tisztaságára, igaz és szent istenfogalmára és az örökkévaló dolgokról való vélekedésére, mint szüntelen valami olyat szemlélni és magasztalni, ami nem Istentől való. Ez beteggé teszi a szívet, és lealacsonyítja az értelmet. A tiszta igazság a befogadó jellemére tett felemelő, nemesítő és megszentelő hatás által visszavezethető az isteni Forrásra. [...]

„Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok...” (Lk 8:18) – szól Krisztus figyelmeztetése. Az igazság tanulása érdekében hallgatnunk kell, hogy járhassunk abban. Majd ismét így szól: „Megjegyeztétek, amit hallotok...” (Mk 4:24) „Mindent próbáljatok...” (1Thessz 5:21), „...ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba!” (1Jn 4:1) Ne hagyjuk figyelmen kívül Isten tanácsát! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 78–79. o.

A hazugságban való hit nem gyakorolhat megszentelő befolyást az életre és a jellemre. A hazugság maga sem tehető igazsággá annak ismételtetése vagy az abban való hit által. Az őszinteség egyetlen lelket sem menthet meg a hazugságban való hit következményeitől. Lehetnek tökéletesen őszinte, miközben rossz irányba haladok, de attól az még nem válik a helyes irányvá vagy nem vezet el a kívánt célhoz. Az Úr nem akarja, hogy vak hiszékenységbe essünk, s ezt a hiszékenységet megszentelő hitnek nevezzük. Az igazság megszentelő alapelv, ezért van szükség annak megismerésére. Össze kell vetnünk a lelkieket a lelkiekkel. Mindent meg kell vizsgálnunk, és csak azt megtartanunk, ami jó, ami az isteni névjegyet hordozza, és elénk tárja azokat az indítékokat és alapelveket, melyek alapján cselekednünk kell. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 2. köt., 56. o.

November 27., vasárnap

Sátán vezetése mellett megindul a sereg. A királyok és hadvezérek közvetlenül Sátán mögött haladnak, őket pedig a harcosok követik szakaszokba osztva. Minden egyes szakasz élén parancsnoka halad, és miközben a földnek szétrepedezett felületén a szent város felé menetelnek, a legteljesebb rend uralkodik soraikban. Jézus bezárja a város kapuit, s az istenteleneknek serege körülzárja a várost. Most rajvonalba állnak fel, nagyon heves ütközetre várnak. [...]

Sátán híveinek táborába rohan, s igyekszik tette készíteni őket. De Istentől tűz hull alá az égből, s a hatalmasokat és nagyokat, a szegényeket és kicsinyeket együttesen megemészti. Láttam, hogy egyesek gyorsan megsemmisültek, míg mások tovább szenvedtek. Cselekedeteik szerrint vették el büntetésüket. Egyesek napokon át égtek a tűzben, s amíg csak egyetlen éghető porcikája volt testüknek, amely még nem hamvadt el, a legnagyobb kínokat szenvedték el. Az angyal így szólt: „Kínjaik meg nem szűnnek, és tűzük ki nem alszik, amíg egyetlen részük lesz, amelynek még el kell pusztulni.” – *Tapasztalatok és látomások*, 293–294. o.

„És lesz, hogy hónapról hónapra és szombatról szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr.” „Megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt. Kisarjasztja az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.” „Ama napon a seregek Ura lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának.” (Ésa 28:5) – *Maranatha*, 371. o.

Isten ma is kijelöli a helyét terveiben minden nemzetnek és minden egyénnek. Az embereket és a nemzeteket ma is leméri a kezében lévő mérőszinórral, és nem követ el hibát. Mindenki saját maga dönt a sorsáról, és Isten mindent úgy kormányoz, hogy tervei teljesedjenek.

A történelem, amelyet a nagy „én Vagyok” jelölt ki Igéjében, láncszemet láncszemmel egyesítve a prófétai láncolatban – az örökkévalóságtól kezdve a múltban, az örökkévalóságig a jövőben – megmondja nekünk, hol állunk most a korszakok folyamában, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt, amit a jövődőlés előre meghatározott, nyomon követhetjük a történelem lapjain a jelen ideig, és biztosak lehetünk benne, hogy aminek még meg kell történnie, szintén be fog teljesedni a maga rendje szerint. – *Előtted az élet*, 178. o.

November 28., hétfő

Az Isten törvénye elleni háború, amely még a mennyben kezdődött el, az idők végéig folytatódik. Mindenki próbára tétetik. Engedelmesség vagy engedetlenség, ez az a kérdés, amelyről az egész világnak döntenie kell. Mindenkit felszólítanak, hogy válasszon Isten törvénye és az emberek parancsolatai között. Itt húzzák meg a nagy választóvonalat. Csak két osztály lesz. Mindenki megmutatja majd, hogy vajon a hűség oldalát választotta-e, vagy a lázadás oldalát.

Ezután eljön a vég. Isten igazolja, érvényesíti törvényét, és megszabadítja népét. Sátán és mindazok, akik csatlakoztak hozzá a lázadásában, elvesznek. A bűn és a bűnösök elpusztulnak; a gyökér és az ágak (Mal 4:1). [...]

Ez nem egy önkényes cselekedet Isten részéről. Irgalmasságának az elvetői azt aratják le, amit vetettek. Isten az élet forrása. Azok, akik a bűn szolgálatát választják, elkülönülnek Istentől, és így elvágják magukat az élettől... A lázadó étellel Sátán és mindazok, akik vele egyesültek, úgy kívül helyezik magukat az Istennel való harmóniából, egyetértésből, hogy Isten pusztja jelenléte emésztő tűz lesz a számukra. Isten dicsősége annak ellenére, hogy Isten a szeretet, megsemmisíti őket. – *Jézus élete*, 763–764. o.

Isten nem akarja, hogy bárki is elpusztuljon. „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útai-

tokról! Hiszen miért halnátok meg?” (Ezék 33:11) A kegyelemidő alatt Lelke állandóan kérleli az embereket, hogy fogadják el az élet ajándékát. Csak azokat hagyja elpusztulni, akik nem hallgatnak könyörgésére. Isten kinyilatkoztatta, hogy a bűnnek – a világegyetem veszedelmének – meg kell semmisülnie. Vele pusztulnak mindazok, akik ragaszkodnak hozzá.
– *Krisztus példázata*, 123. o.

Isten szeretettel teljes, jósága nagy, mégsem fogja felmenteni azokat, akik megvetik a felkínált üdvösséget. Az özönvíz előtt élt emberek hosszú életűek voltak, mégis el lettek törölve a föld színéről, mert áthágták törvényét. Isten többé nem fogja sem a föld alatti, sem az égi vizeket felhasználni a föld elpusztítására, amikor majd haragja újra kiárad azokra, akik megvetik az Ő tekintélyét, hanem a föld rejtekéből és az égből hoz tüzet rájuk. Ez után a föld megtisztul, és felcsendül a dicsőítő ének: „A királyiszekben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.” (Jel 5:13) „Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya!” (Jel 15:3) Mindazok, akik a mennybe gyűjtöttek kincseket... egyesülnek ebben a dicsőséges győzelmi énekben. – *Our High Calling*, 252. o.

November 29., kedd

Az évszázadok a tévelygés állandó előrehaladásáról tanúskodtak a Róma által hirdetett tantételek következtében. Már a pápaság megalapítása előtt figyelmet szenteltek a pogány bölcsészek tanításainak, és befolyást gyakoroltak a gyülekezetben. Sokan, akik megtérteknek vallották magukat, még mindig ragaszkodtak pogány bölcséletük elveihez, és nemcsak önmaguk tanulmányozták ezeket, hanem másokra is ráerőltették, mint annak eszközét, hogy kiterjeszthessék hatásukat a pogányokra. Ily módon súlyos tévelygéseket hoztak be a keresztény hitbe. Ezek közül kiemelkedik az ember természetes halhatatlanságának és a halálban való öntudatának tantétele. Erre a tanra alapozta Róma a szentek segítségül hívását és szűz Mária imádását. Ebből eredt az örök győtrelem tévtana a teljes megátalkodottak részére, amit korán behoztak a pápai hitvallásba.

Így előkészítették az utat még más pogány tanok bevezetésére is, amelyet Róma purgatóriumnak, tisztító tűznek nevezett, és arra hasz-

nált fel, hogy megfélemlítse a hiszékeny, babonás tömeget. E tévtan által megerősítették az örök gyötrelem helyének létesítését, ahol az olyanok lelke szenvedte el bűneinek büntetését, akik nem érdemeltek örök kárhozatot, azért onnan bemehettek a mennybe, bűneiktől való megtisztulásuk után. – *A megváltás története*, 332–333. o.

Istent a Közbenjárón, Jézus Krisztuson keresztül lehet megközelíteni. Nem bocsáthat meg bűnöket jogossága rovására. Csakis általa bocsáthat meg bűnöket, mégpedig teljesen. Nincsen olyan bűn, melyet az Úr Jézus Krisztuson keresztül meg ne bocsátana. Ez a bűnös egyedüli reménye, s ha ebben nyugszik őszinte hittel, bizonyos lehet a teljes és ingyenes megbocsátásban. Egyetlen és mindenki számára elérhető út van. Ezen keresztül gazdag és bőséges bűnbocsánat vár a bűnbánó, megtört lélekre. A legsötétebb bűnök is bocsánatot nyernek. [...]

A ma felajánlott illatszerek, a tisztítóútzben levő lelkekért mondott misék a legkevésbé sem eredményesek Istennél. Az összes oltár és áldozat, a hagyományok és kitalálások, melyek által az emberek üdvösséget remélnek kiérdemelni: hamis érvelések, téveszmék. A külső udvarban nem lehet áldozatot bemutatni, mert a szenthelyen mindenható Főpapunk végzi munkásságát. Se fejedelem, sem uralkodó nem merészkedik belépni a szent helységbe. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 912–913. o.

Semmilyen kifogást nem hozhatnak fel azok, akik azt hangoztatják, hogy nincs több feltárandó igazság, és hogy a Szentírásról szóló tanításaink tévedhetetlenek. Pusztán az a tény, hogy népünk hosszú időn keresztül bizonyos tanításokat igaznak tartott, egyáltalán nem bizonyítja tévedhetetlenségünket. Az idő sosem fogja a tévedést igazsággá változtatni, viszont az igazság mindig is igazság marad. Az igazi hitalapelvek semmit sem veszítenek erejükből az alapos tanulmányozás nyomán. – *Counsels to Writers and Editors*, 35. o.

November 30., szerda

Azon a sarkalatos tévedésen alapszik a halálban is megmaradó öntudat tana, hogy az ember természeténél fogva halhatatlan. Ez olyan dogma, amely az örök gyötrelem tanához hasonlóan ellentmond a Szentírás tanításainak, a józan észnek és az emberségnek. A közhiedelem szerint a megváltottak a mennyben mindent tudnak, ami a földön, különösen

hátra maradt barátaikkal történik. De mi öröme lenne a halottaknak abban, ha látnák az élők gondját, baját, ha ismernék szeretteik bűneit, csalódásait, szenvedéseit? Vajon élveznék-e a menny boldogságát földi barátaik felett lebegve? Milyen mérhetetlenül felháborító az a hiedelem, hogy amikor a megátalkodottak utolsót lélegzenek, lelkük a pokol lángjai közé kerül! Milyen kimondhatatlanul gyötrődnének azok, akik látnák, hogy barátaik készületlenül szállnak a sírba, egy olyan örökkévalóságba, ahol állandósul a fájdalom és a bűn. Ez a gyötrő gondolat már sok embert az örületbe kergetett.

Mit mond a Szentírás ezekről a dolgokról? Dávid kijelentette, hogy az ember öntudatlan a halálban. „Kimegyen a lelke; visszatér földébe, és aznapon elvesznek az ő tervei.” (Zsolt 146:4) Salamon ugyanígy vélekedett: „Az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak semmit nem tudnak.” „Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedezésük immár elveszett; és többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik.” „Semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a seolban, ahová menendő vagy.” (Préd 9:7–8, 12) – *A nagy küzdelem*, 545. o.

„Mert Dávid ezt mondja róla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert ő nékem jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam. Annakokáért örvendezett az én szívem, és vígadott az én nyelvem; annakfelette az én testem is reménységben nyugszik. Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson.” (Csel 2:25–27)

Péter apostol kifejti, hogy Dávid nem önmagáról beszélhetett, hanem kizárólag Jézusról, mert a többi emberhez hasonlóan természetes halált halt. Sírját, amely áldott porait tartalmazta, nagy gonddal őrizték meg mindazon napig. Dávidot, mint Izráel királyát és mint prófétát Isten különlegesen becsülte. Próféta látomásban megmutatta neki Krisztus életét és szolgálatát. Láta megvettetését, szolgálatát, keresztre feszítését, temetését, feltámadását és mennybemenetelét.

Dávid bizonyosságot tett arról, hogy Jézus Krisztus lelke nem maradt a sírban, és teste sem látott rothadást. Péter apostol bemutatja ezen jövődölések beteljesedését a názáreti Jézusban. Isten valóban feltámasztotta Őt sziklasírjából, mielőtt teste rothadást látott volna. Ő volt most az, akit felmagasztaltak az egek egeiben. – *A megváltás története*, 244–245. o.

December 1., csütörtök

Jézus szerette az embereket, és mindent megtett azért, hogy a véren megvásárolt lélek újjászülessen, és új élet fakadjon az Ő életéből... „Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” Azok, akik hisznek Krisztusban, indítékaik ereje, jellemük alkotóeleme tőle származik, akiben hisznek. – *Isten fiai és leányai*, 299. o.

Jézus mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Krisztusból ered a semmihez sem fogható, nem kölcsönvett, nem származtatott élet... A kereszténynek Krisztus istensége biztosítja az örök életet. „Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” (Jn 11:25–26)

A hívő ember számára a halál egy jelentős dolog. Krisztus egy „pillanat”-nak nevezi. „Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké... Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóstol halált örökké.” (Jn 8:51–52) A keresztény ember számára a halál csupán alvás, a csend és a sötétség pillanata. Élete el van rejtve Krisztussal együtt Istenben, és Krisztus megjelenésekor „majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben” (Kol 3:4). – *The Faith I Live By*, 187. o.

Az Atya egyszülött Fián kívül senki nem ajánlhatott fel olyan áldozatot, amely mindazok megtisztítására alkalmas lett volna, akik – bármilyen bűnösök és szentségtelenek is – engesztelőáldozatként fogadják el a Megváltót, és engedelmeskednek a mennyei törvénynek. Semmi más nem állíthatta vissza az embert Isten pártfogásába.

Krisztus az életét adta azért, hogy az ember újra visszanyerhesse isteni képmási adottságait. Jézus kegyelmének hatalma az embereket az igazságnak iránti engedelmesség felé vonja. [...]

A megtisztult szív számára minden megváltozik... Isten Lelke új életet teremt a lelkünkben; gondolatainkat és vágyainkat Krisztus akarata alá rendeli. Belső emberünk megújul, és Isten képmására átformálódik. Gyöngé és tévedő emberek tanúsítják a világnak, hogy a megváltó hatalom és kegyelem a sérült jellemű embert kiegyensúlyozott és gyümölcsöző egyéniséggé tudja tenni. – *Isten csodálatos kegyelme*, 103. o.

December 2., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „A spiritizmus” című fejezet.

11.

VÉGIDEI CSALÁSOK

December 3., szombat délután

Ha jól megfigyeljük a korai keresztény gyülekezet történetét, s látjuk, milyen ravaszul igyekezett Sátán elgyöngíteni és elpusztítani, akkor jobban ellene tudunk állni fondorlatainak, s szembe tudunk nézni a veszedelmekkel. Olyan időben élünk, amikor csapások jönnek, amilyeneket a világ még sohasem látott. „Jaj, a föld és a tenger lakóinak, mert hozzátok szállt le az ördög nagy haraggal. Tudja, hogy csak kevés ideje van.” (Jel 12:12) Isten azonban határt szabott elé, amin Sátán nem léphet túl. Legszentebb hitünk ez a védelem. S ha megerősödünk a hitben, akkor biztonságban is leszünk: a Mindenható oltalmában. „Mivel megőrizted állhatatosságra buzdító ígémet, én is megőrizlek a megpróbáltatás óráján, amely eljön az egész földkerekségre, hogy próbára tegye a föld lakóit.” (Jel 3:10) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 297. o.

A múlt élményei megisméltódnak. Sátán babonái a jövőben más alakot öltenek magukra. Tévedéseket fognak terjeszteni kellemes és behízelgő módon. Sátán a világosság öltözékébe burkolt hamis elméleteket hirdet majd Isten népének. Így próbálja félrevezetni, ha lehet, magukat a választottakat is. A lehető legcsábítóbb ráhatásokat veti majd latba; megbűvöli az emberek értelmét.

A romlottság összes formáját terjeszteni fogja – az özönvíz előtti emberek között burjánzókhöz hasonlókat –, hogy foglyul ejtse a gondolkodást. Istenként magasztalja a természetet. Sátán az emberi akarat korlátlan szabadságát és az istentelenek tanácsát fogja felhasználni célja elérésére. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 293. o.

Krisztus mindenben átment a kísértéseken, amin az emberek átmennek, de sosem emelt sértő vádat a kísértő ellen. Minden kísértésre az Úr szavával válaszolt. „Írva van” – ez volt csorbíthatatlan fegyvere. Nekünk, Krisztus képviselőinek is az élő Isten szavával kell elhárítanunk az ellen-

ség minden szúrását. Sose engedjük meg magunknak, hogy kövessük a kígyó nyomát – hogy tudományos érveket használjunk. Sátán sohasem kerekedhet Isten olyan gyermeke fölé, aki védelemül Isten szavára támaszkodik.

Tanácsadónk mélyen elménkbe véste, hogy Isten parancsolattartó népének az igazságon át kell megszentelődnie, s hogy az igazságnak mindig a legelső helyet kell juttatnunk. Sohase feledjük, hogy Sátán még midig él, és hamis tudományon keresztül gyakorolja csaló hatalmát.

Krisztus a menny fölségese, az élet fejedelme volt, mégis emberré alázta magát, s engedelmeskedett Isten minden törvényének. Megjárta az utat, melyen minden nevét valló embernek járnia kell, s tisztán és büntől szepőltenül került ki. Példánk volt Ő mindenben. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 68–69. o.

December 4., vasárnap

Létezik egy széles körben elterjedt hamis vélekedés Jézus szeretetével kapcsolatban, amely szerint azért kell ebben a szeretetben maradnunk, mert csak kizárólag a Jézusba vetett hitre van szükségünk. Ezeknek a lelkeknek azonban meg kell tanítani azt is, hogy Jézus szeretete a szívbe alázatot és parancsolatai iránti engedelmes életet hozhat. „Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság.” (1Jn 2:4) Ha Jézus szeretete csupán az ajkunkon marad, egyetlen lelket sem tud üdvösségre vezetni. [...]

Akik elutasítják a bibliai igazságokat, azt hangoztatják, hogy szeretik Jézust. Viszont, aki tényleg szereti Őt, engedelmes szeretetről tesz bizonyságot, és az Ige betöltője, nem csupán hallgatója lesz. Nem fogja ezt hajtogatni: „Csak hinnem kell Jézusban.” Ez a kijelentés különben igaz, csakhogy aki ezt hangoztatja, nem veszi komolyan a tartalmát. Jézusban hinni azt jelenti, hogy elfogadod Őt személyes Megváltódnak és Példaképednek. Aki szereti Jézust, annak követnie kell a példáját. Szoros kapcsolatban kell lennie Jézussal, mint a szőlővessző a szőlőtőkével. – *This Day With God*, 299. o.

Az emberi természet ingadozó. Az ember az értelmével ismeri meg az igazságot, de nem szakad el a világtól. Nem akarja elfogadni, hogy Isten különleges gyermekének kell lennie. Ismeri a bibliai igazságokat, de nem akar engedelmeskedni, ezért elfordul az igazságtól. Hitetlenség vezérli,

emiatt a lelkére sötétség borul. Saját útját akarja járni, ami meg is adatik neki. Az igazság viszont kárt szenved. Krisztust semmibe veszi, és ha nem tér meg, akkor pusztulás vár rá. – *The Upward Look*, 18. o.

A hit és az érzés annyira különbözik egymástól, mint kelet a nyugattól. A hit nem függ érzéstől. Naponta szenteljük magunkat Istennek. Higgyük, hogy Krisztus megérti és elfogadja az áldozatot anélkül, hogy megvizsgálnánk magunkat, vajon megvan bennünk az érzésnek az a foka, mely – szerintünk – megfelel hitünknek. Hát nem mienk az ígéret, mely szerint, ha hittel kérjük, mennyei Atyánk készségesebben részesít Szentlélekben, mint a szülők adnak jó ajándékokat gyermekeiknek? Menjünk előre, mintha Isten királyi székéhez küldött minden imára választ hallottunk volna attól, akinek ígéretei sohasem okoznak csalódást. Mikor szomorúság nyom, akkor is előjogunk dallamot zengeni szívünkben Istennek. Ha ezt tesszük, a köd és fellegek visszagördíttetnek, s a sötét árnyékból Isten jelenlétének tiszta verőfényébe lépünk. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 537. o.

December 5., hétfő

A sötétség fejedelme, aki oly régóta használja lánghelmét a csalásra, kísértéseivel ügyesen alkalmazkodik minden emberhez és minden körülményhez. Művelt és jó érzésű embereknek a spiritizmus szalonképesebb és kulturáltabb formáit kínálja, és ezzel sok embert hálójába tud fogni. A spiritizmus nyújtotta bölcsességről Jakab apostol így ír: „Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jó, hanem földi, testi és ördögi.” (Jak 3:15) Ezt azonban a nagy csaló leplezi, ha szándékait éppen lepleznie kell. Ő, aki csillogó mennyei szeráf képében tudott megjelenni Krisztus előtt a megkísértés pusztájában, az emberhez is a legmegnyerőbb formában, világgosság angyalaként jön. Felemelő dolgokra irányítva a figyelmet, az értelemre próbál hatni. Csodálatos, meghökkenítő jelenetekkel ragadja meg a képzeletet; a szeretet és a jótékonyság látszatával pedig az érzelmeket is megnyeri. Az embert – képzeletének szárnyakat adva – büszkévé teszi a maga bölcsességére, és arra ösztönzi, hogy semmibe vegye az örökévaló Istent. Az a hatalmas lény, aki fel tudta vinni a világ Megváltóját egy nagyon magas hegyre, hogy bemutassa neki a föld összes országát és e birodalmak dicsőségét, kísértéseivel meg tudja rontani mindazok érzéseiket, akiket Isten hatalma nem véd. – *A nagy küzdelem*, 553. o.

Manapság a boszorkányságot még csak meg sem említik. Azt az állítást, hogy az emberek érintkezhetnek a gonosz lelkekkel, a sötét korok meséjének tekintik. A spiritizmus azonban – amely híveinek száma százazrekre, sőt milliókra rúg – a tudományos körökbe is bejutott, az egyházakban és törvényhozó testületekben is népszerű, sőt a királyi udvarokban is, ez a nagy csalás nem más, mint a régen tiltott és elítélt boszorkányságnak, varázslásnak új álruhában való megjelenése. – *A megváltás története*, 395. o.

A Biblia olvasása, a bibliai témák szorgos tanulmányozása és a különböző témájú fogalmazások játékonan hatnak az elmére, tudást nyújtanak. A prófécia és Krisztus tanításainak értékes leckéi pedig olyan hatással bírnak, amely megerősíti az értelem erőit, és növeli a lelkeséget. A Szentírás minél jobb ismerete józan ítélőképességet szerez, és megerősíti a lelket Sátán támadásaival szemben. [...]

Mind az elmét, mind a szívet oda kell szentelni Isten szolgálatára. Az Úr mindent elvár tőlünk. Krisztus követője nem engedheti meg magának a kedvtelést, és semmilyen olyan tevékenységet nem enged magának – még a legártatlanabbat vagy legdicséretesebbet sem –, amellyel kapcsolatosan a világosságot nyert lelkiismeret figyelmeztet, hogy meggyengíti a lelkesedését, és csökkenti a lelkeségét. Minden kereszténynek azon kell munkálkodnia, hogy visszaverje a gonosz hullámain. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 543–544. o.

December 6., kedd

Sátán ma is hízelgéssel ámitja el az embert, mint annak idején Évát az Édenben. Vágyat ébreszt benne a tiltott tudomány és az önfelmagasztalás után. Ezek a bűnök okozták Sátán bukását, és ezekkel akarja az embert is megrontani. „Olyanok lesztek, mint az Isten – mondja: – jónak és gonosznak tudói.” (1Móz 3:5) A spiritizmus azt tanítja, hogy „az ember fejlődő teremtmény, akinek születése óta az a rendeltetése, hogy fejlődjék az Istenség felé, egészen az örökkévalóságig”. Azt is tanítja, hogy „minden lélek magát fogja megítélni, és nem más”. „Az ítélet igazságos lesz, mert önítélet... A trónt önmagadban hordod.” Egy spiritiszta tanító ezt állította, amikor „lelki öntudat”-ra ébredt: „Embertársaim, mindnyájan el nem bukott félistenek voltatok.” Egy másik szerint: „Minden igaz és tökéletes lény tulajdonképpen Krisztus.”

Sátán a végtelen Istennek – az imádat igazi tárgyának – igazságossága és tökéletessége helyébe, Isten törvényének – az emberi vívmányok igazi mércéjének – igazságossága helyébe az ember bűnös, tévedő természetét teszi. Szerinte ez az imádat egyetlen tárgya, az ítélet egyetlen mércéje, a jellem normája. Ez is haladás, de nem felfelé, hanem lefelé. – *A nagy küzdelem*, 554. o.

Sátán arra törekedett, hogy elzárja az embereket Isten ismeretétől, elterelje figyelmüket Isten templomáról, és így megalapíthassa a maga birodalmát. A felsőbbségért folytatott küzdelmét látszólag mindig siker kísérte. Igaz ugyan, hogy Istennek minden nemzedékben voltak eszközei. Még a pogányok között is voltak olyanok, akik által Krisztus munkálkodott, hogy kiemelve az embereket a bűnből és a romlásból. De ezeket az embereket megvetették és gyűlölték. Sokan közülük erőszakos halált szenvedtek. Mind sűrűbb és sűrűbb lett a sötét árnyék, amelyet Sátán borított a földre.

A pogány eszmék által Sátán hosszú időn át távol tartotta az embereket Istentől, nagy győzelmét azonban Izráel hitének megrontása által aratta. A pogányokat saját elképzeléseik foglalkoztatták, s azokat istenítték. Az istenismeret kihalt közülük, és egyre inkább lezüllettek. Izráellel is ugyanez történt. Az az elképzelés, hogy az ember cselekedeteivel megválthatja önmagát, minden pogány vallás alapvető elve. Ezt az elvet a zsidó vallás is átvette. Sátán ültette el ezt az elgondolást. Ahol pedig ezt vallják, ott nincs védőgát a bűn ellen. – *Jézus élete*, 35. o.

December 7., szerda

Az a legszomorúbb gondolat, hogy Sátán megtévesztő hatása alatt az emberek megtartják a kegyesség látszatát, de Istennel való igazi összeköttetés nélkül. Amint Ádám és Éva ettek a jó és gonosz tudásának fájáról, sokan most is a hamis tanok megtévesztő morzsáit majszolják.

Sátán eszközei vonzó köntösbe bujtatják a hamis elméleteket, amint ősszüleink előtt is álcázta azonosságát, mikor az Édenben a kígyó szájából beszélt. Eszközei valójában gyilkos tévedést ültetnek az emberekbe. Sátán bűvölő hatása azokon nyugszik, akik Isten világos Igéjétől tetszetős mesékhez fordulnak. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 293–294. o.

A mai elfajult korban Sátán uralkodik azokon, akik eltávolodnak az igazságtól, s az ő területére merészkednek. Ezeken azután riasztó módon gyakorolja hatalmát. Felhívták figyelmemet a következő szavakra: „Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván aláztatóságban és az angyalok tiszteletében, amelyeket nem látott, olyanokat tudakozódván, ok nélkül felfuvalkodván testies értelmében.” (Kol 2:18) Láttam, hogy egyesek kíváncsiságból ördögökkel játszanak. Nem hisznek igazán a spiritizmusban, s rémülten riadnának vissza a gondolatától, hogy ők médiumok. Mégis elkalandoznak, s oly helyzetbe hozzák magukat, ahol Sátán gyakorolhatja rajtuk a hatalmát. Nem szándékoznak mélyen merülni ebbe, de nem tudják, mit tesznek. Az ördög területére merészkednek, és kísértik, hogy uralja őket.

A nagyhatalmú pusztító jogos áldozatainak tekinti őket, és gyakorolja rajtuk hatalmát, mégpedig akarata ellenére. Mikor uralkodni akarnak magukon, nem tudnak. Átengedték értelmüket a Sátánnak, s az nem mond le igényeiről, hanem fogságban tartja őket. Semmi hatalom meg nem szabadítja őket a csapdából, csakis Isten hatalma, válaszul hű követői buzgó imájára. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 299. o.

Saul végzetének megjövendölésével, ami az endori jövőmondó asszony útján történt, Sátán egész Izráelt törbe akarta csalni. Azt remélte, hogy ez a tény az egész népet a varázslóval szembeni bizalomra serkenti, és majd elmennek hozzá tanácsot kérni. Ilyen módon elfordulnának Istentől, és Sátán vezetése alá kerülnek. Az a csalétek, amellyel a spiritizmus vonzást gyakorol a sokaságra nem más, mint az a színlelt hatalom, amellyel állítása szerint félre tudja húzni a leplet a jövőről, és az emberek elé tudja tárni azt, amit Isten elrejtett.

Isten az ő szavában már megmutatta nekünk a jövő nagy eseményeit – mindazt megmutatta, aminek ismerete lényeges számunkra –, és Isten megbízható jelzőtáblát adott, hogy el ne essünk a reánk váró veszedelmek között. Sátán szándéka, hogy elpusztítsa az emberek Istenbe vetett bizalmát; hogy elégedetlenné tegye őket életük körülményeivel; hogy rávegye őket azoknak az ismereteknek a keresésére, amelyeket Isten bölcsen eltakart előlük; és hogy megvessék azt, amit Isten kijelentett nekik szent szavában. – *Pátriárkák és próféták*, 686. o.

December 8., csütörtök

Félrevezetett halandók gonosz angyalokat imádnak, meghalt barátaik lelkének tartva őket. Isten Igéje félreérthetetlenül kijelenti, hogy a halottaknak soha többé nem lesz részük abban, ami a nap alatt történik. A spiritiszták viszont azt állítják, hogy a halottak mindent tudnak arról, ami a nap alatt végbemegy; érintkeznek földön élő barátaikkal, értékes értesüléseket közölnek, s csodákat tesznek. „Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, akik alászállnak a csöndességbe.” (Zsolt 115:17) Sátán a világgosszág angyalaként jelenik meg, és mindenféle hamis csoda kíséretében működik. Aki fel tudta vinni Isten Fiát – mikor kevéssel volt kisebb az angyaloknál – és letenni a templom tetejére, és az igen magas hegycsúcsra, hogy megmutassa neki a föld országait, az gyakorolni tudja hatalmát az emberi családon, akik sokkal kevésbé erősek és bölcsék, mint Isten Fia volt, még mikor emberi természetet öltött is magára. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 298. o.

„Mert nem vér és test ellen van tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Eféz 6:12) Isten gyülekezete az idők végezetéig harcolni fog azokkal, akik a gonosz angyalok hatalma alatt állnak.

Az őskeresztényeknek gyakran kellett szembeszállniuk a sötétség hatalmaival. Az ellenség minden ravasz fortéllal és üldözéssel igyekezett eltéríteni őket az igaz hittől. Napjainkban is, midőn a földön minden gyorsan végéhez közeledik, Sátán kétségbeesett erőfeszítéseket tesz a világ behálózására. Terveket kovácsol a kedélyek foglalkoztatására, és a figyelmet eltereli az üdvösség elnyerése érdekében fontos igazságoktól. Eszközei azon buzgólkodnak, hogy minden helységben egyesítsék azokat, akik ellenségei Isten törvényének. Az őscsaló azon van, hogy zavart és lázadást keltsen, és a tömegekben olyan buzgalmat szít, amely a történelemben példa nélküli. – *Az apostolok története*, 219. o.

Sátán eltökélt szándéka, hogy kitörölje az emberből Isten képmását, ezért megfeszített erővel dolgozik azon, hogy az ember szem elől tévessze Istent. Nem nyíltan, hanem titkon munkálkodva keveri össze az emberit az istenivel, a hamist az igazival, így próbál zavart és viszályt kelteni. Azonban az isteni irgalom a sátáni támadásokkal arányosan

nyilvánul meg, hogy megakadályozza ezt a bűnös munkát, és hogy napfényre hozza az ellenség rejtett szándékait.

Isten népének határozott és erőteljes bizonytságot kell tennie az igazság mellett mind prédikálás, mind pedig írások által, így tárva az emberek elé Isten terveit. Hűségeseinek helyről helyre járva kell hirdetniük Isten Igéjét, felkeltve az emberek érdeklődését az igazság megértése iránt. [...]

Az egészséges tantételek valódiak és valóságosak. Nem olyanok, mint az elillanó pára. Az isteni Ige világosságának fénylenie kell. Isten felszólítja népét, hogy húzódjon még közelebb Hozzá. Senki sem állhat az Úr és népe közé. Krisztus kopogtat a szív ajtaján, mert szeretne belépni. Kinyitod, és befogadod Őt? – *This Day With God*, 308. o.

December 9., péntek – További tanulmányozásra

A nagy Orvos lábnyomán, „Panteista elméletek” című fejezet; *Evangelizálás*, „A spiritizmus különböző formái” című fejezet.

BIBLIAI VILÁGNÉZET

December 10., szombat délután

Ha a Mindenhatónak erejében küzdünk, végül is az örökösök oldalán állunk majd, mert diadalt aratunk. A legnagyobb feladatok, a legveszedelmesebb jelenetek még előttünk állnak. Élet-halál harc vár ránk. Vajon felkészültünk-e rá? Isten még mindig szól az emberekhez. Különböző úton-módon szól hozzájuk. Vajon meghallják-e szavát? Vajon bizalommal tesszük-e kezünket az övébe s mondjuk-e, vezess, irányíts engem!

Van elég értéktelen vallásosság, de értéktelen kereszténység nem létezik. Álvallásokban az „én” sokat szerepelhet, ám keresztényi életben nem mutatkozhat. Ti Isten munkatársai vagytok. Krisztus mondotta: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” Csak akkor lehetünk a nyáj pásztorai, ha levetkőztük sajátosságos szokásainkat, modorunkat, s átalakultunk Krisztus képmására. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 339. o.

Igencsak szükség van azok számára, akik hiszik az igazságot, hogy folyamatosan haladjanak előre Őérette, felnőtt állapotra növekedve Krisztus Jézusban. Nincs idő a visszaesésre és érdektelenségre. Mindenkinek élő tapasztalata kell legyen az Isten dolgaiban. Gyökerezetek meg. Legyetek megalapozódva a hitben, hogy mindent elvégezve megállhassatok megingathatatlan Istenbe vetett bizalomban az idő során, ami majd próbára teszi minden ember munkáját és jellemét. Gyakoroljátok erőtöket a lelki dolgokban, míg meg nem tudjátok becsülni az Isten szavának mélyebb dolgait, és tovább nem juttok erőről-erőre.

Ezrek igényelik az igazság világosságát, akik egy lépést sem tesznek előre... Nincs élő tapasztalatuk annak ellenére, hogy minden előnyük megvolt... Isten Szava lelki szabadságot és megvilágosodást kínál azoknak, akik buzgón keresik. Azok, akik elfogadják Isten ígéreteit, és élő hittel azokon munkálkodnak, majd a menny világosságát nyerik életükben. Isznak az élet forrásából, és másokat is elvezetnek azokhoz a vizekhez, amelyek saját lelküket is felfrissítették. – *Isten fiai és leányai*, 332. o.

„Lesz idő” – írja Pál Timóteusnak –, „amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert vizsket a fülük; és az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd!” (2Tim 4:3–5)

Az egészséges tudomány bibliai igazság – amely jámborságot és hűséget követel, s Isten népét megerősíti hitében. Az egészséges tudomány nagy jelentőségű az elfogadóra, különösen a tanítóra és az igazság prédikátorára nézve, mert Krisztus minden szolgája – bármilyen szolgálatot végez is – felelősséggel tartozik, mint az Úr követe, akár hű, akár hűtlen. – *Az evangélium szolgálói*, 311. o.

December 11., vasárnap

Jézus csodálatos példája, semmihez sem fogható gyöngédsége, amivel megérintette a lesújtott emberek érzelmeit, továbbá az, hogy sírt a sírókkal, és örült mindazokkal, akik örvendeztek az Ő szeretetének, mélységes befolyással kell, hogy bírjon mindazok jellemére, akik szeretik Istent, és megtartják a parancsolatokat.

Ők zúgolódás nélküli megértéssel és kedvességgel fognak viszonyulni az emberekhez. Szavaikkal és jóságos cselekedeteikkel pedig olyan módon teszik könnyebbé a remegő lábak előtt az utat, mint amilyen útra vágynak ők maguk is. Mivel minden nap és minden órában áldásokat kapunk Istentől, hálánk kifejezéseként nem tehetünk kevesebbet, mint önzetlen érdeklődést és kedvességet tanúsítani azok iránt, akikért Krisztus meghalt. – *Our High Calling*, 183. o.

Ha Krisztus tanítványai lettünk, Tőle tanulunk. Minden nap megtanulunk legyőzni egy kellemetlen jellemhibát, minden nap az Ő példáját követjük, és egyre közelebb kerülünk Példaképünkhöz. Ha örökölni szeretnénk a mennyei lakhelyeket, akkor itt kell olyan jellemet kialakítanunk, amilyenell a menny lakói fognak rendelkezni.

Az isteni elvárások bölcsességgel és jósággal lettek megfogalmazva. Ha engedelmessé válnak ezeknek, akkor az elménk széles látókört nyer, a jellemünk jobbá lesz, a lelkünk pedig olyan békét és nyugalmat talál, amelyet ez a világ sem nem adhat, sem nem vehet el tőlünk. – *That I May Know Him*, 121. o.

Krisztus így adta át tanítványainak megbízásukat. Gondoskodott a munka folytatásához szükséges ellátásról és felszerelésről, s magára vállalta a felelősséget a munka sikeréért. Amíg tanítványai engedelmessé váltak szavának, és Vele együtt munkálkodtak, addig nem szenvedhettek kudarcot. Menjetek el minden néphez, parancsolta nekik. Menjetek el a földgolyó legtávolabbi részéig, de legyetek mindig tudatában jelenlétemnek. Dolgozzatok hittel és bizalommal, mert soha nem hagylak el benneteket.

Az Üdvözítő tanítványainak adott megbízása kiterjed minden hívő emberre. Magába foglal minden Krisztusban hívő embert az idő végéig. Végzetes tévedést követnénk el, ha azt feltételeznénk, hogy a lelkek megmentésének a munkája egyedül csak a felszentelt lelkészekről függ. Krisztus mindazokat megbízta az evangélium hirdetésével, akikhez eljutott a mennyei ismeret. Krisztus mindazokat felavatja, felszenteli arra, hogy munkálkodjanak embertársaik üdvösségéért, akik már megkapták és magukban hordják életét. [...]

Mindenkinek, aki hallja, meg kell ismételnie a meghívást. Legelső kötelessége az kell legyen, hogy lelkeket nyerjen meg Krisztusnak. Lehet, hogy nem képes a nagy összejöveteleken prédikálni, de munkálkodni tud egyes emberekért. Közölni tudja velük azt a tanítást, amit Urától kapott. Az egyházi szolgálat nemcsak prédikálásból áll. Azok is szolgálnak, akik megkönnyítik a betegek és szenvedők helyzetét; akik segítséget nyújtanak a szükségben levőknek; akik a vigasztalás szavait mondják el az elcsüggedteknek és a kishitűeknek. Közel és távol egyaránt vannak olyan lelkek, akikre nyomasztólag hat bűntudatuk. Nem a nehézség, a túlhajszolt munka vagy a szegénység az, ami lealjasítja az embert, hanem a véték és a bűnös cselekedet. Ez tesz bennünket nyugtalanná és elégedetlenné. Krisztusnak olyan szolgákra van szüksége, akik megpróbálnak a bűntől megbetegedett lelkeken segíteni. – *Jézus élete*, 822. o.

December 12., hétfő

Istent legjobban úgy dicsőíthetjük, ha megszentelt eszközévé válunk, ha általunk munkálkodhat, megnyilatkozhat. Az idő gyorsan rohan, int felénk az örökkévalóság. Ne fozsuk meg Istent attól, ami az övé. Ne tagadjuk meg tőle azt, amiért ugyan jutalmat kapunk, de amit károsodásunk nélkül vissza sem tarthatunk. Isten egész szíveteket kéri, adjátok át neki. Tulajdona az mind a teremtés, mind a megváltás által. Értelmi

erőteteket kéri, adjátok át neki, hiszen az övé. Pénzetekeket kéri, adjátok oda, mert ez is az Ő tulajdona. „Nem a magatoké vagytok, mert áron vétettetek meg.” (1Kor 6:19–20) Isten csak a megszentelt lélek hódolatát kívánja, olyan lélekét, akit a szeretet által tevékeny hit készített elő, hogy neki szolgáljon. A legmagasabb eszményt tárja elénk: a tökéletességet. Felkér bennünket, éljünk teljesen és tökéletesen Őérette ezen a világon, ahogyan Ő helytáll érettünk Isten színe előtt. – *Az apostolok története*, 566. o.

Testvér és testvérnő mindaddig nem gyakorol mindenben mértékletességet, míg Isten kegyelme át nem alakította szívüket.

A körülmények nem munkálhatják a megújulást. A kereszténység a szív megújulását javasolja. Amit Krisztus belül elvégez, azt kell a megtért gondolkodás felügyelete alatt megvalósítanunk. Az az elgondolás, hogy kívülről kezdjük befelé haladni, sohasem vált be, és sosem fog bevélni. Istennek az a terve veletek, hogy magában a minden nehézség gyökerében, a szívben kezd munkálkodni, s akkor szívetekből az igaz élet elvei fakadnak majd, és ennek lesz a következménye a megújulás kívül és belül. – *Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 35. o.

„Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, mint ahogy jó dolga van lelkednek.” (3Jn 1:2)

Saját testünk helyes igénybevétele a legértékesebb lecke, melyet az ember megtanulhat. Ne végezzünk csupán agymunkát, megtorpanva annál, vagy csak testmozgást és semmi mást, hanem a lehető legjobban használjuk ki az emberi szervezet különböző részeit – agyat, csontot, izmot, fejet, szívet.

Az önmagunkkal való helyes bánásmód magába foglalja az önmagunk, a világ és az Isten iránti kötelességeink teljes körét. Használjuk fel fizikai erőnket mentális erőnkkel arányosan! [...]

Az Úr égi, mert Ő teremtett téged. A megváltás révén is az övé vagy, mert életét adta érted... Őrizd élő szervezeted minden részét, hogy Istennek szentelhesd! Őrizd meg az Ő számára! Egészséged a fizikai szervezet helyes működésén múlik. Ne használd rosszul egyetlen Istentől kapott erőforrásodat sem, legyen az fizikai, mentális vagy erkölcsi erő! Minden szokásodat az elme irányítása alá kell helyezned, amely maga is Isten irányítása alatt áll. – *Isten fiai és leányai*, 171. o.

December 13., kedd

Sokan felismerik nagy hiányosságukat, és bár olvasnak, imádkoznak, döntéseket hoznak, mégsem fejlődnek. Úgy tűnik, nincs erejük ellenállni a kísértésnek. Ez annak tudható be, hogy nem mélyen ásnak. Nem keresik kellő komolysággal a szív megtérését, pedig minden a szívből ered, és csak a tiszta szív bizonyítja, hogy Krisztus lakozik a lélekben. Minden jellemhiba a szívből ered. A büszkeség, a hiúság, a fékezhetetlen temperamentum és az irigység is az emberi szívben lakozik, amely nem született újjá Krisztus kegyelme által.

Ha a szívet megtisztítják, érzékennyé és nemessé teszik, akkor erről mind a szavak, mind a cselekedeteket bizonyosságot tesznek. Ha az ember a lelkét teljes mértékben aláveti Istennek, akkor teljes bizonyossággal támaszkodhat az isteni ígéretekre. Az ilyen ember buzgón imádkozik, és mindent megtesz szavai és tettei megfékezése érdekében. – *Our High Calling*, 336. o.

És mégis tennünk kell valamit, hogy ellenállhassunk a kísértésnek. Aki nem akar Sátán tervének prédájává válni, annak jól meg kell őriznie a lelkéhez vezető utat. Kerülnie kell a tisztátalan gondolatokat sugalmazó dolgok olvasását, szemlélését vagy meghallgatását. Gondolatait még véletlenül sem szabad szabadjára engednie, hogy olyan dolgoknál kalandozzanak, amelyet lelkének ellensége sugallhat... Pál apostol szavai pedig ezek: „Amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van valami erény, és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.” (Fil 4:8) Ez komoly imádkozást és szüntelen őrködést kíván. A Szentlélek állandó befolyása kell, hogy támaszunk legyen, aki gondolatainkat fölfelé irányítja és rászoktatja arra, hogy tiszta és szent dolgokkal foglalkozzon. És nekünk szorgalmasan kell tanulmányoznunk Isten Igéjét. A zsoltáríró ezeket mondja: „Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek megtartása által?” És ismét: „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezsem ellened.” (Zsolt 119:9, 11) – *Pátriárkák és próféták*, 460. o.

Engedd, hogy lelked mélyüljön el az Isten Igéjében található dicsőséges igazságok elmélkedésében, és többé nem fogsz olyasmire vágyani, amid nincs. Egyre inkább alá fogod becsülni az értéktelen, hiábavaló gondolatokat. Folyton igyekszel elérni az erény és a szentség magas mér-

céjét, amelyet az evangélium eléd állít. Egyre többet akarsz megismerni Isten életéből, és Istennel az Ige által fogsz beszélgetni.

Az eléd állított magasztos mércét szemlélve egy tisztább és szentebb légkörbe, egyenesen az isteni jelenlétbe emelkedsz. Ha ott maradsz, akkor a tőled áradó fény szétáradhat mindazokra, akikkel kapcsolatba kerülsz. – *In Heavenly Places*, 161. o.

December 14., szerda

„De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke – mondotta Jézus –, elvezérel majd titeket minden igazságra.” (Jn 16:13)

A vigasztalót Jézus „az igazság Lelkének” (Jn 16:13) nevezi. A Vigasztaló feladata az, hogy meghatározza és őrizze az igazságot. Mindenekelőtt az igazság Lelkeként lakozik a szívükben, és így lesz Vigasztalónk. Az igazságban vigasztalás és békesség van, de a hamisságban nem találhatunk sem igazi vigasztalást, sem igazi békességet. Sátán hamis elméletek és hagyományok útján tesz szert hatalomra elménk felett, s miközben az embereket a tévedések útjára vezeti, eltorzítja jellemüket. A Szentlélek a Szentírás útján szól az elménkhez, és az igazság bélyegét nyomja rá a szívünkre. Így tárja fel a tévedésünket, és űzi ki azt a lelünkéből. Krisztus az igazság Lelkével, aki Isten szava által munkálkodik, von bennünket az Ő választott népét oltalma alá. [...]

Az összes ajándék közül a Szentlélek volt a legmagasabb rendű ajándék, akiért az Atyához népe felemelése érdekében könyörgött. Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Krisztus áldozata nem jelentett volna számunkra semmi segítséget. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az Isten-ség harmadik személyének a hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének a teljességével. A Lélek az, aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez. A Lélek az, aki megtisztítja szívünket. A Lélek útján a hívő ember részese lesz az isteni természetnek. – *Jézus élete*, 670–671. o.

Keressük tehát Istent egyénenként. Ez személyes feladat. Húzódjunk közel Istenhez. Semmit se engedjünk tevékenységünkbe, ami hamis színben tüntetné fel a jelen igazságot. Mindenki vallja be, nem a testvére, hanem a maga bűnét. Alázza meg szívét Isten előtt, s teljék meg annyira

a Szentlélekkel, hogy életéből meglátszódjék, hogy újjászületett. Ezt olvassuk: „Mindannak, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen. Annak, aki hisz benne.” (Jn 1:12)

Mindennapi életünkben éljük és gyakoroljuk Krisztus örömeit. Isten szolgálja meg mindennemű hidegségtől, minden önzéstől. Isten munkájában nagy érték az egyszerűség, szelídség és alázatos szív. Igyekeztek bizalomban és szeretetben egyesíteni a munkásokat. Ha el tudjátok ezt érni, ti magatok legyetek igazak, a többit pedig bízzátok Istenre. Tevékenykedjétek hittel és imával. Válasszatok ki keresztény fiatalokat, és tanítsátok őket, hogy munkásokká legyenek. Ám ne legyenek kőszívűek, hanem akik összhangban kívánnak élni.

Kérem az Urat, hogy változtassa meg azok szívét, akik ha nem tesznek szert nagyobb kegyességre, kísértésbe fognak esni. Könyörgök, hogy lágyítson meg és csillapítson le minden szívet. Élünk közeli kapcsolatban Istennel, hogy szeretni tudjuk egymást, miként Krisztus szeret bennünket. Ebből kell megtudni a világnak, hogy Krisztus tanítványai vagyunk. Senki se magasztalja magát. Ha a munkások megalázzák szívüket Isten előtt, nem marad el az áldás. – *Válogatott bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 218–219. o.

December 15., csütörtök

A világon minden mozgásban, háborgásban, nyugtalanságban és izgalomban van. Az idők jelei vészjóslóak. Az eljövendő események előrevetítik árnyékukat. Isten Lelke visszavonul a földről. A tengeren és a földön egymást követik a szerencsétlenségek. A viharok, földrengések, tüzek, áradások, gyilkosságok egyre gyakoribbak. Ki ismeri a jövőt? Hol van a biztonság? Nincs semmiben bizonyosság, ami emberi vagy földi. Az emberek gyorsan felsorakoznak egy zászló, egy jelvény alá, amelyet kiválasztottak. Nyugtalanul várakoznak és figyelik vezetőik buzgalmaikat. Kevesen vannak azok, akik éberén várakoznak Uruk megjelenésére, és munkálkodnak is azért. Az embereknek egy másik csoportja az első nagy hitehagyó lányomat követi, és fővezérsége alatt menetel. Csak kevesen hiszik szívükkel és lelkükkel azt, hogy van pokol, amelyet el kell kerülnünk, és van menny, amelyet el kell nyernünk.

A válság fokozatosan lopakodik ránk. A nap ragyog az égboltozaton, miközben bejárja szokásos körútját, és a menny még mindig hirdeti Isten dicsőségét. Az emberek még mindig esznek és isznak, ültetnek és épít-

nek, megnősülnek és férjhez mennek. A kereskedők még mindig vásárolnak és eladnak. Az emberek még mindig küzdenek egymás ellen, mert versengenek a magasabb helyért. A szórakozások kedvelői még mindig előzönlük a színházakat, a löversenyeket, a szerencsejátékok poklait. Az embereken még felülkerekedik a nagyobb izgalmat nyújtó események utáni vágyakozás. A próbaidő, a kegyelmi idő azonban már a vége felé közeledik, és mindenkinek a sorsa örökre eldőlt. Sátán látja, hogy az ideje rövid. Minden erejét és lehetőségét beveti annak érdekében, hogy az embereket becsaphassa, megtéveszthesse, megkötözhesse és megigézhesse, míg a próbaidő, a kegyelmi idő le nem telik, véget nem ér, és az irgalom ajtaja örökre be nem csukódik. – *Jézus élete*, 636. o.

Az ember bűnösségén nem szépít az a tény, ha nem képmutatóskodik. Csak akkor vagyunk biztonságban, ha azonnal engedelmeskedünk, amikor a Szentlélek szól a szívünkhöz. Amikor szólít: „Eredj, munkálkodjál ma az én szőlőmben” – ne utasítsd el! „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.” (Zsid 4:7) Veszélyes dolog halogatni az engedelmességet. Lehet, hogy soha többé nem hallod meg a hívást. [...]

Ha lelkiismeretesen ápolod lelked szőlőskertjét, Isten munkatársul vesz maga mellé, és megbíz azzal, hogy ne csak magadért munkálkodj, hanem másokért is. Bár Krisztus a szőlőskerten a gyülekezetet érti, de azt nem mondja, hogy csak a gyülekezet tagjait szeressük, és csak értük munkálkodjunk. Az Úr szőlőskertjét ki kell szélesíteni. Az Úr ki akarja terjesztetni szőlőjét az egész világra. Amikor eligazítást és képességeket ad az értékes palánták gondozásához, nekünk is meg kell tanítanunk rá másokat. Így szélesítjük az Úr szőlőjét. Isten látni akarja hitünk, szeretetünk és türelmünk jeleit. Figyeli, hogy felhasználjuk-e minden lelki ajándékunkat; igyekszünk-e jól képzett munkások lenni szőlőjében a földön, hogy beléphessünk országába, abba az édeni otthonba, amelyet Ádámnak és Évának törvényszegésük miatt el kellett hagyniuk. – *Krisztus példázatai*, 280, 282. o.

December 16., péntek – További tanulmányozásra
Megszentelt élet, „Igaz- és tévtanok” című fejezet.

AZ ÍTÉLET FOLYAMATA

December 17., szombat délután

„Mostantól fogva meglátjátok – mondta Jézus – az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljönni az égnek felhőiben.” (Mt 26:64) Ezekkel a szavakkal a fordított képét adta meg annak a jelenetnek, amely éppen akkor játszódott le. Krisztus az élet és a dicsőség Ura, Isten jobbján ül. Krisztus ítéli meg az egész földet, és döntése ellen nincs helye semmiféle fellebbezésnek. Ekkor minden titkos dolog Isten jelenlétének a világosságában mutatkozik meg, ott lesz nyilvánvalóvá. Minden emberre kimondják a tettei alapján meghozott helyes ítéletet.

Krisztus szavai meglepték a főpapot. Az a gondolat, hogy el kell jönnie a halottak feltámadásának, mikor mindenkinek meg kell majd állnia Isten ítélőszéke előtt, hogy elnyerje tettei szerint való jutalmát, rémületes volt Kajafás számára. Nem akart arra gondolni, hogy a jövőben majd őt is elítélik tettei szerint. Lelki szemei előtt villámgyorsan vonultak el az utolsó ítélet jelenetei. Egy pillanatig maga előtt látta a sírok félelmetes látványát, amint éppen kiadják halottaikat a titkaikkal együtt, amelyekkel kapcsolatban azt remélte, hogy örökre elrejtve maradnak. Egy pillanatig úgy érezte, hogy éppen az örökkévaló Bíró előtt áll, akinek a szemei mindent meglátnak, és elméjének a gondolatait úgy olvassák el, mint valami nyitott könyv sorait, és azok a titkai is mind napvilágra kerülnek, amelyekről feltételezte, hogy örökre magával viszi azokat a sírba. – *Jézus élete*, 707. o.

Isten minden ember tevékenységét megvizsgálja... A mennyei könyvekben minden név mellé félelmetes pontossággal van bejegyezve minden csúnya szó, minden önző cselekedet, minden teljesítetlen kötelesség, minden titkos bűn és minden fondorlatos álnokság. A jelentést tevő angyal feljegyzi a mennyből küldött üzenetek figyelmen kívül hagyását, az eltékozolt pillanatok, a kihasználatlan lehetőségeket, a befolyást

mind a jóra, mind a rosszra, annak hosszú távú következményeivel vagy éppen eredményeivel együtt.

Ha a neved be van írva a Bárány könyvébe – az élet könyvébe –, akkor minden rendben lesz. Légy készen türelmetlenül megvallani hibáidat, hagyd el azokat, hogy tévedéseid és bűneid előtted menjenek az ítéletre, és el legyenek távolítva. – *The Faith I Live By*, 210. o.

Azoknak, akik valaha is magukra vették Krisztus nevét, alapos vizsgálaton kell átesniük. Mind az élőket, mind a holtakat megítélik „azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint”. [...]

A mennyei templomban most folyik az ítélet. Már hosszú évek óta tart. Hamar – senki sem tudja, hogy milyen hamar – az élők nevéhez érnek. Isten félelmes jelenlétében kerül mérlegre az életünk. Most fogadjuk meg – jobban, mint valaha – a Megváltó figyelmeztetését: „Vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jó el az az idő.” (Mk 13:33) – *A nagy küzdelem*, 486, 490. o.

December 18., vasárnap

Krisztus a feltámadt Megváltó, mert noha halott volt, feltámadt és mindenha él, hogy közbejárjon érettünk. Teljes szívből hinnünk kell az igazságra, szánkkal pedig vallást tennünk az üdvösségre. A hit által megigazulók megvallják Krisztust. „Aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.” (Jn 5:24) A megigazítás munkája a gonoszszal szennyezett bűnösért végzett jelentős munka. Krisztus igaznak jelenti ki azt, aki az igazságot szólja. Az Úr a hívőnek tulajdonítja Krisztus igazságosságát, és igaznak jelenti ki a világegyetem előtt. Jézusra, a bűnös képviselőjére, helyettesére és kezesére helyezi bűneit. Krisztusra helyezi minden hívő lélek bűnét. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor 5:21)

Krisztus a világ összes bűnéért engesztelést szerzett, és mindazok részesülnek igazságában, akik hit által Istenhez jönnek. Krisztus „...a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg” (1Pt 2:24). Bűneink el vannak rendezve, Isten félretette, a tenger mélyébe vetette azokat. Bűnbánat és hit által megszabadulunk a bűntől, és az Úrra, a mi

igazságunkra tekintünk. Jézus, az igaz, szenvedett az igaztalanért. – *Szemlények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 392. o.

Pál azon is fáradozott, hogy hallgatói gondolatait a bűnért hozott egyetlen áldozatra irányítsa. Előbb utalt azokra a véráldozatokra, amelyek az eljövendő nagy, értékes áldozatnak csak előrevetített jelképei voltak, azután pedig szemléltette Krisztust, mint akiben a törvény összes ceremóniái beteljesedtek; akire utaltak, aki az elbukott ember életének és reménységének egyetlen forrása. Az ősidők, az ókor szent emberei is, a Krisztus véérébe vetett hit által üdvözültek. Midőn az áldozati állatok haláltusáját látták, pillantásuk áthatolt a korszakokon, feltekintettek Isten szent Bárányára, „aki elveszi a világ bűneit”.

Isten jogosan igényli valamennyi teremtménye szeretetét és engedelmességét. Törvényében a jog, az igazság tökéletes zsinórmértékét adta. Igen sokan azonban megfélemlenek Teremtőjükről, és akarátának ellenére, saját útjaikat követik. Ellenségeskedéssel viszonyozzák szeretetét, amely magas, mint a menny, és széles, mint a világegyetem. Isten nem csökkentheti törvénye követelményeinek szintjét a bűnös ember akaratára szerint; az ember viszont saját erejéből nem tehet eleget a törvény követelményeinek. Tehát a bűnöst csak a Krisztusba vetett hit tisztíthatja meg minden bűnétől, és képesítheti arra, hogy Teremtőjének engedelmeskedjék. – *Az apostolok története*, 424–425. o.

December 19., hétfő

Mindnyájan magunk döntjük el örök sorsunkat, és teljesen tőlünk függ, hogy elnyerjük-e az örök életet. Akarunk-e élni az Isten Igéjében, Jézus Krisztus csodálatos könyvében élénk tárt tanítások szerint? A legnagyobb és mégis legegyszerűbben megszerkesztett és könnyen érthető könyv, amelyet valaha is készítettek, hogy neveljen bennünket a helyes magaviseletre beszédben, tetteinkben és szeretetben. Az egyetlen könyv, amely előkészít arra az életre, amely csak Isten életéhez mérhető. Akik ezt a könyvet naponta tanulmányozzák, méltók arra, hogy elnyerjék az oklevelet, amely képesíti őket gyermekeik felnevelésére és tanítására, hogy beléphessenek ama magasabb iskolába, s mint diadalmas győzőket, megkoronázzák őket.

Egyedül Jézus Krisztus az, aki megítélheti alkalmasságunkat az örök élet elnyerésére. A szent város kapui megnyílnak azok előtt, akik Meg-

váltónk alázatos, szelíd és szerény követői voltak, megtanulták tőle leckéjüket, és elnyerték életbiztosítási kötvényüket, miután jellemük átformálódott: Jézuséhoz vált hasonlónak. – *Az én életem ma*, 339. o.

Az engesztelés és a vizsgálati ítélet végső nagy napján csak azok ügyét fogják megvizsgálni, akik Isten népéhez tartozónak vallották magukat. A bűnösök fölötti ítélet egy különálló művelet, amire később kerül majd sor... Az ítélet végkifejletét pedig a mennyei könyvekben található feljegyzések fogják meghatározni. [...]

Az élet könyve azok neveit tartalmazza, akik valaha Isten szolgálataiba léptek. Jézus így szól tanítványaihoz: „Azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.” (Lk 10:20) Pál így nyilatkozott hívő munkatársairól: „Kiknek neveik fölírva az életnek könyvében.” (Fil 4:3) [...]

„Egy emlékkönyv iraték ő előtt azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét.” (Mal 3:16) Hittel telt szavaik és szeretetteljes cselekedeteik fel vannak jegyezve a mennyben. – *The Faith I Live By*, 210. o.

A könyvek megnyílnak az ítéletkor, és Isten megvizsgálja azoknak az életét, akik hittek, illetve hisznek Jézusban. Védőügyvédünk a föld első lakóitól kezdve minden nemzedékben élők ügyét felhossa; és a sort az élőkkel zárja. Minden név szóba kerül; minden ügyet alaposan megvizsgálják. Isten számos nevet elfogad, másokat elutasít. Azoknak a nevét, akiknek meg nem bánt és el nem rendezett bűneit őrzi a mennyei nyilvántartás, Isten kitörli az élet könyvéből, és az emlékezés könyve jótetteiket sem tartja tovább számon. Az Úr kijelentette Mózesnek: „Aki vétkezett ellenem, azt törlöm ki az én könyvemből.” (2Móz 32:33) – *A nagy küzdelem*, 483. o.

December 20., kedd

Amikor Krisztus eljön, a gonoszokat eltörli a föld színéről. Megemész-tődnek szájának leheletétől, és elpusztulnak dicsőségének fényétől. Krisztus elviszi népét Isten városába, és ez a bolygó lakatlan lesz. „Ímé az Úr megüresíti a földet, és elpusztítja azt, elfordítja színét, és elszéleszti lakóit!” „Megüresítettén megüresíttetik a föld, és elpusztíttatván elpusztíttatik; mert az Úr szólá e beszédet.” „Mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok

emésztí meg a földet, és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnek a föld lakói.” (Ésa 24:1, 3, 5–6)

Az egész Föld olyan, mint egy kietlen pusztaság. A földrengés által elpusztított városok és falvak romjai, gyökerestől kitépott fák, a tengerből kivetett és a földből kiszakított, töredezett sziklák hevernek mindeütt, és roppant nagy üregek jelzik az alapjukról levált hegyek helyét. – *Maranatha*, 306. o.

Miután a szentek elváltak halhatatlanságba, és Jézussal együtt felvitettek, miután átvették hárfáikat, ruháikat és koronáikat, és bementek a szent városba, Jézussal együtt ítéletre ülnek össze. A könyvek felnyitottnak – az Élet könyve és a Halál könyve. Az Élet könyve a szentek jócselekedeteit tartalmazza; a Halál könyve a gonoszok rossz cselekedeteit. E könyveket egybevetik a törvénykönyvvel, a Bibliával, és ennek értelmében ítéltetnek meg az emberek. A szentek mondják ki Jézussal egyetemben a halott gonoszok felett az ítéletet. „Lásd – szólt az angyal –, a szentek Jézussal együtt ítéletet ülnek a gonoszok felett s megítélik azokat cselekedeteik szerint s az a büntetés, amely a gonoszokra az ítélet végrehajtásakor vár, nevük mögé vezetted be a könyvbe.” Láttam, hogy ezt a munkát a szentek Jézussal együtt az ezer év folyamán a szent városban végezték, még mielőtt az a földre szállt. – *Tapasztalatok és látomások*, 52. o.

Isten elengedő bizonyítékot szolgáltatott arra vonatkozóan, hogy az emberiség megváltása egyben ítéletet hoz azokra, akik elutasítják a mennyei ajándékot. Amikor majd a nagy napon minden ember elnyeri vagy a jutalmát vagy a büntetését – engedelmissége vagy engedetlensége alapján –, a golgotai kereszt tisztán feltűnik azok számára, akik a föld Bírója előtt állnak az örök ítéletre várva. Akkor képesek lesznek megérteni valamicskét abból a szeretetből, amit Isten kimutatott az elbukott emberiség iránt. Látják, hogy mennyire megvetették Őt a törvény áthágói, mert Sátán oldalán maradtak, és semmibe vették Jehova parancsolatait... Isten törvénye az Ő jellemének átirata, és csak azokat fogadja el, akik engedelmeskednek a törvénynek. – *In Heavenly Places*, 361. o.

December 21., szerda

A bűnös iránti irgalma kifejezésével vajon Isten megszűnt igazságosnak lenni? Semmibe vette a szent törvényt, és ezen túl már elnézi annak áthágását? Isten hűséges és igazságos. Az üdvösség feltételei nem változtak. Az élet, az örökélet azoknak van fenntartva, akik megtartják Isten törvényét. A tökéletes engedelmesség gondolatban, szavakban és cselekedetben nagyon fontos most is, mint volt akkor, amikor a törvénytudó megkérdezte Krisztustól: „Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem? Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? Mint olvasod? ... ezt cselekedd, és élsz.” (Lk 10:25–28)

Az új szövetségben az örök élet elnyerésének feltétele ugyanaz, mint a régi szövetség idején volt: teljes engedelmesség. Az ószövetségben számos bűnt követtek el a túl merész és gőgös jellemük miatt, amelyekre azonban a törvény nem írt elő engesztelést. Az új- és jobb szövetségben Krisztus betöltötte a törvényt a törvénytaposó helyett, amennyiben az elfogadja Jézust hit által személyes Megváltójának... A kegyelem és a megbocsátás mindazok jutalma, akik Krisztushoz járulnak, és bíznak abban, hogy bűneik az Ő érdemei alapján töröltetnek el. A jobb szövetségben Krisztus vére által tisztulunk meg a bűntől... A bűnös teljes mértékben kiszolgáltatott, és egyetlen bűnének az engesztelése érdekében sem tehet semmit. Az erő Krisztus ingyen ajándéka, de ezt az ígéretet csak azok értékelik, akik felismerik bűnösségüket, elhagyják vétkeiket, és tehetetlen lelkük Krisztusba, a bűnöket megbocsátó Üdvözítőbe kapaszkodik. Akkor Krisztus az Ő tökéletes, „szent, igaz és jó” (Róm 7:12) törvényét helyezi a szívükbe, mely törvény maga az isteni természet törvénye. – *That I May Know Him*, 299. o.

A városokat és mezőket felemésztő lángok fénye napjainkban is figyelmeztet. Ez a látvány arra az ünnepélyes és félelmetes leckére tanít, hogy bár Isten irgalma túlságosan hosszú ideig tűr a bűnösnek, mégis határt szabott a bűnnek, amelyen az ember nem léphet túl. Amikor ezt a határt átlépi, akkor visszavonulnak a kegyelem áradatai, és elkezdődnek a büntetések. [...]

Hamarosan Isten ítéletei sújtanak a világra. Isten angyalai figyelmeztetnek: „Mentsd az életedet!” Más hangok viszont ezt sugallják: „Ne aggódj, nincs okod a félelemre.” „Béke és biztonság!” – kiáltják Sionon a restek, miközben a menny kijelenti, hogy gyors pusztulás következik a törvény áthágóira... Így volt ez hajdanán is, amikor Sodoma és

Gomora elpusztult a tűzben. Az előző éjszakán a városokban tivornyáztak az emberek. Lótót kigúnyolták a félelmei és a figyelmeztetései miatt. De ezek a gúnyolódok mind odavesztek a tűzben. A kegyelem ajtaja még azon az éjszakán örökre bezárult Sodoma bűnös és közömbös lakói előtt. – *Conflict and Courage*, 53. o.

December 22., csütörtök

Az egész gonosz világ a menny kormányzásával szembeni lázadása miatt Isten ítélőszéke előtt áll. Nincs senki, aki ügyüket védené. Nincs mentségük. A rájuk kimondott ítélet: örök halál.

Ekkor mindenki előtt világossá válik, hogy a bűn zsoldja nem a csodálatos függetlenség, nem az örök élet, hanem rabság, romlás és halál. A gonoszok látni fogják, mit vesztek lázadó életükkel. Az „igen-igen nagy örök dicsőséget” semmibe vették, amikor Isten felkínálta nekik. De milyen kívánatosnak tűnik most! „Mindez az enyém lehetett volna – kesergi az elveszett ember –, de én eldobtam magamtól. Ó, micsoda elvakultság! Nyomorúsággal, gyalázzal és reménytelenséggel cseréltem fel a békességet, boldogságot és dicsőséget.” Belátják, hogy Isten jogosan rekeszti ki őket a mennyből. – *A nagy küzdelem*, 668. o.

Csak most látták az istentelenek, hogy mit is veszítettek; Istentől tűz hullott alá rájuk, amely megemésztette őket. Ez volt az ítélet végrehajtása. Az istentelenek most vették el azt az ítéletet, amelyet a szentek az ezer év folyamán Jézussal együtt rájuk mértek. Ugyanaz a tűz, amely a gonoszokat elpusztítja, tisztítja meg a földet. A szétszagotott és meredek hegyek megolvadnak a nagy forróságban, az elemek szintén, és minden polyva megsemmisül. És ekkor feltárult előttünk fenséges örökségünk, csodálatos szépségében és pompájában. Most már a miénk volt az egész új föld. Mindnyájan fennhangon kiáltottuk: „Dicsőség, hallelujah!” – *Tapasztalatok és látomások*, 54. o.

Sátánnak – mivel Isten az igazak bűneiért is őt terheli meg – nemcsak saját lázadásáért kell szenvednie, hanem azokért a bűnökért is, amelyekre Isten népét rávette. Büntetése sokkal súlyosabb, mint azoké, akiket elámitott. Amikor már elpusztul mindenki, akit csalásaival elbuktatott, ő még él és szenved. A tisztító lángokban a gonoszok – a gyökér és az ágak – végül megsemmisülnek. Sátán a gyökér, hívei az

ágak. Maradéktalanul lesújt rájuk a törvény szabta büntetés, ahogy azt az igazság megköveteli. A menny és a föld, ezt látva, Jahve igazságosságát hirdeti.

Sátán romboló munkájának mindörökre vége. Hatezer évig megvalósíthatta szándékát: megtöltötte a földet bajjal, és fájdalmat okozott az egész világegyetemnek. Az egész teremtettség nyögött és vajúdott. Most Isten teremtményei örökre megszabadulnak Sától és kísértésaitől. „Nyugszik, csöndes az egész föld. (Az igazak) ujjongva énekelnek.” (Ésa 14:7) A dicsőítés és a győzelem hangja hallatszik az egész hűséges világegyetemben. „Nagy sokaság szavát”, „mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát” hallani, „mondván: Alleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható” (Jel 19:6). – *A nagy küzdelem*, 673. o.

December 23., péntek – További tanulmányozásra

Tapasztalatok és látomások, „Az elpusztult föld” című fejezet;
A nagy küzdelem, „A küzdelem véget ér” című fejezet.

ISTEN MINDENT ÚJJÁTEREMT

December 24., szombat délután

Krisztus terve egy biztos terv. Ő mondta: „Ímé mindent újjá teszek.” (Jel 21:5) „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.” (2Kor 5:17) A Megváltó senkit sem bátorít azt képzelni, hogy Ő elfogadja a „foltozott” vallásgyakorlást is. Az ilyen vallás értéktelen előtte. Meglehet, kezdetben úgy tűnik, hogy bár van benne egy picinyke önzés, mégis jelen van benne Krisztus, azonban hamarosan ki fog derülni, hogy az ilyen vallás távol áll Krisztustól. Az önzés egyre inkább növekedni fog, mígnem mindent elborít... Csak a mennyei példaképre gyakorolt vallás tartós. Csak akkor fogunk igazán készülni az örökkévalóságra, ha minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy Krisztushoz hasonló életet éljünk. – *Our High Calling*, 342. o.

A bűn az önfelmagasztalás vágyán keresztül tette be lábát vilá-gunkba. Ősszüleink így veszítették el a szépséges birodalmuk fölötti uralmat. Krisztus pedig a lemondáson át szerzi vissza. Ő mondja, hogy győznünk kell, amint Ő is győzött. Alázat és énünk feladása által Jézus örökostársaivá válhatunk, amikor a szelídek öröklik a földet.

A szelídeknek ígért föld nem ilyen lesz, mint amit most itt a halál árnyéka sötétít. „De új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.” (2Pt 3:13) „És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és Ő szolgálai szolgálnak neki.” (Jel 22:3)

Ott már nem lesz csalódás, sem bánat, sem bűn. Senki nem mondja majd: beteg vagyok. Nem lesz többé gyászmenet, sem szomorúság, halál, elválás vagy megtört szívek. Hanem Jézus lesz ott és béke. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 17. o.

Az ősi világ árvízzel való elpusztítása előtt nagytehetségű, szakértelemmel és ismeretekkel rendelkező emberek éltek. De mivel kihagy-

ták Istent a számításaikból, a terveikből és a tanácsaikból, szívük gondolata megromlott. Okosak voltak azt cselekedni, amit Isten nem mondott nekik, okosak a gonoszság művelésére. Az Úr látta, hogy példájuk alkalmatlan lenne a később születetteknek, ezért kezébe vette a dolgokat. Százhusz éven át üzeneteket küldött nekik szolgálja, Noé által. Ők azonban arra használták a kegyesen adott időt, hogy kifogásolják, gáncsolják és kigúnyolják Noét. Kinevették őt különös komolyságáért, és mert nagyon szívéen hordozta a büntetéseket, melyeket – mint mondta – Isten egész biztosan ki fog tölteni. Tudományt emlegettek és a természetet szabályozó törvényeket. Majd az üzenete miatt pellengérré állították Noét, örült vakbuzgónak nevezve őt. Isten türelme ekkor elfogyott. Így szólt hát Noéhoz: „Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általuk: és íme elvesztem őket a földdel egyben.” – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1090. o.

December 25., vasárnap

Az attól való félelem miatt, hogy a jövő örökség nehogy túl anyagiasnak nézzen ki, ezért sokan szimbolikusan mutatják be éppen azokat az igazságokat, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy ezt az örökséget saját örök otthonunknak tekintsük. Krisztus meggyőzte tanítványait arról, hogy elmegy és helyet készít nekik az Atya házában. Azok, akik elfogadják Isten Szavának tanításait, nem maradnak tudatlanságban a mennyi otthon illetőleg. Az apostol azt mondja nekünk: „Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknak.” (1Kor 2:9) Emberi nyelv nem tudja leírni az igazak jutalmát, csak azok tehetik, akik majd meglátják. Egyetlen romlott elme sem képes felfogni Isten dicsőségének titkát. – *A megváltás története*, 430. o.

A földi élet a mennyi élet kezdete. Az igazi földi nevelés bevezetés a mennyi alapelveibe. Itteni életünk kiképzés az ottani életre. Amik most vagyunk jellemben és szent szolgálatban, az biztos előképe annak, amivé leszünk [...]

Földi életünkben – habár a bűn ezt korlátozza – a legnagyobb öröm és a legmagasabb nevelés a szolgálatban van. Jövendő állapotunkban is, amikor már nem léteznek a bűnös emberiség által emelt akadályok, a legnagyobb örömünk a szolgálatban lesz. Amikor bizonyosságot teszünk,

újból megismerjük azt, hogy mi „...eme titok dicsőségének gazdagsága... Hogy a Krisztus tiköztetek van, a dicsőségnek ama reménysége” (Kol 1:27). – *Isten csodálatos kegyelme*, 362. o.

Krisztus mennybemenetele előtt kiosztotta tanítványainak megbízásukat. Tudatta velük, hogy ők végrehajtói akaratának, amellyel a világra hagyományozta az örök élet kincseit. Ti voltatok tanúim – így mondta –, hogy életemet feláldoztam a világért. Láttátok fáradozásomat Izráélért, noha népem nem akart hozzám térni, hogy elnyerje az örök életet. Bár a papok és főemberek kényük-kedvük szerint bántak el velem, és elvetettek engem, mégis még egyszer alkalmat kell nyújtani nekik, hogy elfogadják Isten Fiát. Láttátok, hogy mindazokat, akik bűneiket megvalóították, szívesen fogadtam. Aki hozzám tér, azt el nem taszítom. Reátok ruházom e kegyelmi üzenet továbbítását. Zsidónak, valamint pogánynak tovább kell azt adnotok – Izráélnek először, azután minden népnek és nyelvnek. Az összes hívők egyetlen gyülekezetbe tömörüljenek.

Ez a megbízás az evangelizációra: Krisztus országának nagy miszsiós okirata. A tanítványok buzgólkodjanak a lelkekért, és a kegyelmi meghívást juttassák el mindenkihez. Ne várjanak arra, hogy az emberek hozzájuk jöjjenek, hanem menjenek üzenetükkel azokhoz. – *Az apostolok története*, 27–28. o.

December 26., hétfő

[Ez a látomás a Krisztus második eljövetelét követő ezer év utáni eseményeket ír le (Jel 20:21–22; Zak 14:4).]

Jézussal az élen mindnyájan leereszkedtünk a városból a földre az egyik nagy és hatalmas hegyre. [...]

A hegy tetején dicső templom, és a hegy mellett még hét hegy. Lejtőiken rózsák és liliomok virultak. Láttam, ahogy a kicsinyek másztak, vagy ha akartak, kis szárnyukon repültek fel a hegyek tetejére. Hervadhatatlan virágot szedtek. A templom körül sokfajta fa díszlett. Puszpáng, fenyő, ezüsfenyő, olajfa, mirtusz, gránátalma és fügefa hajolt meg érett fügéinek súlya alatt, dicsőségessé téve a helyet. S mikor belépni készültünk a templomba, Jézus felemelte szép hangját, és így szólt: „Ide csak a 144 000 jön be.” Mi pedig felkiáltottunk: „Dicsőség!”

A templomot hét oszlop tartotta, a legragyogóbb gyöngyökkel díszített, átlátszó aranyoszlop. Képtelen vagyok leírni a csodadolgokat, melye-

ket láttam! Ó, bárcsak beszélném Kánaán nyelvét. Akkor valamennyire le tudnám írni a jobb világ dicsőségét! – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 67–69. o.

Az Isten városába belépők arany koronát viselnek fejükön. Örömteli pillanat lesz az, amit senki sem hagyhat elveszni. Jézus lábai elé helyezük koronáinkat, és szüntelen dicsőíteni fogjuk az Ő nevét. A győzelmi énekhez angyalok csatlakoznak. Hárfáikat megérintve csodálatos dallamokkal töltik be a mennyet, dicsőítve a Bárányt. – *In Heavenly Places*, 216. o.

Közeleg a nap, amikor a harc véget ér. Az egyház győzni fog. Isten akaratára érvényesül a földön, ahogy a mennyben is. Az üdvözültek a menny törvényén kívül más törvényt nem ismernek majd. Mindnyájan boldog, eggyé vált család lesznek, magukra öltve Krisztus igazságának – a dicsőítésnek és hálaadásnak – palástját. Az egész természet a maga páratlan szépségében dicsőítéssel és imádatlal adózik Istennek. A világ a menny fényességében fürdik majd. A hold fénye olyan lesz, mint a napé, és a nap hétszerte fényesebb lesz, mint amilyen most. Az évek boldogságban telnek majd. E kép felett a hajnalcsillagok együtt énekelnek, és Isten fiai örömben kiáltoznak, miközben Isten és Krisztus együtt hirdeti ki: „Nem lesz többé bűn, és halál sem lesz többé!” – *A nagy Orvos lábnyomán*, 504. o.

December 27., kedd

Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzon, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – Isten gondolatait tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szólt: „Megismertettem ővelük a te nevedet” (Jn 17:26) – „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6) –, „hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szerettél, és én is őbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tankönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át kutatni fognak. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztje lesz az ismeret és

a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az önmegtagadó szeretet törvénye az élet törvénye a föld és a menny számára egyaránt; s hogy Isten szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely „nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakozó Atya jellemét mutatta be. – *Jézus élete*, 19. o.

„Boldogok, akiknek szívök tiszta: mert ők az Istent meglátják.” (Mt 5:8) Valóban, Mózeshez hasonlóan ők is megláthatják a Láthatatlant. [...]

Diákok, vigyázatok, imádkozatok, és kitartó erőfeszítéseket tegyetek a jó irányába, hogy betöltekezhessetek Krisztus Lelkével. „Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.” (Róm 13:14) Határozzátok el, hogy sikerre viszitek a tanulókat! (...) Ha Isten Igéjének tanításait követitek, fejleszthetitek erkölcsi és értelmi erőiteket, aminek még az angyalok is örülni fognak. De maga Isten is örülni fog nektek. Önfegyelmet gyakorolva tökéletes módon fejleszthetitek a képességeiteket... Naponta horgonyozzatok Krisztusban, és mint a menny legnagyobb munkatársai, e rövid földi próbaidő alatt Isten hatalmával őrizzétok meg méltóságotokat. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 103. o.

Isten úgy tisztítja meg a szívet, ahogy kiszellőztetjük a szobát... Kitarjuk az ajtót és az ablakot, hogy beáramolhasson a menny frisslevegője. Az Úr mondja: „Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy.” (Jn 3:21) Az indítékok és az érzelmek ablakait tágra kell nyitni az ég felé, és el kell teljesen távolítani az önzés és az emberi természet porát. Isten kegyelmének kell betöltenie az elme kamráit, a képzelőerőt pedig mennyi dologgal kell lefoglalni, hogy azokat szemlélje. Az emberi természet minden elemét meg kell tisztítani, meg kell újítani Isten Lelke által. – *Manuscript 8c*, 1891. július 26.

December 28., szerda

Ádám élete az Édenből való kiűzetés után tele volt gyötrellemmel. Minden hervadó levél, minden áldozati állat, a gyönyörű természet minden betegsége, az ember tisztaságán ejtett szennyfoltok újra meg újra bűnére emlékeztették. Mérhetetlenül mardosta a bűntudat, amikor látta

a sokasodó gonoszságot, és amikor óvó szavára az volt a szemrehányó válasz, hogy ő okozta a bűnt... Őszintén megbánta bűnét. Bízott a megígért Megváltó érdemeiben, és a feltámadás reménységével halt meg. Isten Fia jóvátette az ember kudarcát és bukását. Jézus engesztelő szolgálata nyomán Ádám visszakapja korábbi birodalmát.

Ádám elragadtatással tekint a fákra, amelyekben egykor gyönyörködött. Ártatlan és boldog korában ő szedte le róluk a gyümölcsöt. Látja a szőlőt, amelyet ő ápolt, a virágokat, amelyeket egykor oly szívesen gondozott. Értelme felfogja, hogy valóság az, amit lát; hogy ez a kert tényleg a helyreállított Éden, amely pompásabb most, mint amikor elvesztette. A Megváltó az élet fájához vezet. Szakít pompás gyümölcséből és Ádámnak nyújtja. Ádám körül néz, és az Édenben meglátja üdvözült családjának sok-sok tagját. Csillogó koronáját Jézus lábához teszi, és keblére borulva átöleli. [...]

E megbékülésnek tanúi azok az angyalok, akik sírtak Ádám bukásán, de örültek, amikor a feltámadt Jézus Krisztus – megnyitva a nevében hívők sírját – visszatért a mennybe. És most, látva, hogy a megváltás munkája lezárult, az angyalok is dicsénekbe kezdenek. – *Boldog otthon*, 540–541. o.

Ezután igen nagy sereg angyalt láttam, akik a mennyei városból jöttek; minden egyes szent számára névvel ellátott koronát hoztak. Midőn Jézus a koronákat kérte, átnyújtották neki az angyalok, és most Jézus saját kezűleg tette minden egyes szentnek a fejére a koronát... Azután láttam, amint Jézus a megváltottak seregét a város kapuja felé vezette... Most megváltott szentjeire tekintett Jézus; arcuk ragyogott a boldogságtól; és miközben rájuk irányította szeretetteljes tekintetét, szép dallamos hangján így szólt hozzájuk: „Látom lelkem fáradozását, és elégedett vagyok. Ez a végtelen dicsőség a ti tulajdonotok az örökkévalóságon át. Szenvedésetek vége tért. Többé nem lesz sem halál, sem fájdalom, sem szenvedés, sem jajkiáltás.” Láttam, amint a megváltottak serege leborult, és koronáikat Jézus lábaihoz helyezték, és midőn Jézus újra felgyenesítette őket, megragadták hárfájukat, és csakhamar a legszebb, a legfenségesebb zene hangjai töltötték be a mennyet, s a szentek serege dicséneket zengett a Bárány dicsőségére. – *Tapasztalatok és látomások*, 288. o.

December 29., csütörtök

A mennybe való belépéshez az emberben ki kell formálódnia Krisztusnak, a dicsőség reménységének, és magával kell a mennyet vinnie. Egyedül az Úr Jézus képes formálni és megváltoztatni a jellemet. A jellemvonások türelem, kedvesség, béketűrés, önzetlenség és szeretet hiányában önkéntelenül előtörnek, amikor az ember óvatlan; és keresztényhez nem illő szavak és vonások fakadnak fel, hogy a lelket rombolják. „Nem örül a hamisságnak.” (1Kor 13:6) Figyeljük csak meg jól! Az apostol úgy értette, hogy ahol drága lelkek iránti őszinte szeretetet ápolnak, ott meg fog az mutatkozni azok iránt olyan türelemben, amely hosszútűrő, kedves és nem áll arra készen, hogy a kis tapintatlanságokat felnagyítsa, vagy a rosszat nagy és megbocsáthatatlan vétkeknek mutassa be, és nem kovácsol tőkét mások vétségeiből. – *A keresztény nevelés alapjai*, 279. o.

Nagyon kevés a rendelkezésünkre álló idő, ezért szeretnénk, hogy minden cselekedetünk Isten ügyének megerősítését és előrehaladását szolgálja... Bárcsak így kiáltanánk Istenhez: „Uram, változtasd meg a bensőmet!” Könyörögj Istenhez kegyelmének átalakító hatalmáért. Kapaszzkodj erősen Megváltódba, amint kapaszkodott Jákob, mígnem az Úr megmutatja, hogy ki is vagy valójában, és felfedi önmagát, te pedig megláthatod Jézusban a támaszt, a ragyogást, és azt a hatalmat, amit korábban sosem éreztél és értettél meg... Ha a hited szorosan kapaszkodik az ígéretbe, akkor fáradozásodat siker fogja koronázni. Csak így győzhető le a hittel a világ. – *This Day With God*, 334. o.

Rosszul tesszük, ha saját érdemeinkkel büszkélkedünk. „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer 9:23–24)

Nem cselekedeteinkért kapjuk a jutalmat, nehogy bárki is dicsekedjék. Minden jutalom kegyelemből van. „Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám, a mi atyánk nyert volna test szerint? Mert ha Ábrahám cselekedeteiből igazult meg, van, mivel dicsekedjék, de nem az Isten előtt. Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttaték az őnéki igazságul. Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulaj-

doníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint. Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul.” (Róm 4:1–5) Ezért egyik embernek sincs oka arra, hogy értékesebbnek tartsa magát a másiknál, vagy hogy irigykedjék másokra. Egyik ember sem kiváltságosabb, mint a másik, és senki sem mondhatja, hogy joga van a jutalomhoz. – *Krisztus példázatai*, 401. o.